

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

Tuhaft Pembe
Yelpaze Vakası

Ücretsiz Roman Oku - <https://rantey.org>

ROMAN

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

Tuhaf Pembe Yelpaze Vakası

"Dikkatli ol. İzleniyoruz."

Arkadaşı Leydi Cecily'nin pembe yelpazesini kullanarak Enola Holmes'a verdiği tehlike mesajıdır bu. Enola, berbat bir yetimhaneye hapsedilmiş olan Cecily'yi kurtarmalıdır. Eğer kurtarılmazsa Cecily bedbaht bir evliliğe zorlanacaktır!

Enola'nın ağabeyi Sherlock yardım edebilecek tek kişidir. Enola, eğer Sherlock ile güçlerini birleştirirse özgürlüğünü riske atacaktır ancak bunu yapmazsa da Leydi Cecily'yi kötü bir son beklemektedir.

En İyi Genç Yetişkin Roman dalında Edgar Ödülü ve En İyi Çocuk Kitabı dalında Edgar Ödülü ve James Tiptree Jr. Ödülü alan yazar Nancy Springer'in altı kitaplık *Enola Holmes Gizemi* serisinden Netflix, iki film yaparak seyirciyle buluşturdu.

/ekilparcayayinlari

/ekilparcayayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://rante.org>

www.ekilparca.com

9 786036 397149

KDV'den muaf

NANCY SPRINGER

Enola Holmes

Tuhaf Pembe Yelpaze Vakası

Eksik Parça Yayınları

Tuhaf Pembe Yelpaze - Bir Enola Holmes Gizemi

Nancy Springer

Puffın Books tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

The Case of the Peculiar Pink Fan (An Enola Holmes Mystery)

Copyright © Nancy Springer 2007

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2021

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Lütfiye Filiz Yolaçan

Yayına Hazırlayan: Demet Çaltepe

Editör: Hülya Key

Redaktör: Duygu Ergün

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Kapak Tasarım Uygulama: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: EZGİ MATB. TEKS. VE PORSELEN İNŞ. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

Sanayi Cad. Altay Sok. No:10 Çobançesme Yenibosna Bahçelievler /İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 45029

Baskı: Şubat 2023

ISBN: 978-625-6397-14-9

Türkçe yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.instagram.com/eksikparcayayinlari

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.youtube.com/user/eksikparca1

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Anneme...

MAYIS, 1889

“KIZ KAYBOLALI SEKİZ AYI GEÇTİ...”

Sherlock, “O kızın bir adı var, sevgili Mycroft,” diye müdahale eder, akşam yemeğine davetli olarak ağabeyinin evinde bulunduğundan sesini yalnızca biraz yükselterek. Kendine özgü davranışlarına rağmen mükemmel bir ev sahibi olan Mycroft, küçük kız kardeşleri Enola Holmes’le ilgili can sıkıcı meseleyi açmadan önce frenk üzümü soslu üveyik tartının bitmesini beklemiştir.

“Enola. Ve ayrıca kelimenin bilindik anlamıyla kaybolmuş da değil,” diye ekler Sherlock daha sessiz, hatta tuhaf bir tonla. “İsyan etti, kaçtı ve bilfiil bizden kurtuldu.”

“Ama bilfiil yaptığı tek şey bu değil.” Mycroft homurdanarak öne eğilir ve kesme camdan yapılmış karafa uzanır.

Mycroft’un söyleyeceği önemli bir şey olduğunun farkında olan Sherlock, ağabeyinin bu sohbeti lezzetli kılan mükemmel içeceklerle kadehlerini doldurmasını sessizce bekler. Her iki adam da kolalı yakalarını ve siyah boyun bağlarını gevşetmişlerdir.

Mycroft her zamanki cansız ve sinir bozucu tarzında konuşmaya devam etmeden önce içkisini yudumlar. “Bu sekiz aylık süre zarfında, üç kayıp kişiyi bulmada ve üç tehlikeli suçluyu adalete teslim etmede bilfiil etkili oldu.”

“Farkındayım,” dedi Sherlock. “Ne çıkarıyorsun bundan?”

“Eylemlerinde hiç endişe verici bir gidişat sezmiyor musun?”

“Hayır, hiç de öyle bir şey sezmiyorum. Tamamen rastlantı. Basilwether Markizi vakasını tesadüfen çözdü. Leydi Cecily Alis-tair’i, rahibe kılığında sokaklarda hayır işi yaparken buldu. Ve—”

“Ve kaçıranı da *tesadüfen* teşhis etti, değil mi?”

Sherlock, Mycroft’un bu iğneleyici yorumu karşısında ağabeyini dik bakışlarıyla alt etmeye çalışır. “Ve diyordum ki Watson’ın ortadan kaybolması meselesinde, eğer Watson’ın benimle olan bağlantısı biliniyor olmasaydı, bu işe karışır mıydı?”

“Nasıl veya neden karıştığını bilmiyorsun. Onu nasıl bulduğunu da hâlâ bilmiyorsun.”

“Hayır,” diye itiraf eder Sherlock Holmes, “bilmiyorum.” Kısmen ağabeyinin iyi dinlendirilmiş porto şarabının yumuşatıcı etkisinden, kısmen de geçen zaman ve meydana gelen belli bazı olaylar nedeniyle, kaçak kız kardeşini düşünmek artık onda büyük bir üzüntü hatta dahası ciddi bir endişe yaratmıyordu. “Ve bu beni zekâsıyla ilk alt edişi değil,” der neredeyse gururla.

“Hah. Artık bir kadın olduğunda bu tür oyunların ve delice cecaretin ona ne faydası olacak acaba?”

“Pek bir faydası olmayacak. Aykırı annemizin aykırı kızı. Ama en azından şu an için onun güvenliğinden endişe etmiyorum. Belli ki kendi başının çaresine bakabiliyor.”

Mycroft rahatsız eden bir böceği üzerinden kovar gibi bir hareket yapar. “Konu bu değil. Tehlikede olan kızın geleceği, şu anki hayatı değil. Birkaç yıl sonra ne olacak? Hiçbir beyefendi, suçla ilgili faaliyetlerle uğraşan bu kadar bağımsız genç bir kadınla evlenmez!”

“O daha on dört yaşında, Mycroft,” der Sherlock sabırla. “Flört edecek yaşa geldiğinde, artık göğsünde bir hançer taşıyacağını sanmıyorum.”

Mycroft diken şeklindeki kaşlarını havaya kaldırır. “Er geç toplumun beklentilerine uyacağını mı düşünüyorsun? Kabul görmüş herhangi bir alanda diploma almayı reddedip onun yerine kendi mesleğini ve geçim kaynağını icat eden sen mi söylüyorsun bunu?”

Dünyanın ilk ve tek özel dedektifi, katılmadığını belli eden bir ifade takınır. “O bir *kadın*, sevgili Mycroft. Cinsiyetinin biyolojik koşulları onu yuva yapıp çoğalmaya zorluyor. Kadınlık olgunluğunun ilk kıpırtıları onu etkileyecektir ve—”

“Hah! Saçma!” Mycroft artık sertleşmesinin önüne geçemez. “Sen gerçekten kaçak kız kardeşimizin kendisine bir koca bulmak için uslanacağını mı düşünüyor—”

Sherlock, biraz canı yanmış gibi “Neden olmasın, peki sen onun ne yapacağını düşünüyorsun?” diye sert bir cevap verir. Büyük dedektif, kendi görüşlerinin *saçmalık* olarak nitelendirilmesine alışkın değildir. “Kayıp insanları bulmak ve kötülerini yakalamak üzere ömür boyu sürececek bir kariyer yapmak niyetinde mi sence?”

“Mümkündür.”

“Ne? Onun kendisine bir iş kuracağına mı inanıyorsun? Bana rakip olarak?” Sherlock’un rahatsızlığı eğlenceye dönüşür; kıkırdamaya başlar.

Mycroft sessizce, “İmkânsız diyemem,” der.

“Sana kalırsa puro da içer diyeceksin!” Sherlock Holmes şimdi daha yürekten gülmektedir. “Kız kardeşimizin yalnızca inatçı bir çocuk olduğunu unuttun mu sen? Böyle bir amaca odaklanmış olması mümkün değil. Mantıksız, sevgili Mycroft, son derece mantıksız!”

BİRİNCİ BÖLÜM

“BİLİMSEL PERDİTORYAN¹ DR. RAGOSTIN” OLARAK ŞU ana kadarki müşterilerim, kayıp süs köpeğini bulmak isteyen iri yarı, yaşlı, dul bir kadın; kocası tarafından kendisine verilen kalp şeklindeki değerli yakutu bulamayan korku içindeki bir hanımefendi; Kırım Savaşı’ndan kalan en değerli hatırasını, yani kurşunlardan delik deşik olmuş ve onu kesen cerrah tarafından imzalanmış olan bacak kemiğini kaybeden bir generalden ibaretti.

Hepsi önemsiz vakalar. Enerjimi çok daha önemli bir hedefe yönlendirmeliydim; annemi bulmaya. Annemin Çingenelerle birlikte dolaştığını biliyordum ve kınamak ya da baskı yapmak için değil, sadece ailemin ayrı düşmüş üyesiyle tekrar bir araya gelmek için ilkbaharda onun peşine düşeceğime, kendi kendime söz vermiştim.

Şimdiden mayıs gelmişti, annemi aramak için hiç çaba sarf etmemiştim ve neden böyle yaptığımı bilmiyordum, yalnızca Londra’daki birkaç işin beni alıkoyduğunu söyleyebilirdim.

İş derken? Bir süs köpeği, bir broş ve bir bacak kemiği mi? Ama müşteri müşteridir, dedim kendi kendime. Elbette ki, hiçbirinin ünlü (ve kurgusal) Dr. Ragostin’le karşılaşması gerekmemişti

¹ Kayıp kişileri arayıp bulmakla iştigal eden profesyonel –E.N

(mümkün de değildi). Dul kadının sevimli, kıvırcık tüylü İspanyol köpeğini, doktorun güvenilir asistanı “Bayan Ivy Meshle”, White-chapel’daki çalıntı safkan hayvan satarak kötü bir şöhret kazanmış olan bir tüccardan geri alarak sahibine teslim etmişti. Benzer şekilde, kayıp mücevher işini, hanımefendinin penceresinin önündeki ıhlamur ağacındaki saksıya bakması için yalnızca bir çocuğu ağaca çıkartarak “Bayan Meshle” çözmüştü. (O ağaca ben ne kadar kolay tırmanırdım ve bunu yapmayı ne kadar da çok isterdim! Ama uygun olmayacağı için yapmadım.) Generalin kutudaki bacağına gelince, oldukça sıkılmış bir şekilde onun izin verdiğim ki tesadüfen çok daha merak uyandırıcı ve daha sonra da acil olduğu anlaşılan bir vakaya karıştım.

Bu tesadüfün, müşterilerini bu bölgede alışveriş yapan soylu hanımların oluşturduğu ve karma toplumda kendisinden söz edilmeyen Oxford Street üzerindeki yeni bir tesiste; ilk Londra Bayanlar Tuvaleti’nde gerçekleştiğini itiraf ederken yanaklarım kızarıyor.

İyi yetiştirilmiş kadınların artık günlerini evde, kendi tuvaletlerinin birkaç adım ötesinde geçirmediğinin üstü kapalı bir şekilde kabul edilmesini temsil eden bu görkemli yeniliği kullanmak bir peniye mal oluyordu –aynı para East End’deki bir çocuğun günlük ekmek, süt ve okul ihtiyacını karşılamaya yeterdi– ancak yine de ihtiyaç olduğunda bu bedele değiyordu. Ücret, tesisin çoğunlukla üst sınıf kadınları tarafından kullanılmasını garantiye alıyordu, ancak sahte bukleleri ve ucuz hazır giyimleriyle Ivy Meshle gibi çalışan kesim kadınları da arada bir içeri girebilirdi.

Bununa birlikte o gün hafif zevksiz Ivy Meshle kılığında değildim. Bunun yerine, araştırmalarım beni, –hoşuma gitmese de her iki ağabeyimin de sık sık uğradıkları– British Museum’un olduğu

semte götürmüş olduğundan, güzel olmayan saçlarımı düz bir topuz olarak topladığım ve uzun, solgun yüzümü abanoz çerçeveli gözlüğümle sakladığım bir kadın akademisyen kıyafetindeydim. Gözlüğüm çok belirgin olan burnumu saklarken aynı zamanda beni dikkatlerden uzak tutuyordu çünkü revaçta olan hiçbir hanımefendi gözlük takmazdı. Kaliteli ancak dar, koyu renk ve ince yünlü kumaştan yapılmış bir elbise giymiş ve benzer şekilde düz, koyu renkli bir şapka takmış olarak, Bayanlar Tuvaleti'nin koyu kahverengi deri koltuklu ve suni mermer salonunda, Sherlock ve Mycroft'un arkamdan oraya gelemeyeceğinden emin olarak rahatça oturdum.

Şu ana kadar yoğun bir gün olmuştu –kadın akademisyenlere Londra'nın erkek nüfusu pek hayranlık duymazdı– ama burada hiç dikkat çekmiyordum; alışverişten yorulmuş bir müşterinin sokağın tozuna ve sıcaklığına tekrar çıkmadan önce bu salonun serinliğinde dinlenmesi alışılmış bir durumdu.

Bir zil çingırdadı, hizmetli kapıyı açmak için tuvaletin salonunu geçip kapıya gitti ve üç bayan içeri girdi. Oturduğum pelüş kaplı kanepe kapının yanında olduğu için yanımdan geçtiler. Başımı gazetemden kaldırıp bakmadım elbette ve içeri girdikleri andan itibaren bir terslik olduğunu, hem de ciddi bir terslik olduğunu hissetmesem onlara kafamı da yormazdım. Aralarında bir gerginlik vardı.

Geçerlerken ipek iç eteklerinin hışırtılarını duydum ama başka hiçbir ses yoktu. Birbirleriyle konuşmuyorlardı.

Ne olduğunu merak ettiğim için, kafamı hareket ettirmeden (açıkça bakmak yakışık almazdı) gözlerimi yukarı kaldırdım ama arkalarında kaldığımdan pek bir şey göremiyordum.

Arkalarından uzanan hacimli etekleriyle zengin giyimli iki orta yaşlı kadın, en son Paris modası içerisindeki –gerçekten de ilk kez

bir mağaza vitrinindeki manken yerine gerçek bir kişinin üzerinde çan etek görüyordum– daha genç ve zayıf bir kızın etrafını çevirmişlerdi. Eteğin üzerinde limon sarısı renginde büyük, kabarık fiyonklar vardı ve daha koyu, yeşilimsi bir sarı olan etek sanki dizlerin seviyesinde ikinci bir bel varmış gibi gizli bantlarla büzülmüştü. Devamında tekrar genişliyor ve altından kızın ayaklarının asla görünmeyeceği bir “çan” formu oluşturuyordu. Gerçekten de kız yürürken farbalalar hiç bozulmuyordu çünkü etek yüzünden kızın adımları takriben yirmi beş santimi geçemiyordu. Sendeleyerek yürümesini seyrederken irkildim –narin yapısıyla ideal “kum saati” figürüne erişmemiş olsa da– benim gözümde hoş bir yaratıktı; ayaklarına zincir vurulmuş bir geyik gibiydi. Moda söz konusu olduğunda akıl her zaman devre dışı kalır elbette –etek çemberleri, tarlatanlar– ama içindeyken doğru dürüst adım bile atamayacağı bir elbise giydiğine göre bu kız sanırım tam bir moda delisi olmalıydı!

Üçlü, tuvaletin iç kısmına açılan kapıya yaklaştığında, kız durakladı.

“Hadi yürü evlat,” diye yaşlı kadınlardan biri emir verdi.

Buna karşılık çan etekli kız bir kelime bile etmeden, zarafetine yakışmayacak bir şekilde kendini karşımdaki koyu deri koltuklardan birinin üzerine bıraktı. Hatta kendini attı.

Yüzünü bana doğru döndüğünde, şok ve şaşkınlık içerisinde neredeyse çığlık atacaktım, çünkü onu tanıyordum! Yanılıyor olamazdım çünkü maceralarımız, ona karşı hissettiğim kardeşlik, bir adamın ona arkadan saldırıp boğmaya çalıştığında duyduğum korku, hepsi hafızamda silinmez bir şekilde duruyordu; onun hassas, görgülü yüzünü görünce kalakaldım. Baronetin kızıydı, bir zamanlar bulup kurtardığım solak bayan, saygıdeğer Cecily Alistair’di.

Ama onunla birlikte olan kadınları tanıyamamıştım. Cecily'nin annesi sevgili Leydi Theodora neredeydi?

Leydi Cecily'ye gelince: Geçen kış onu üşümüş, aç ve paçavralar giymiş, parlak gözlerindeki tüm ışıltı kaybolmuş bir hâlde görmüştüm ama şimdi onu gördüğüm anda hissettiğim dehşet duygusuna hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. Yüzü, onu en son gördüğümünden daha bezgin ve ifadesi daha sıkıntılıydı. Çenesini ve dudaklarını meydan okurcasına sıkmış, vahşi ve umutsuz bir isyan içinde tepesinde dikilen iki yaşlı kadına bakıyordu.

"Hayır, küçük hanım," dedi bunlardan bir tanesi, genç kızın refakatçisi olan bir kadından çok daha öte olduğunu –büyükanne belki, ya da teyze?– ilan eden otoriter bir ses tonuyla. "Ciddiyim, bizimle geliyorsun." Oturan kızı bir dirseğinden kavradı, ikinci kadın da diğer dirseğinden.

Artık kafamı kaldırmış ve itiraf etmem gerekirse aptal aptal bakıyordum. Neyse ki yaşlı kadınların yüzleri bana dönük değildi, dikkatleri koltukta oturan on altı yaşındaki kızın üzerindeydi.

Leydi Cecily alçak bir sesle, "Beni zorlayamazsınız," diye yanıtladı ve oturduğu koltuğa limon renkli muhteşem süslemelerini ezerek ve başını tamamen aşağı eğerek öyle bir gömüldü ki kadınlar onu kaldırmak isterse, tüm bedenini taşıyarak ayaklarının üzerinde durdurmaları gerekecekti. Bu da bayağı bir mücadele anlamına gelirdi fakat ben orada olmasaydım, sanırım bunu da yaparlardı. Kimin izliyor olabileceğini görmek için etrafa göz attılar. Alelacele tekrar gazeteme baktım ama onlar da aptal değillerdi.

Birisinin ince bir ses tonuyla "İyi o zaman," dediğini duydum, "sanırım sırayla gitmeliyiz."

"Sen git," diye cevap verdi diğeri. "Ben onunla kalacağım."

Onlardan biri doğruca tuvalete girdi ve kapının sarsılarak kapandığını duyunca tekrar baktım. İkinci kadın başka bir koltuğa oturmuş ve o an için dikkatini elbisesinin ipek kumaşına vermişti. O sırada Leydi Cecily kafasını kaldırdı ve olası kaçış yollarını arayan bir mahkûm gibi doğrudan bana baktı.

Ve beni tanıdı. Daha önce sadece bir kere tanışmış olsak bile, kendisini kaçıranın onu neredeyse öldürdüğü geceden tanıyordu beni. *Şak*, sanki bir kırbaç şaklamıştı. İşte böyle bir güç ve hızla bakışlarımız kesişti ve hemen başını eğdi çünkü gözlerinin kocaman açıldığını yanındakinden saklamak istiyordu kuşkusuz.

Ben de aynısını yaparken bir yandan kendisine çok akılsız bir şekilde ifşa etmiş olduğum Enola Holmes adını hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Bu mutsuz, dahi, aslında fakirlerin yaşadıklarını içinde hisseden ve bunu olağanüstü karakalem resimlerine yansıtan bir ressam olup toplum içinde uysal, sağ elini kullanan Leydi Cecily olmaya zorlanan iki kişilikli baronet kızına kardeşlik duyguları beslemiştim. Ama ben onun hakkında, onun benim hakkımda bildiğinden çok daha fazlasını biliyordum; ona, o korku dolu gecede, siyah pelerinli gizemli bir kız olarak bir rüya gibi görünmüş olduğumu ve şimdi beni gün ışığında tekrar gördüğüne inanamamasını anlayabiliyordum. Ve belki de içinde bulunduğu bu durum her ne ise ona bir kez daha yardım edebileceğime dair umutlanmıştı.

Mesele neydi acaba? Okumaktan sıkılmış gibi yaparak, gazetemi bir kenara koyup, Leydi Cecily'nin karanlık gözlerinde gördüğüm çaresizliği, rengi uçmuş zayıf yüzünü, basit hasır bir şapkanın altından alnına dökülen açık kahverengi saçlarının donukluğunu düşündüm.

Kısa bir süre sonra cesaretimi toplayıp tekrar baktığımda elinde bir yelpaze tutuyordu.

Oldukça tuhaf bir yelpazeydi zira bütünüyle  eker pembesi rengindeydi –korkunç derecede basitti– ve limon rengi kurdelelerine, yeşilimsi sarı ete ine ve krem rengi deri eldivenlerine ve botlarına hiç ama hiç uymuyordu. Ayrıca, pahalı yeni ete i iyi cins, yumuşak, yeşil-sarı bir ipekten yapılmış iken yelpaze, katlanmış k  ıttan yapılmış, düz çubuklara yapı tırılmı  ve kenarları sıradan pembemsi tüylerle kaplanmıştı.

Ona yakın bir şekilde ve rahatça izleyebilecek bir açıda oturmuş olan refakatçi ya lı kadın huysuzca, “Sana verdiğim güzel yelpaze varken, niye bu çirkin şeyi her yere taşımakta ısrar ettiğini asla anlamayaca ım. Hani oyma fildi i  ubuklu ve puantiyeli, dantel kaplama, krem rengi ipekten olan yelpaze; unuttun mu?”

Onu umursamayan Cecily pembe yelpazesini açtı ve yüzünü serinletiyormu  gibi sallamaya ba ladı. Sol elini kullandığını fark ettim –bu anlamlıydı; sahiplerinin taleplerine uymak yerine gerçek ki ili inde olmayı seçmişti. Ayrıca, yelpazeyi, kendisiyle gardıyanı arasında bir çeşit engel olarak konumlandırı ını fark ettim. Yelpazenin kısa süreli koruması sırasında bakışları benimkileri yakaladı ve o anda sanki yelpaze kazara alnına dokunmuş gibi yaptı.

  aretini hemen anladım: *Dikkat.  zleniyoruz*. Yelpazelerin dili, refakatçiler eşliğinde dışarı çıktıklarında flört etmeye çalışan genç açıklar tarafından icat edilmişti ve kesinlikle hiç sevgilim olmamış olmamasına rağmen –zaten olabileceğini de beklemem– Ferndell Hall’deki masum çocukluk günlerimde ve annemin koruması altındayken bunu sık sık izleyerek e lenirdim.

Başka hiçbir tepki göstermeden, sanki çok sıcaklamı ım ve yorgunmu um gibi içimi çektim, elbisemin önündeki büyük cebe ula tım ve zarafet veya flört uğruna değil, yüzümü serinletmek

için taşıdığım kendi yelpazemi çıkardım. Yelpazem kahverengi pamuklu ince kumaştan, sade ama zevkliydi ve onu mümkün olduğunca –yarıdan daha fazla– açıp arkadaşlık mesajı verdim.

Bu sırada, tuvalete giren yaşlı kadın dışarı çıktı ve diğeri sırasını almak için ayağa kalktı. Leydi Cecily, dikkatlerinin dağıldığı bu anı yakaladı ve yelpazesini çılgınca çırparak, bir endişe ve sıkıntıyı açıkça işaret etti.

Yelpazemi sağ yanağımın üzerinde bir süre beklettim. *Evet.* Ona yanlışı, yolunda olmayan bir şey olduğunu anladığımı söylemiş oldum.

“Sağ elini kullan,” dedi o anda oturan yaşlı kadın keskin bir şekilde “ve o aptal oyuncağı kaldır.”

Cecily hareketsiz kaldı ama itaat etmedi.

“Kaldır onu, dedim,” diye emretti, –onu tutsak alan kişi? Yaşlı kadın öyle duruyordu.

Leydi Cecily, “Hayır. Beni eğlendiriyor,” dedi.

“Hayır mı?” İri, yaşlı kadının ses tonu tehlikeli bir hâl aldı – ama sonra değişti. “Tamam, bana karşı gel bakalım –ancak sadece bu konuda.” Sesini yükseltmek yerine alçaltarak acımasızca konuştu ama öyle sessizce konuşuyordu ki duyamadım. Kalın belini, zarif elbisesi içinde büyük ölçüde saklamış olarak dik oturan yaşlı kadın bana yan dönüktü; dıştan bakıldığında sakın bir şekilde yelpazelenerek oturur gibi görünüyordum oysa içimde bir av köpeği gibi tüm hislerim uyarılmış durumdaydı. Bir daha görürsem tanıyayım diye karşımdaki kadını incelemeye çalışırken, onu diğerinden ayırt etmenin zor olacağını anladım; her ikisinin de geniş ve etli yüzlerinde garip bir şekilde zarif özellikler vardı: kemerli, ince kaşlar, küçük burunlar, ince dudaklar. Gerçekten de birbirlerine o

kadar benziyorlardı ki muhtemelen kız kardeşlerdi, belki de hatta ikizdiler. Yana yatırılmış, üzerinde zambak kümesi olan görkemli bir şapkanın altında görebildiğim kadarıyla bunun saçı diğerinin-
kinden biraz daha fazla beyazlamış olabilirdi.

“...bütün bir gün sürse bile.” Sesi, şiddet öne çıktıkça hafifçe yükseldi. “İhtiyacın olan şey bir gelinlik seti ve bir gelinlik setin olacak.”

Leydi Cecily, “Bana onları giydiremezsiniz.” dedi.

Kadın, diğeri tuvaletten çıkıp şemsiyesini kaldırarak hazır olduğunu işaret ettiğinde “Göreceğiz. Haydi, yürü,” dedi.

Cecily hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, ama bunu yaparken yelpazesini açarak yüzünün önünde tuttu. Yelpazenin bu duruşu, çekingen bir sevgiliyi cesaretlendirmek için *Yaklaş bana* anlamındaydı. Ama bu koşullar altında, büyük koyu gözleri yelpazenin pembe tüylü kenarının üzerinden bana yalvarırken, işaret ettiği –neydi?

Beni terk etme.

Bana yardım et.

Seve seve diye düşünerek yanağıma vurdum *Evet* – ama nasıl?

Beni kurtar.

Neden?

“O iğrenç oyuncağı cebine koy!”

Cecily, pembe renkli yelpazesini yanına indirdi, zira iki yaşlı kadın onu tekrar aralarına aldılar ve nazik bir şekilde yelpazemi sallayarak yanında oturduğum kapıya doğru kıza eşlik ettiler, Cecily bu defa yelpazesinin ipini tutup döndürdü– başka bir tehlike sinyali. *Dikkatli ol. İzleniyoruz.*

Demek gizlilik istiyordu. Ben de, onlar yanımdan geçerken karşı duvardaki yaldız çerçeveli çirkin bir natürmorta bakarak

dalgın ve düşünceliymişim gibi davrandım ama aslında sürekli onları takip etmeyi planlıyor, nereye gittiklerini–

Pat diye ağır ve gürültülü bir şekilde inen bir darbe oturduğum kanepeyi sarstı ve çevremde limon sarısının bulanıklığını gördüm –Leydi Cecily– gülünç çan eteğine takılarak neredeyse içime düşmüştü. Anında iki çatık kaşlı eskortu, benden bir kelime bile özür dilemeden, onu yakalayıp alelacele dışarı çıkardılar.

Bana doğru azıcık baksalardı benim gördüğüm şeyi görmüş olabilirlerdi: yanımdaki kanepede pembe, kâğıt bir yelpaze duruyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

CECILY VE İKİ KORKUNÇ REFAKATÇİSİNİN ARDINDAN kapı kapandığı anda, pembe yelpazeyi cebime yerleştirerek ayağa fırladım. onu takip etmek ve yardım edebilmek için sorunun ne olduğunu anlamak zorundaydım ama onu ve ekibini çok yakından izlersem, korkutucu refakatçileri tarafından fark edilme riskim vardı. Bu yüzden ilk önce kanepenin üzerine sıçradım, parmak uçlarıma kalkarsam tuvaletin yüksek penceresinden dışarıyı görebilirdim. Pencerenin baklava şeklinde işlenmiş camları zaten sınırlı olan görüşümü iyice zorlaştırıyordu ancak yine de üçlünün araba bulmak için durağa yöneldiklerini görebildim.

Kanepeden aşağı inerken, hizmetlinin ağzı açık beni izlediğini fark ettim. Susması için parmağımı dudaklarıma götürdüm ve eline bir şilin sıkıştırarak sessizliğini satın aldım. Bu işlem beni sadece biraz geciktirdi, ancak sonsuza dek sürmüş gibi geldi; aceleyle eldivenlerimi giydim ve tuvaleti terk ettim. İki muhafızı tarafından dört tekerlekli faytona bindirilmeye çalışılan çan etekli zayıf birini görmeye yetişmek beni rahatlattı. Arabanın numarasını zihnime not ettim ve kendim için de bir tane ayarlamak üzere ilerledim—

Ancak o kadar ileri gidemedim.

Dikkatimin dağıldığı talihsiz bu anda kendimi ağabeyimle yüz yüze buldum.

Büyük ve iri yarı olan ağabeyimle. Mycroft'la.

Neredeyse çarpışıyorduk ve sanırım ikimiz de aynı derecede şaşırdık. Galiba çığlık attım. O da sanki birisi kareli kadife yeleğinin üzerinden ona sert bir darbe vurmuş gibi bir ses çıkardı. Her şey bir anda gerçekleştiğinden, ilk hareket edenin hangimiz olduğunu, onun beni, bacağına hızla attığım tekmeden önce mi yoksa sonra mı dirseğimden yakaladığını hatırlamak zor ama beni kavradığında bir yılan balığı gibi büküldüğümü biliyorum. Onun ince deri çizmesinin cilalı parmak ucuna var gücümle bastığımı ve hançerime başvurmayaya gerek kalmadan, elinden kurtularak kaçtığımı hatırlıyorum.

Sherlock olsaydı, büyük olasılıkla benim için özgürlük bitmiş olurdu ama Mycroft'tan kaçmak zor değildi. Yalnızca birkaç adım boyunca arkamdan soluk soluğa geldiğini duydum, ondan sonra "Durdurun o kızı!" diye ortalığa bağırды.

Aynı anda, "O adam beni elledi!" diye çığlık attım. Suçlama o kadar şaşırtıcıydı ki izleyenlerin solukları kesildi ve öfkeyle ve bağırarak Mycroft'a dönüp baktılar. Bu arada, kadınların eteklerinin, erkeklerin dirseklerinin arasından sıvışarak, bir kez daha kurtuluşu Bayanlar Tuvaleti'nde buldum ve kapı görevlisinin yanından içeride bir şey unutmuşum gibi bir hikâye anlatarak geçtim. Aceleyle girdiğim bu mükemmel tesiste hizmetliyi kaçınılmaz pis kokuyu parfüm sıkarak bastırmaya çalışırken buldum.

"Kaybol," diye onu tersledim, hiç mırıldanmadan salona geri çekildi.

Mycroft, sanırım, kendisini tanıtip bir polis memurunu yardıma çağırana kadar ben çoktan arka camdan çıkmıştım bile ve ar-

tık kadın akademisyen değildim. Şapkasız, eldivensiz ve gözlüksüz olarak ve renkli Hint baskısı pamuklu uzun kumaş sayesinde artık o kasvetli yaratığa hiç benzemiyordum –acil durumlarda kullanmak ve olmayan göğüslerimi varmış gibi göstermek için koynumdaki gizli bölmede her zaman bu tür faydalı şeyler taşıyım. Böylelikle, çıplak ellerim, putperestlere özgü sarılı başım, yarısı yerde sürüklenen şalımla oldukça Bohem görünerek metroya doğru yürüdüm ve güvenli bir şekilde “Dr. Ragostin’in” ofisine geri döndüm.

Hizmetçilerden hiçbiri geldiğimi görmedi çünkü ben, bu egzotik acayip kıyafetimle ön kapıdan girmedim. Binanın kıvılcık kahve taş duvarının üzerindeki ahşap süslemenin belli bir yerine bastım ve yana kayarak açılan gizli kapıdan doğrudan içerideki kilitli odaya, “Dr. Ragostin’in” özel odasına girdim. Bir zamanlar bir medyumun seansları için yapılmış bu kutsal yer benim büyük şansımdı. Aslında medyumun kendisi bir suçluydu ve kitaplığın arkasında dışarı açılan gizli bir kapı ve aynı zamanda benim çeşitli kılık kıyafetlerimi sakladığım küçük gizli bir geçit olması bu yüzdendi ama bu başka bir hikâye.

Bohem şalımları bir kenara attım, gaz lambalarını yaktım ve sonra renkli desenli kumaştan yapılmış kanepeye yüzüm asık bir şekilde uzandım.

Kendime kızgındım. Dikkatli olsaydım ve doğru önlemleri alıp etrafıma doğru dürüst bakınsaydım, Mycroft ile hiçbir şekilde karşı karşıya gelmezdim. Şimdi ise, kendimden utanmanın yanı sıra (onu utandırma şeklime sevinmeye de hazır değildim) Leydi Cecily’yi izleme ve başına musallat olan yeni gizemli talihsizliği öğrenme fırsatını da kaçırmıştım. Bindiği arabanın numarasını bile unutmuştum, arbede sırasında aklımdan çıkmıştı. Kucağımda duran tuhaf yelpa-

ze dışında hiçbir ipucu kalmamıştı. Gerçekten de o el yapımı şeker pembesi nesne olmasaydı, olanlara inanmakta zorlanırdım.

Yelpazeyi ışığa tutarak gözden geçirdim. Sonra koynumdan çıkarttığım büyüteç ile santim santim inceledim. Bir not veya mesaj bulmayı umdum, ancak çizik veya sıyrıklarla bozulmamış basit çubuklar ve suluboya ile dama tahtası motifi şeklinde hafifçe boyanmış pembe sade bir kâğıttan başka bir şey bulamadım. Yelpazeyi çevreleyen, pembeye boyanmadan önce bahçede dolaşan ördeklerden koparıldığı kuşku götürmeyen tüyler için de aynı şey geçerliydi. Tüylerin saplarında hiçbir iz göremedim, ne çubuklar ve kâğıtların arasına sıkışmış bir şey ne de gizli bir bölme vardı. Basitçe söylemek gerekirse ilginç hiçbir şey yoktu.

Hepsinin canı cehenneme. Keşke...

Lanet olası Mycroft. Lanet olası, baş belası ağabeylerim.

Somurtkan bir şekilde “Dr. Ragostin’in” geniş maun masasının başına, kalem ve kâğıtlarımın olduğu yere geçtim ve Mycroft’un benimle karşılaştığı anki oldukça endişe dolu görüntüsünü çizdim, gür kaşları sanki bir farenin üzerine atlayacakmış gibi aniden kalkmıştı. Sonra biraz sakinledim, dalgın bir şekilde Leydi Cecily’nin çan etekli bir resmini çizdim. Kendimi şüphe, üzüntü ya da şaşkınlık içinde bulduğumda genellikle resim çizmeye yönelirim ve genellikle, bu bir şekilde bana iyi gelir.

Leydi Cecily’nin moda delisi olması mümkün değil. Niçin bir çan etek giysin ki?

Karalama yaparken, başında gördüğüm yassı hasır şapkasını hatırladım.

Korkunç derecede moda bir kıyafet giymişken neden üzerinde modayla alakası olmayan bir şapka var?

Sonrasında önce profilden, sonra da önden yüzünü çizmeye başladım.

Saç modeli de, geriye doğru dümdüz toplamıştı, moda değildi. Modayı önemsiyor olsa, alnını örtmek için perçem bırakırdı Harikalar Diyarındaki Alice gibi görünüyordu. Sör John Tenniel'in harika çizimlerine rağmen, Lewis Carroll'ın kitaplarından hiç hoşlanmazdım.

Alice asla gülümsemezdi.

Saçma sapan masallardan hoşlanmazdım; hikâyelerde bir dereceye kadar mantık olmasını isterdim, hayatta olması gerektiği kadar. Gerçi sıklıkla olmazdı. Örneğin, Leydi Cecily gibi ileri gelen bir ailenin kızının, kâğıt yelpaze taşımasının bir mantığı yoktu.

Neden böyle aptalca pembe bir şey taşıyordu?

Sonra kendimi tamamen çizmeye kaptırarak, Cecily'yi tekrar çizdim. Bu kez yelpazeyi eline yerleştirdim ve bana olan bakışını tutturmaya çalıştım...

Bir an için sanki yakınımda bir kamçı şaklamış gibi titredim ve tekrar bakışlarındaki çaresizliği hissettim.

Korkunç bir şekilde yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Benden ne istediğini anlamadığım hâlde, ona yardım etmeye çalışmam gerektiğini biliyordum.

Fakat sorunun ne olduğunu nasıl bulacaktım?

Birkaç dakika düşündükten sonra ayağa kalktım ve belli bir kitaplığa doğru yürüdüm. Papa'nın makalelerinden oluşan kalın bir cildin arkasındaki gizli bir mandala dokundum. Raf, iyi yağlanmış menteşeleri üzerinde oldukça sessiz bir şekilde döndü ve kostümümde ve görünüşümde gerekli değişiklikleri yapacağım özel "giyinme odama" geçmemi sağladı.

Alistair ailesini ziyarete gitmeye karar vermiştim. Bu nedenle, Leydi Theodora beni çekingen Bayan Ragostin olarak tanıdığı için, bir kez daha o mütevazı kimliğe bürünmeliydim.

Uzun saplı bir gözlük ve bir şemsiye taşıyor olmasına rağmen rüküş ve ürkek görünen “Dr. Ragostin’in” genç karısı, baronetin şehirdeki evinin heybetli ön kapısının pirinç tokmağını beceriksizce (kibar olması gerektiğini hatırlayarak) vurdu. Rüküşlüğü, gri pamuklu eldivenler, zeytin yeşili oldukça yumuşak keçe şapka ve pahalı ama berbat kahverengi baskılı bir elbiseyi birleştirerek başarmıştım. Dahası, eski moda bir çiçek olan ipek çiçeğini şapka bandıma ve göğsüme iliştirmiştım. (Üst sınıf kadınların göğüslerinin çiçek sak-sıları gibi hizmet etmesi beklenir.) Leydi Theodora’nın beni kabul edeceğini umuyordum çünkü önceki ziyaretlerimden, etrafına ışık saçan güzellikte bir kadın olan Theodora’nın tam tersi olan Bayan Ragostin’in sinirlerine iyi geldiğini biliyordum.

Ancak iri yarı uşak kapıyı açtığında, elinde ne gümüş tepsi vardı ne de eldivenli elimin uzattığı kartvizite baktı ama beni tanıdığından emindim. “Leydi Theodora ziyaretçi kabul etmiyor.”

Sesimi terbiyeli bir kuşun sesi gibi çıkarmaya çalışarak “Hanımefendi rahatsız mı?” diye sordum.

“Hanımefendi *hiç kimseyle* görüşmüyor.”

Hmm. Sıradan bir kendini iyi hissetmeme durumu olsaydı, hanımefendinin iyi olmadığı konusunda benimle hemfikir olurdu.

“Yarın, belki de?” diye cıvıladım.

“Pek mümkün değil. Hanımefendi tamamen inzivaya çekildi.”

Yoksa başka bir bebek mi bekliyordu? Zavallı Theodora, sanki dünyaya yeteri kadar küçük Alistair getirmemiş miydi? Artık dur-

ma yaşına gelmiş olmalıydı. Bu gizemli inziva tesadüf müydü, yoksa bunun Leydi Theodora'nın en sorunlu kızı ile bir ilgisi var mıydı?

Üzüldüğümü ifade ederek kafasız bir kuş gibi şakımaya başladım. "Büyük bir hayal kırıklığı bu benim için. Burada olduğuma göre... Onunla da görüşmeyi çok istiyordum... Leydi Cecily ile biraz konuşmam mümkün olabilir mi?"

"Saygıdeğer Leydi Cecily artık burada yaşamıyor."

Bu iki nedenden dolayı beni şaşırttı: Cecily burada, evinde değilse, neredeydi? Ve uşak neden bu kadar açık sözlü davranmıştı? Onun yüzündeki tatsız ifadeden, patavatsızlığı yüzünden pişman olduğunu anladım; belli ki benim iç karartıcı varlığım onu tüketmeye başlamıştı.

Cesaretlenerek, kapı eşiğinden kıpırdamadım. "Gerçekten mi! Yoksa Leydi Cecily şimdiden sayfiyeye mi gitti?"

Ama belli ki ondan daha fazla bir bilgi alamayacaktım. Özür dileyerek, kapıyı suratıma kapattı.

Leydi Theodora ile konuşma faslı buraya kadardı.

Ya şimdi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O AKŞAM ALIŞILMIŞ, DR. RAGOSTIN'İN SEKRETERİ IVY Meshle kılığımla, kiralık evime gittim ve yaşlı ev sahibimle pek fazla doyurucu olmayan miktardaki havuç ve böbrekten oluşan akşam yemeğini paylaştım. Bayan Tupper, duvar gibi sağır olduğundan, biz yemek yerken konuşmaya çalışmadım. Fakat daha sonra, ondan okuyacak bir şeyler ödünç almak istediğimi el işaretleriyle anlattım. Yani, ellerimi bir gazete açıyormuş gibi yaptım, sonra yukarı baktım, yatak odasını işaret ettim. Onun derme çatma East End evinde sadece üç oda vardı: benimki, onunki ve zemin kattaki mutfak/yemek/oturma odası. Tatlı yaşlı kadın yine de anlamadı. Kulaklığını kulağına yerleştirerek masanın üzerine doğru eğildi ve “Ne? Yukarıda bir yarasa olduğunu mu söylüyorsun?”

Sonunda onu üst kata götürmek zorunda kaldım ve ne istediğimi gösterdim; onun cemiyet hayatı mecmuası yığınlarını.

Leydi Cecily'yi bulmaya ve yardım etmeye doğru bir adım olarak, onun yanında gördüğüm şüpheli refakatçileri olan cadıların kimliğini keşfetmeyi umuyordum.

Cemiyet hayatını takip, demokrat görüşlü birisi olarak benim aşağıladığım bir ilgi alanıydı, şu ana kadar. Bu yüzden arayı ka-

patmam gerekiyordu. Bayan Tupper'ın biriktirdiği süreli yayınları kendi odama taşıdıktan sonra, sadece elbisemden değil göğüs büyütücülerim, kalçaya şekil vericilerim ve korsemden, yanağım ve burun deliklerimdeki dolgulardan, bukle saçlarım ve sahte kirpiklerimden kurtuldum. Sabahlık ve terliklerimle rahatça oturup okumaya başladım.

Pek zevk aldığımı söyleyemem ancak takip eden birkaç saat içinde kriketin modasının çoktan geçmiş olduğunu, tenis ve okçuluğun hâlâ moda olmaya devam ettiğini ama kadınlar için en gözde sporun golf olduğunu öğrendim. Lord Delik-Kulak ve Leydi Yabanhavucu-Surat, Hyde Park'ta arabayla gezerken görülmüştü; Leydi gök mavisi renginde hareli Fransız kumaşından yapılmış Worth marka bir elbise giymişti. Kensington Sarayı'nın restorasyonu tamamlanmış olmasına rağmen boş kalması çok utanç vericiydi. Bilmem ne kontu Lord Bilmem-Kim'in ilk çocuğu olan Bebek Bilmem-Ne'nin vaftiz törenine seçkin bir topluluk katılmıştı. Saten giymenin modası geçmişti, *peau de soie* modaydı. Galeri Her-Daim-Seçkin'de İngiliz İmparatorluğu'nun gelişimi temalı bir yağlı boya sergisi görülebilirdi. Vikont ve Vikontes Antik-Soylular kızları Uzun-İsimli ile Kont Asilzade'nin küçük oğlu Büyük-Umutlar'ın nişanlandığını açıklamışlardı. Başım çok kötü şekilde ağrıyordu, çıldıracağımı sandım ve henüz dergilerin dörtte birine bile bakmamıştım. Düşes Ördek-Ayak'ın tekne partisi, Baron Ampul-Burun'un kriket takımının geleneksel ziyafeti ve sosyeteye yeni takdim edilen genç kız Eşekarısı-Bel'in onuruna yapılan balonun fotoğraflarına baktım ama aradığım iki sevimsiz suratlıyı bulamadım.

Hava karardığında, sevinerek, sandalyemden kalktım, mum ışığında daha fazla okumaya teşebbüs edersem, gözlerimi zorlayacak-

tım. Geceleri dolaşmak için dışarı çıktığımda giydiğim kıyafeti kanepeler ile karyolanın arasında sakladığım gizli yerden çıkarıp giydim.

Kış geçmiş olduğundan, sokaklarda yaşayan fakir halk benim yardımına daha az ihtiyaç duyuyordu. Kardeşim Sherlock benim Yardımseverlik Rahibesi olarak yaptığım işi öğrendiği için derin cepleri olan siyah elbisemi yok etmek zorunda kalmıştım. Zavallılara para vermeyi sürdürmeyi başarırken karanlık saatlerde Londra’da dolaşacağım başka bir kılık bulmuştum: (kâğıt fabrikalarına götürmek üzere) atık kâğıt, (bahçe gübresi için) kemik, (dökümcüler için) metal veya (kesinlikle kendim için değil) yiyecek bulmak için çöp yığınlarını didikleyen bir çöp toplayıcısı kılığı. Üzerime eski püskü bir etek ve şal geçirmiş, sarsak ve paytak bir şekilde yürürken, bir elimde eski püskü bir fener, bükülmüş sırtımda ise bir çuval taşıyordum.

İçten gelen bir huzursuzlukla zaten her zaman geceleri sokaklarda başıboş dolaşıyorum ancak bu özel kılıkta karar kılarken kendime bir amaç edindim: Sadece East End’deki değil, tüm Londra’daki yolları öğrenecektim. Bir çöp toplayıcısı olarak, kaynakların iyi kullanılmasını temsil ettiğimden müdahaleye maruz kalmadan her yere gidebilirdim. Her ne kadar toplum böyle nahoş bir çöp toplayıcısının mülklerine ancak geceleri sessizce girip çıkmasını kabul etmiş olsa da bazı acımasız ve hasisler, “fakirliği hak etmişlerin” bu çalışkan temsilcisini kovalıyorlardı.

Bayan Tupper uyumuş olsa da olmasa da sevgili sağır bedenin beni dışarı çıkarken duyacağına dair bir korkum yoktu. Kapıyı arkamdan kilitleyerek, kalabalık sokağa doğru yol aldım –sıcak aylarda, gecekonduların aralarındaki dar sokaklar gece yarısı bile

kalabalıktı. Bir grup erkek kol kola bir sarhoş şarkısı söyleyerek yanımdan geçti. Sokak lambasının aydınlattığı bir köşede, yorgunluk ve açlıktan bitkin kadınlar, elleri ve gözleri daha fazla çalışamayacak hâle gelene kadar, un ve benzeri şeyleri taşımak için çuval dikiyorlardı. Başka bir köşede, başka kadınlar göğüs ve ayak bileklerini cömertçe sergileyerek sürtüyorlardı, onlar da çalışıyorlardı ama dikiş dikerek değil. Etrafta çocuklar dolanıp duruyordu. Bazen bana Londra nüfusunun yarısı çocukmuş ve bu çocukların yarısı kimsesiz –gecekondualarda yaşayan kızların on beş yaşına gelince bebek sahibi olması, sonra da yirmili yaşlarında ölmeleri olağan bir şeydi– diğer yarısı da onları besleyemeyen ebeveynlerin ortaya çıkardığı “Hansel ve Gretel”ler imiş gibi geliyordu.

Doğu Londra buydu. Metro beni on dakikada Batı Londra’ya, farklı bir dünyaya götürdü.

Özellikle o gece gittiğim mahalle öyleydi. Burada, eski kare evler, sarmaşıklarla kaplı, kare çitlerle çevrili kare alanlarda yer alıyordu. Burada, geniş ve boş sokaklar meydanlara açılıyordu, parke taşlı meydanlara. Bu bölge, nedenini anlayamadığım bir şekilde tuğla ve taştan yapılmış yamalı bir yorgan gibiydi; burada ne tür insanlar yaşırdı? Kare kuleli İtalyan tarzı bir villada, sonradan görmeler mi yoksa yoksullaşmış asiller mi? İkinci Fransız İmparatorluğu tarzında Mansart çatılı bir binada yaşlı bekâr teyzeler mi yoksa sanat düşkünleri mi? Kraliçe Anne tarzı bir çatıda bir doktor mu? Bir züppe mi?

Bazı evler gazla aydınlanmıştı; diğerleri karanlıktaydı. Bu evler boyunca dolaşırken, işlerini yapmakta olan bir çift tuvalet temizleyicisi adam dışında kimseyi görmedim –evlerin içinde tuvalet olsa bile yine de arka bahçelerde boşaltılması gereken ayakyolları

oluyordu ve bu sevimsiz işlem karanlıkta yapılmalıydı. Büyük metal konteyneri olan arabalı adamlar bu yüzden vardı. Tekerlek gürültüsünün kaybolmasından sonra (ne yazık ki kötü kokusu kaybolmasa da), başka hiç kimseyi görmedim ve duymadım –bana doğru gelen devriye polisinin tempolu ayak sesleri dışında.

Bana yaklaşıncı ince bir sesle “İyi akşamlar amirim,” dedim.

“Sana da iyi akşamlar, evlat.” İrlandalı ve neşeli biriydi. Copunu fırıl fırıl döndürerek ve başıyla çuvalımı onaylayarak “Pis kokulardan önce, burnum bana kırk dört numarada kelle çorbası olduğunu söylüyordu,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diyerek küçük fenerimin zayıf ışığında kırk dört numaralı evin arkasına doğru hızla geçtim ve tahmin ettiğim gibi kaynattıkları dana kellesinden arta kalan kafatasını buldum.

Çöplerine bakarak insanlar hakkında varsayımda bulunabilirsiniz. Örneğin, belki bu evde yaşayanların imkânlarını aşan istekleri vardır, çünkü kelle çorbası zenginler arasında çok rağbet gören kaplumbağa çorbasının bir taklididir.

Bir kez evlerin arkasına geçince, dananın kafatası çuvalımda, polis memurunun dostça yaklaşımı cesaretimi arttırmış bir şekilde çoğunlukla ahır yollarından geçerek bahçeden bahçeye zikzak yaptım. Ben geçerken her ahırdan bir köpek yarım yamalak havlıyor ve çatı katında uyuyan bir oğlan ya da seyis pencereden bana baktıktan sonra köpeği susturuyordu. Böylelikle bu semtin cehennemine kabul edilmiş olarak zihnimde sakinlerini sınıflandırmaya başladım. Bazı ahırların arkasında sebze bahçeleri vardı, buralar gübre ve samanla kolayca zenginleştirilebiliyordu; bu sakinler sağlam ve mantıklı insanlardı. Bazı evler boş görünüyordu, belki de sahiplerinin yurt dışından dönmesini bekliyordu. Oldukça az sayıdaki evde

de çocuklu ailelerin yaşadığı ortalıkta bırakılmış olan çemberler, parlak çizgili toplar, ipi çekilince alkışlayan maymun ve benzeri oyuncaklardan anlaşılıyordu. Birinde de bir terzi yaşıyordu ve tüm aileye yeni, bahar kıyafetleri dikmiş olmalıydı çünkü çöp yığnında fenerimin ışığının yardımıyla hepsini çuvalıma koyduğum iplikler ve kadifeden taftaya her türlü kumaşın parçalarını bulmuştum.

Bir sonraki evin arka çitine doğru yürüdüğümde fenere ihtiyaç duymadım. Bir nedenle, bu insanlar modern bir çeşit meşale gibi, gaz lambalarını dışarıda yanar durumda bırakmışlardı. Ne kadar müsrifçe ve ne kadar garip bir davranış.

Ahıra giden yolun kapısına asma kilit vurulmuştu. Ancak, demir parmaklıkların arasından, yanan gaz lambalarının sayesinde, ahırın köşesini geçince epey bir miktar kemik yığılı olduğunu gördüm.

Hangi nedenle olursa olsun, bir şeyler toplamaya başlayınca, eylemin kendisi bir hastalık hâline gelir. Her ne kadar, gecenin sonunda bulduklarımı karşılaştığım ilk dilenciye verecek olsam da, yine de bu kemikleri gördüğümde onlara sahip olmak istedim. Gecekondu mahallesinde yaşayan kambur ve cılız bir kadın olmam gerektiğini unutarak, bir anda çitin üzerinden atladım; tırmanmaya bayılırım ve bu, düzgün kadınların pek hobisi olmadığından nadiren bu şansı yakalarım. Çevik olduğum kadar kaygısız olduğumdan, çitten içeriye atladım ve hedefime yöneldim.

Ama daha üç adım atmadan Bengal kaplanına yakışan bir kükreme beni nerdeyse felç etti. Büyük bir hayvan bana saldırıyordu. Dörtnala koşan bir at gibi beni ezecekti.

Aman Tanrı'm! Ahırın arkasındaki köpek kulübesini görmemiştım ve şimdi kemiklerin gerçek sahibi –büyük bir çoban köpeği– boğazımı parçalamak üzereydi.

Çitin üzerinden atlayıp kaçmaya zamanım olmadığından paniklemiş olarak el yordamıyla hançerimi arıyordum ki hayvan beklenmedik bir şekilde durdu. Ancak yüksek sesle ve korkutucu şekilde bana kükremeye ve hırlamaya devam ediyordu.

Ne olmuştu? Neden pençelerine maruz kalmıyordum?

Sonra gördüm.

Aman Tanrı'm.

Çoban köpeği, içerdeki başka bir çitin uzak kenarında durmuştu. Ama normal bir çit değildi bu. Eğer yanılmıyorsam tabii.

Kaba bir ses “Orada ne var, Lucifer?” diyerek kayın ağaçlarının arasından çıktı ve içerdeki çitin uzaktaki kenarına doğru yürüdü. Çoban köpeğine oldukça benzeyen iri yarı bir adamdı bu.

Çit, manzarayı bozmamak için hendek içine yapılan cinsten bir çitti. Aynı zamanda ha–ha diye de adlandırılır.

Taşıla kaplı derin bir hendek. Bu tür modern kale hendekleri, köylerdeki mülklerin etrafında sıkça görülürdü. Arazideki manzaranın bütünlüğünü bozmaz ve sığırları ve davetsiz misafirleri dışarıda tutardı ama burada şehrin içinde; ne içindi?

“Bir çöp toplayıcı,” dedi, iri yarı adam nefretle, bana ezilecek bir hamamböceğiymişim gibi bakıyordu. “Nasıl girdin buraya?”

Olabildiğince küçülerek –bu şartlar altında hiç zor değil– cevap vermedim, sadece ağzım açık olarak hendek içindeki çite bakıyordum.

“Ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi, taş kafalı?” Adamın sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordum. “Bu bir ha–ha. Ve neden böyle dendiğini biliyor musun, seni cahil? Böyle denir, çünkü sen içine düştüğünde biz geliriz ve sana bakar, güleriz, ha–ha, ha–ha...”

Sesinin tonundaki bir şey beni çoban köpeğinin havlamasından daha fazla korkuttu. Geri çekilmeye başladım.

“...Ha-ha, ha-ha...”

Onun görüş alanının dışına çıkarak ahırın arkasındaki karanlığa sığındım ve kendimi dövme demir çitin üzerinden tırmanmaya hazırladım.

“...Ha-ha ve sonra gideriz,” diye bağırdı arkamdan “ve seni çürüyene kadar orada bırakırız!”

Aslında hiç tehlikede değildim, gerçekten. Ama yine de eve varıp güven içinde yatağıma uzanana kadar titrememi durduramadım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ SABAH, “DR. RAGOSTIN”İN OFİSİNİN BULUNDUĞU zevkli bir şekilde süslenmiş gotik tarzdaki dik çatılı binaya giderken kucağımda epeyce bir miktarda “sosyete mecmuası” taşıyordum.

Taşkın odacı çocuk geçmem için kapıyı açık tutarak “Günaydın, Bayan Meshle!” dedi.

“Aydın olsun bakalım, Joddy.” Mayıs ayının güneşi keten perdelerden içeri sızıyor olsa da kapalı bir yere girmek tatsızdı. Hâlâ dün geceki garip karşılaşmanın etkisindeydim. Ama tuhaf pembe yelpaze meselesi ile kıyaslandığında hiç önemli değildi. Tıpkı dergilerin kollarımı ağrıttığı gibi, Leydi Cecily’yi kuşatan gizem de başımı ağrıtıyordu. Hiç anlam veremediğim o kâğıt “oyuncağını” hangi nedenle gayet zeki bir şekilde elime tutuşturmuştu?

İçimi çekerek, Joddy’yi gazete almaya gönderdim, çay getirmeleri için zili çaldım, daha sonra cemiyet hakkındaki bilgimi daha da zenginleştirmek üzere Grub Street mecmualarını masama yerleştirdim. Lord Gezgin, Boş Hanımefendilere Nil Nehri’ndeki son yolculuğunu anlatacak... Saygıdeğer Bayan Hoşnutsuz, Saygıdeğer Bay Hüsrân ile olan ilişkisini bitirmiş... Saçları yumuşatmak ve güzelleştirmek için dört yumurta beyazını çırpıp köpürtün ve saç kök-

lerini bununla ovalayıp bırakın... Bahar için yeni, verev kesilmiş, görünmez dikişli şal şeklinde sabahlık... *Gerçekten delireceğim...* Son moda, renk temalı misafir ağırlama; sarı öğle yemeği, pembe – *Dur bir dakika.*

Şimdilerde çok moda olan Pembe Çay Daveti, misafir ağırlamanın pahalı bir yolu; ama demode olacağına, öl daha iyi! İşte gerçek bir Pembe Çay Daveti'nin nasıl olması gerektiği: Masa örtüleri pembe olmalı, tabaklar da pembenin zarif bir tonunda olmalı, sadece bu davet için ödünç de alabilirsiniz. Beyaz pastaları süslü pembe kâğıtlarla çevrilmiş ayaklı pasta tabaklarında ve pembe şekerle kaplı pastaları süslü beyaz kâğıtlarla çevrilmiş düz tabaklarda sunun. Masa pembe mumları olan bir şamdanla aydınlatılmalı, dekor için kullanılan çiçekler de pembe olmalı ve hizmetçileriniz de pembe kepler ve önlükler giyerek hizmet etmeli. Krema ve buzları sepet, kutu, deniz kabukları gibi pembe kâğıttan yapılmış alışılmamış tasarımlarda ya da el arabasında servis edin. Bunların yanı sıra pek çok şık tasarımlı parti hediyesi herhangi bir moda tedarikçisinden temin edilebilir...

Kâğıttan ufak parti hediyeleri.

Pembe.

Ucuz pembe yelpazeler de bu hediyelerden midir?

Bir bağlantı, bir ipucu, çok ufak bir ipucu gerçekten ama hiç yoktan iyidir.

Oturduğum yerde doğrularak zili çaldım ve Joddy'nin yokluğunda mutfak hizmetçisi gelince, Bayan Bailey ve Bayan Fitzsimmons'a bir süreliğine varlıklarıyla beni onurlandırmaları talebimi iletmesini istedim.

Şunu belirtmeliyim ki “Dr. Ragostin’in” Gotik binasında, ilgilenilmesi gereken yalnızca bir ofis değildi, bina aynı zamanda pansiyonerle doluydu (mali durumumu dengede tutmak için) ve bu insanlara Bayan Fitzsimmons temizlikçi, Bayan Bailey de aşçı olarak hizmet ediyordu.

Bu iki beyaz kepli, becerikli kadın yanıma geldiler, ikisinin de al yanaklı yüzlerinde aynı şüpheli ifade vardı. Patronları “Dr. Ragostin’i” hiç görmeden aylardan beri çalışıyor olduklarından benim yalnızca bir sekreter olmadığımı düşündüklerinden emindim.

Onları yeterince hoş bir şekilde –oturmalarını söylemesem de– selamladıktan sonra “İkram servisi yapan birileri nerede bulunabilir?” diye sordum.

Bayan Bailey kızgın bir hindi gibi kabardı. “İkram servisi yapan birini niye istiyorsunuz? Ben her şeyi yapabilirim...”

Söylediğime alınan aşçının mutfak üzerindeki haklarını daha fazla savunmasına izin vermeden kendisini susturdum. “Basitçe sordum, ikram servisi yapanlar nerede bulunur?”

Londra’nın hangi bölgesinde demek istemiştım. Londra’da aynı tür işyerleri aynı bölgede olurdu: Bankalar Threadneedle Street’te, terziler Savile Row’da, ucuz dergiler Grub Street’te, doktorlar Harley’de, ölü balıklar da Billingsgate Balık Pazarı’nda.

Bir süre tartıştıktan sonra, Bayan Fitzsimmons ve Bayan Bailey, yiyecek içecek firmalarının çoğunun, Regent Street çevresindeki şık alışveriş bölgesinin bir parçası olan Gillyglade Court yakınında bulunduğu konusunda fikir birliğine vardılar.

Bir saat kadar sonra bir fayton, o ticari cazibe merkezinin köşesine yanaştı ve içinden oldukça asil görünümlü genç bir hanım

indi: bendeniz. Kendimi dönüştürmek için gizli soyunma odamı kullanıp, allığımı silmiş, takma yanak ve burun deliklerimi, takma kirpikleri, saç eklemelerimi filan çıkarmıştım. Ondan sonra da kendi ince, soluk benizli, aristokrat yüzümü muhteşem taranmış bir peruk ve üzeri tüylerden ve dantelden oluşan bir şapka ile taçlandırmıştım. Ardından, parfüm ve pudra dokunuşları, sonra son moda kabarık kolları olan, uçuk yeşil puantiyeli İsviçre keteninden harika bir gezmelik elbise, güvercin grisi oğlak derisinden çizme ve eldivenler, beyaz organze şemsiye ve işte! Kusursuz bir şekilde üst sınıf mensubu olmuştum, tabii her zaman olduğu gibi hançerim korsemin göğüs kısmında duruyordu ama şimdi muhteşem bir opal broşla gizlenmiş durumdaydı.

Regent Street ve çevresi üç kelimeyle özetlenebilir: *cam, gaz ve pirinç*. Yani, çok sayıda lambayla aydınlatılan şık ürünlerle dolu tertemiz, bombeli vitrinlerin bulunduğu görkemli bir semt. Bu güzel günde, cilalı kapı kolları ve benzerleri normalden daha parlak görünüyordu, çünkü daha az is vardı. Kuyruklu eteğimin altındaki ipek juponun hışırtıları arasında, şemsiyemi fırıl fırıl döndürerek ve tezgâhların arkasında reverans yapan tezgâhtarlara sevimli ve küçümseyici bir şekilde gülümseyerek pırıltılı dükkânlara girip çıktım. Kısa bir süre sonra, görünüşte amaçsızca yapılan gezintim beni Gillyglade Court'a götürdü.

Şık kıyafetim ve aristokrat aksanım sayesinde girdiğim her mağazada çalışanlardan anında iyi bir hizmet aldım. Hızlı bir şekilde birkaç ikram servisi yapan işletme tespit ettim ve hizmetleri hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını öğrendim. Parlak gümüşten yapılmış İran kahve makineleri, baskılı cam tabaklar, saksı içinde eğrelti otları, gösterişli sofraların ortasına konulan -

hiçbir şekilde işe yaramayan– süslü kâseler ya da tavana asmak üzere içinde bülbülü de olan altın kuş kafesleri kiralayabilirdim; yedi çeşit yemekten oluşan menüler, şarap listeleri, içinde mizahi sözlerin yazılı olduğu kâğıtlar olan şekerlemelere varıncaya kadar bir dizi “atıştırmalık” çeşidi önerildi.

Gerçekten de, bu ikram servisi yapan işletmeler kâğıtla neredeyse her şeyi yapabiliyordu.

Gittiğim beş işletmenin her birinde, etrafıma uzun gözlüğümün ardından belirsiz bir şekilde bakarak “Pembe temalı bir çay partisinin bahar için oldukça moda olduğunu duydum,” dedim

Ve her defasında cevap aynıydı “Ah! Evet, gerçekten öyle.” Ardından bana bol miktarda pembe cafcacılı şeyler gösterilecekti: pembe altlıklar, pembe papatyalar, yelkenli şeklinde pembe kâğıt şekerlikler, pembe kâğıttan gül yaprağı şeklinde kaseler, pembe kâğıt sincaplar, şapkalar, mantarlar, develer, piramitler...

Bunların hepsine hafif ama açık bir hoşlanmamışlık ifadesiyle bakıp emin olamıyormuşum gibi, “Bilmiyorum... Biraz daha zarif bir şey... Hiç yelpazeniz var mı?” diye sordum.

Hayır. Hayır, ne yazık ki yoktu.

Ama altıncı tedarikçinin dükkânında vardı.

“Ah! Evet, onlardan Inglethorpe Vikontesi için özel olarak tasarladık ve sonuç çok başarılı oldu, bu yüzden elimizin altında olsun diye fazla sayıda yaptık; biraz bekleyin, bir tane getirip göstereyim size.”

Ve pembe kâğıt yelpaze ortaya çıktı.

Her detayı çan etekli kızın benim elime tutuşturduğu ile aynı görünüyordu.

Görkemli tarzımı koruyarak, “Buna bir bakayım,” dedim, ancak pembe kâğıt yelpazeyi ışığa tutup dikkatle baktığımda, hayır yiyecekmiş gibi baktığımda, kayıtsız olma tarzımı tamamen unuttum, çünkü yanlış olan bir şey vardı. Farklıydı. “Bu sizin şey için kullandığınız kâğıtla aynı mı?”

“Inglethorpe Vikontesi için kullandığımızla mı? Evet, tamamen aynısı.”

İyi kalitede kalın pembe bir kâğıttı, ancak düzdü. Üzerinde suluboya ile yapılmış hiçbir şey yoktu.

Orada bir an durdum ve eminim ki talihsiz tezgâhtar neden kaşlarımı çattığını merak etmiştir.

“Bunu alabilir miyim?” galiba öfkeyle söyledim ancak kızgınlığım kendimeydi.

“Tabii ki.”

“Teşekkür ederim.” Kaba bir şekilde dışarı fırladım, en yakın araba durağına doğru yürürken kendi kendimi söyleniyordum, “Körüm. Körlük etmişim. ”

Bu kadar basit ve açık bir şeyi nasıl gözden kaçırabilmişim?

Hıh! Kalın kafalılık ettim. Aptallık ettim. *Salaklık ettim*. Ama şimdi ne yaptığımı bilerek, parmağım sonunda doğru ipucunun üzerinde olarak çok yakında Leydi Cecily’nin sıkıntısının ne olduğunu öğreneceğimden emindim.

BESİNCİ BÖLÜM

BAYAN MESHLE O GÜN EVİNE HER GÜN OLDUĞUNDAN daha erken döndü. şaşıp kalmış Bayan Tupper'a ve aynı derecede şaşırmış hizmetçi kıza gülümseyerek selam vermeyi denedi ama beceremedi.

Şükür ki, ilkinin sağır ve ikincisinin saygılı oluşu herhangi bir açıklamayı gereksiz kılmıştı. Sadece başımla selam verdim, elimi salladım ve üst kata çıktım. Odamın kapısını arkamdan kapatıp kilitlediğim an, Leydi Cecily'nin bana bıraktığı tuhaf pembe yelpazenin üzerine atladım. Pencereye doğru tutarak bir kez daha pembe kâğıdın üzerindeki soluk işaretleri inceledim.

Dama tahtası motifi olduğunu düşündüğüm işaretleri, filigranı.

Ve itiraf ediyorum, ağızımdan oldukça terbiyesiz bir laf çıktı, çünkü bu şekilleri ilk gördüğüm anda ne olduğunu anlamalıydim.

Ama sinirlenmek beni hiçbir yere götürmezdi. Mantiğımı kullanıp duygularımı bir kenara koyarken, bir kibrit çakarak mumları yaktım. Sonra, pembe gizemi bir kez daha elime alıp, neredeyse düz bir yarım daire oluşturacak şekilde açtım ve yakmamaya dikkat ederek kâğıdı yavaşça alevlerde ısıtmaya başladım.

muştum. Normalde alacağım bir şey değildi ama bu “kıvrır zıvrır monografi” (kendi sözleriydi) ağabeyim Sherlock Holmes tarafından yazılmıştı; kusursuz ve havalı, tutku dolu sesini “duymak” için okumuş, bir daha okumuştum.

Böylelikle, Sherlock sayesinde, gördüklerimin “Mason” şifresi olarak adlandırıldığını, hür masonlar tarafından geçen yüzyılda icat edildiğini biliyordum –ama bunu ağabeyimin mükemmel metnini okumadan önce bile kolayca çözebilirdim çünkü bu “gizli kod” bir sır değildi ve öğrenciler arasında bile yaygın olarak her yerde kullanılıyordu. Gerçekten de öyle kolayca çözülebilirdi ki, Leydi Cecily’nin neden bir şifre kullanmakla uğraştığını anlayamadım.

Kâğıdımın tepesine anahtarı karaladım:

a	b	c		i		m	n	o		ü	
d	e	f		j	k	p	r	s		v	w
g	h	i		l		ş	t	u		x	y

Bu anahtardan yola çıkarak, şifrelemek için her hafın içinde bulunduğu şekli çizmek gerekiyordu. Son derece basit. Deşifre etmek de aynı derecede basitti. Gizli mesaja geri dönersek, çabucak tercüme ettim, şöyle ki:

YARDIAKİLİHALTINDAKIM
KEAEKJERAİYORLAR
KABULEDİNCEYEKADA

Hepsi buydu.

Önümdeki pek de tatmin edici olmayan mesaja bakarken “La-net olsun,” diye homurdandım. Herhangi bir anlam ifade eden kelimeler yalnızca *altın* ve sondaki, *kabul edinceye kadar* idi, *kadar* da yanlış yazılmıştı.

“Kabul edinceye kadar”? Neyi kabul edinceye kadar? Bu ifade bir tehdit içeriyordu. Şunu kabul edinceye kadar sana şu yasak, şunu kabul etmezsen sana şunu yaparım gibi...

Neyi? Cümlelerin tamamı bu olamazdı.

Yoksa yanlış yazılmamıştı da eksik mi kalmıştı? Baskı ve zorlama mı söz konusuydu?

Gerçeğe dokunduğumu hissettim; Leydi Cecily mesajını bitirmemişti. Belli ki yakından izleniyordu. Basit şekilde İngilizce olarak yazmasını dilerdim, çünkü bunu daha çabuk başarabilirdi.

Ama sonra neden böyle yapmadığını anladım. “Görünmez” mürekkebi, her ne kadar kurumuş olsa da aslında görmek imkânsız değildir; belli bazı ışıklarda fark edilir bir parlaklık bırakır. El yazısı fark edilebilirdi. Ancak düz çizgili şifre bir çeşit süsleme gibi gözükp yelpazenin kıvrımları arasına güzelce gizlenmişti ve aynı zamanda da çözmek isteyen kişinin işini kolaylaştırıyordu.

Zekice.

Ve çaresizce. Bir şifreyi, olmayacak bir kâğıt yelpazenin üzerine görünmez mürekkeple gizlice yazıyor daha sonra da kazara karşılaştığı birinin, zar zor tanıdığı birinin eline tutuşturuyordu –böyle bir şifre kesinlikle yardım, kurtarılma talebi olmalıydı.

Elbette.

İlk altı harfi YARDIA değil, YARDIM idi. M harfinin şifresi tıpkı A’nın şifresine benziyordu ama sadece burada tespit edemediğim bir nokta içeriyordu.

Peki, o zaman *altın* neydi?

Eureka! Bir önceki kelime *kilit* olmalıydı! Ateşli bir şekilde kalemimle şifreyi tekrar yazdım, eksik noktalara dikkat ederek, en sonunda şuraya geldim:

<JQJΓJ<VΛVΠJΓΠΓUJ<ΓJ
<QJQ<>QQJV<LQAJQ<JUFΛ
QJVULQ<Q<JJJ

Deşifre edince:

YARDIMKİLİTALTINDAYIM
YEMEKVERMİYORLARKABUL
EDİNCEYEKADA

Veya daha anlaşılır bir dil ile “Yardım edin! Odamda kilitliyim ve aç bırakılıyorum ta ki...”

Bunu okuduğumdaki ilk tepkim çok büyük bir memnuniyet idi; iz sürmenin ve aydınlığa kavuşturmanın tüm heyecanını hissettim. Buldum! Leydi Cecily’nin neden çan etek gibi saçma bir şey giydiğini anladım. Ejderha kılıklı refakatçileri ona engel olsun, kaçamasın diye bunu zorla giydirmişlerdi. Şimdi, işleri tamamlandıktan sonra, muhtemelen tekrar kilit altına alınmış olmalıydı. Ama nerede? İşte gerçek bir kayıp insan vakası! Araştırma, macera, belki de bir kurtarma yaşayacağımı seziyordum...

Ama hemen, bu hevesim Cecily için korkuya dönüştü. Onu zamanında bulabilir miydim? Başına gelecek şeyden önce...

Neden önce? Tutsaktı ve neyi kabul edinceye kadar yemek vermiyorlardı?

Belli ki taleplerini yerine getirinceye kadar. Şimdiye dek direndiği bir emre uyuncaya kadar. Kabul edinceye kadar...

“Oh, hayır,” diye fısıldadım hatırlayınca. “Oh, ne korkunç! Olabilir mi?”

“İhtiyacın olan şey bir gelinlik seti ve bir gelinlik setin olacak,” demişti yaşlı muhafızlardan biri.

Bir gelinlik setinin neye benzediği veya buna neyin dâhil olabileceği konusunda net bir fikrim yoktu; bildiğim kadarıyla, pahalı, dantelli kadın iç çamaşırlarından oluşuyordu. Ama bir gelinlik setinin *ne için* gerekli olduğunu biliyordum.

Onu, bu seti satın almak için Londra’ya getirmişlerdi.

Bu, şimdiye kadar böyle bir hazırlığın yapılmadığı anlamına geliyordu –böyle süslü şeylerin hazır edildiği mutlu bir nişanlılık dönemi olmamıştı yani– ve son modaya uygun bir seti yurt dışından sipariş etmek için de zaman yoktu.

Dehşet içinde ayağa fırlarken, portatif masam, kâğıtlar ve kalemim yere saçıldı.

Leydi Cecily evlenecekti.

Yakında.

Ve kendi arzusu dışında.

ALTINCI BÖLÜM

ONU BULMAK ZORUNDAYDIM. LEYDİ CECILY'Yİ bulmak ve onu böyle korkunç ve insafsız bir akıbetten kurtarmak zorundaydım.

Ama nasıl?

Enola, sakın ol. Düşün. O ses içeriden geldi –sanki benimle annem konuşmuş gibi ve bir an için annemin yüzü zihnimi doldurdu.

Rahatlatıcı bir andı ama beraberinde rahatsız edici bir düşünce de geldi: Annemi bulma görevini bir kenara bırakmıştım. Niye?

Onu gerçekten görmek istemiyor muydum?

Ne tür bir evlattım ben?

Yok ama ilk önce kaçıp giden annemdi, ben değil.

Ama onu affetmemiş miydim?

Kahretsin! Cevaplayamadığım –hayır cevaplamayı istemediğim lanet sorular.

Zihinsel olarak bu soruları bir kenara bırakıp oturdum, tekrar kalem ve kâğıt aldım ve kendime, bu kadar sıkıntı içinde olan Leydi Cecily'nin önceliği olduğunu söyledim. Annem ondan sonra geliyordu. Daha sonra üçüncü olarak da, hem de bayağı sonra,

ordu generalinin bacak kemiği geliyordu, sonuçta şu an herhangi bir pratik amaç için gerekli değildi.

Leydi Cecily'ye gelince, onun sıkıntısıyla ilgili olarak bildiğim kesin bir şey var mıydı?

Nerdeyse hiç yoktu.

Pekâlâ, tahminlerim neydi?

Yazdım:

Annesi inzivada.

*Leydi Theodora'nın zorla yapılan bir evlilikten
yana olduğunu sanmıyorum.*

Leydi Cecily, annesinden uzaklaştırıldı.

Muhtemelen bu, Sör Eustace'in fikri.

Mantıklı gibi görünüyor. Sıra dışı, politik görüş sahibi, solak oluşu üzüntü veren, skandal bir şekilde kaçırılmış ve bu nedenle evlilik piyasasında bozuk ürün olarak kabul edilecek kızını ne yapacaktı? Böyle bir kızı geleneksel bir şekilde toplum önüne çıkarmaktan kurtulmak için özel bir şekilde, muhtemelen paranın ikna gücünden yararlanarak elden çıkarmayı organize etmiş olmasın!

Cecily'nin yanında gördüğüm iki ejderhanın şu an için ondan sorumlu olduğu sonucuna vardım. Benim şimdi görevim onların kimliğini ortaya çıkarmak ve nerede olduklarını bulmaktır.

Şöyle yazdım:

Refakatçilerinin duruş ve pahalı giysileri, soylu olduklarını düşündürüyor.

Refakatçiler kız üzerinde aileden birileriymiş gibi bir otoriteye sahiptiler.

Onu yeşilimsi sarı renkte giydirmişlerdi; Estetik bir zerke sahip oldukları söylenebilir mi?

Cecily ve beraberindekiler bir arabaya bindi, plakası _____

Büyük olasılıkla yelpazesini pembe bir çay partisine katıldığında edindi -Inglethorpe Vikontesi'nin pembe çay partisi mi?

Hepsi hepsi bu, çok yardımcı olacak bir şey yok.

Arabanın plakasını hatırlayamasam bile vikontesin adını hatırladığım için kendimle biraz gurur duyabileceğime karar verdim.

Gerçekten de tek ipucum buydu.

Sosyete mecmualarının herhangi birinde belki de pembe çay partisi hakkında bir "kısa yazı" kaleme alınmıştır ve... Refakatçilerin Leydi Cecily ile birlikte katıldıklarını varsayarsak... Belki misafirlerin isimlerini listeleyen bir yazı bulabilirim...

Ama gözlerim bu çöp yığına döndüğünde, onları okumak zorunda kalacağımı düşünerek, yüksek sesle söylendim. Aradığımı bulsam bile, o zaman Leydi Cecily'nin başını bekleyen cadıları bulmak için bir şekilde misafirleri gözden geçirmem gerekecekti. Daha da kötüsü, bu lanet olası dergileri saatler boyu taradıktan sonra ya vikontesin patlayası çay partisinin bu dergilerde *yer almadığını* görürsem? Ne de olsa bir vikontes, bir dükün hatta bir kontun bile eşiyle aynı sosyal statüye sahip değil; ya hiçbir sosyete muhabiri zahmet edip de...

O anda aklıma öyle bir fikir geldi ki adeta nefesim tutuldu. Değerlendirmemi yapana kadar da tutuk kaldı. Sonra nefesimi bırakarak gülümsedim.

Bir sosyete muhabirinin nasıl biri olabileceğine dair hiçbir bilgim olmasa da hayal edebiliyordum: maddi olanaktan çok eğitime sahip bir kadın, kendisine bakacak bir erkek bulana kadar geçimini sağlamak zorunda olan, daha çok bir mürebbiyeye benzeyen terbiyeli, genç bir kadın, kıyafetleri sade, hatta yıpranmış, ancak zevkten yoksun değil. Nazik ve lütufkâr.

Telaşla, çok uygun olduğunu düşündüğüm kullanışlı, kahverengi tüvit takımımı aramaya başladım. Öğle yemeğini atladığım için, bugün hâlâ zamanım vardı.

Bir saat kadar sonra, sözünü ettiğim iyice yıpranmış tüvit takımımı giymiş, eldivenlerimi güzelce takmış ve kahverengi bir şapkanın tülünün altına saklanarak, elimde bir stenograf defteri ve bir tomar kalemle, Vikont Inglethorpe'un şehirdeki evinin kapısında kendimi tanıtıyordum.

Nihayet kapıyı açan büyük boy oyuncak askere benzeyen uşağa, "Ben *Women's Gazette*'ten geliyorum," dedim. Bu hayranlık uyandıran derginin pek çok sayısını kontrol etmiştim, Inglethorpelerin hiçbir bahsi geçmiyordu ve bu yüzden kendimi güvende hissederek devam ettim. "Vikontesin pembe çay partisi ile ilgili bir yazı hazırlamam için beni gönderdiler."

Uşak "Biraz geç kalmadınız mı?" diye homurdandı. "Üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti."

Şüphe duyduğunda hiçbir şey söyleme. Sadece uysal bir gülümsemeyle cevap verdim.

Kaşları birbirine yanaştı. “Kartvizitiniz yok mu?”

“Yeniyim,” diyerek doğaçlama yaptım. “Henüz basılmadı.”

“Ah, demek işler böyle yürüyor. Bir hafta geçtikten sonra acemi bir çaylağı gönderiyorlar.” Ses tonundaki kızgınlığa aldırış etmedim, çünkü tahminimin doğru olduğunu gösteriyordu: Vikontes Inglethorpe, sosyete dergilerinde örneğin, bir düşesle aynı sıklık ve kapsamda yer almayı çok istiyordu; kendisinin ihmal edildiğini düşünen kontesin evinde çalışanlar da doğal olarak onun bu duygusunu paylaşıyordu.

İçeri alınacağımdan emin bir şekilde gülümsememi bastırdım; böyle bir gösteriş merakı beni geri çeviremezdi.

Nitekim uşak, üst kattaki Leydi Inglethorpe’a danışmaya gittiğinde, umulmayacak hoşlukta bir kadın olan Dawson adındaki kâhya, beni çay partisinin verildiği sabah odasına buyur etti.

“Biz burayı oda başka bir şey için gerekli oluncaya kadar öylece bıraktık, çiçekler hariç, elbette” dedi, “çünkü hanımım burayı özene bezene hazırladı ve hayranlıkla bakıp keyfini çıkarıyor.”

Hayranlık kelimesini ben kullanmazdım, çünkü kendimi bir ineğin memesine adım atmış gibi hissettim. Daha önce an pembe renge karşı herhangi bir önyargı beslememiştim ama pembe kepenkli, pembe perdeli pencerelerin, pembe örtülü masaların olduğu yere adım attığımda nefret etmeye başladım.

Büründüğüm kimliği hatırlayarak ve midemin bulandığını gösterebilecek yüz ifademi saklamak için not defterini açtım ve ateşli bir şekilde not almaya başladım: Lambrilerden ve resimlerin üzerinden pembe grogren kurdeleler ve tavandan aşağı pembe bir ağ sarkıtılmış, pembe tığ işi sicimlere bağlı pembe Japon fenerleri sallanıyor.

“Üzeri pembe ve beyaz şekerle kaplı hindistancevizli kekler ikram ettik ve masalara aşk tanrısı ve kuğu şeklinde pembe buz heykeller koyduk. Hanımefendi Fransa’dan gelen, çay saatine uygun pembe bir elbise giydi ve biz hizmetçilerin bu parti için özel olarak yapılmış pembe başlıkları ve pembe önlükleri vardı. Oh, pembe mumlar ve diğerleriyle, burası sanki pembe bir peri diyarı gibiydi!”

İçimden gelen yanıtı vermemek için dişlerimi sıkarak, mırıldandım, “Çiçekler?”

“Oh! Pembe lahana güllerinden çok güzel öbekler vardı ve beylerin ceketlerindeki iliklere adı pembe ama kendileri beyaz olan—sadece onlar beyazdı— çiçekler takıldı.”

“Anlıyorum.” Zorla gülümsedim. “Ne kadar esprili.”

“Hanımefendinin fikri. Ve sürpriz hediye olarak, kadınlar için pembe kâğıt yelpaze ve baylar için pembe kâğıt şapkalar vardı.”

Sahte bir tavırla, “Ne kadar eğlenceli,” dedim.

“Evet, çok eğlendiler.”

Sonunda, istediğim bilgiyi edinme şansı. “Ve konuklar kimdi?”

“Jacobs, misafir listesinin bir kopyasını size verip vermeyeceğini sormak için yukarıya vikontesin yanına çıktı. Aşağı indi mi diye gidip bakalım mı?”

“Lütfen.” Sesimin biraz fazla şevkli çıktığından eminim; o oda da olmak bana şekerli bonbonlarla boğulmuşum gibi hissettiriyordu. Konağın daha normal süslenmiş koridoruna geri döndüğümde derin ve şükran dolu bir nefes aldım.

Ama açık duran misafir odasının kapısının önünden geçerken, aniden durup bakakaldım.

Kâhya, dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu fark ettiğinde “Görkemli, öyle değil mi?” dedi.

Misafir odasının uzaktaki duvarında, şöminenin üzerinde altın varak çerçeveli yağlıboya bir portre asılmıştı. Kanepeye boylu boyunca zarifçe uzanmış, giydiği hayal edebileceğim veya görebileceğim en gösterişli kırmızı desenli ipekten elbisesinin üzerinde de beyaz bir İran kedisini öylesine oturtmuş olan bir hanımefendinin neredeyse gerçek boyutlarda yorumlanmış bir portresiydi bu. Ayrıca şunu belirteyim, pahalı Çin porselenleriyle dolu bir konakta ev kedisi beslemek fikri bana her zaman saçma gelmiştir ama anlaşılan o ki zengin olanlar Waterford kristallerini tehlikeye atmak ya kap-kara dantel süslerini bembeyaz tüyleriyle kaplayacağı kesin olan bir yarattığı kucaklamak gibi böyle aptalca davranışları daha çok gösteriyorlardı. Ancak, beni yürümekten alıkoyan bu düşünceler ya da portredeki kadının tam aksesuarlı süslü giyim tarzı değildi.

Daha ziyade, onun etli yüzünün zarif özellikleriydi.

Hizmetçi, “Tabii ki, benim hanımım,” dedi.

Vikontes, Bayanlar Tuvaleti’nde gördüğüm yaşlı refakatçilerden biri.

Kendimi içine soktuğum tehlikenin farkına varmak için çok az zamanım olmuştu ki arkamdan uşağın sesini duydum, “Inglet-horpe Vikontesi Leydi Otelia Thoroughfinch, sizi özel odasında bekliyor.”

YEDİNCİ BÖLÜM

OH.

Vikontesin ta kendisi.

Amanın. Çok güçlü bir kaçış dürtüsü hissettim, vikontes sanki bir şekilde biliyormuş gibi geldi –tabii ki bu mümkün değildi– ama ya beni tanır mı? Peki, tanıyınca da benim *Women's Gazette*'ten olmadığını, ardından da o oldukça göze çarpan burnumu onun işlerine soktuğumu anlarsa? Ya bende tuhaf pembe bir yelpaze olduğundan şüphelenirse...

Tüm bu korku dolu düşünceler, üst kata çıkmak için uşağı takip etmeye başlamadan aklımdan geçti. Bu gibi zamanlarda babamın bir mantıkçı olması ve benim kendimi onun kitaplarıyla eğitmiş olmam çok işime yarıyordu:

Önerme: Vikontes Inglethorpe ve ben aynı zamanda Bayanlar Tuvaleti'nin salonunda bulunduk.

Önerme: Beni tanıyacak.

Sonuç: Sonuca varılamaz.

Zayıf önerme: Beni fark etti ve tanır.

Önerme: *Women's Gazette*'in muhabiri OLMADIĞIMI anlayacak.

Sonuç: Geçerli değil, çünkü böyle bir muhabir de Bayanlar Tuvaleti’ni pekâlâ kullanabilir.

Tam bu sakinleştirici, mantıklı düşünceler etkisini göstermeye başlamıştı ki –aynı zamanda, merdivenlerin de sonuna gelmiştim– ağır ön kapı kuvvetli bir şekilde açıldı ve bir erkek sesi kükredi “Ha–ha!”

Yerimde sıçradım ve korkak bir tavşan gibi cıykladım, çünkü bu, çoban köpeği ve hendek içine yapılmış çitleri olan, düşmanca davranan adamın sesiydi!

Ama olamazdı! Mantığım bir kez daha araya devreye girmeye çalıştı. Hangi olası nedenle...

“Ha–ha! İşte geldik!”

Mesleğine özgü ifadesiz bir yüzü olan uşak da benim kadar şaşırılmış gibiydi ve “Affedersiniz, bir dakika lütfen hanımefendi,” dedi ve ne olduğunu anlamak için aşağı indi. Ben, orada kalmış tırabzanların üzerinden seyrediyordum.

“Sıraya girin! Ha–ha! Aval aval bakmayın öyle, sizi gidi baldırı çıplaklar.”

Aman Tanrı’m, şimdi görebiliyordum –beni gece yarısı henginde çürümeye bırakmakla tehdit eden aynı iri yarı adamdı. Gösterişli boyun bağı, kömür rengindeki binici ceket ve pantolonu, krem rengi tozlukları ve hırçın yüzünü gererek muhtemelen gülümseme olmasını amaçladığı ama yılışık bir sırtımadan öteye gitmeyen bir ifadeyle evin girişinde ilerlerken ardından alışılmadık bir topluluk onu takip ediyordu: ikişer ikişer sıraya girmiş yetim çocuklar. Geleneksel çirkin kahverengi pötikareli önlükleri içindeki küçük kızların saçları o kadar kısa kesilmişti ki (bitlerin önlenmesi için) farbalalı başlıklarına rağmen kız gibi görünmüyorlardı.

Uşak adama yaklaştı ve oldukça çok eğilerek bir şeyler mırıldandı.

“Bu küçük dilencilere bir kıyak çekiyorum, ha–ha!” diye kükre-di adam. Merdivenlerin tırabzanının ardında saklandığım yerden merakla seyrederken adamın alnının kıpkırmızı kesildiğini gördüm. “Bunda yanlış olan bir şey var mı?” Görünüşe göre, uşağın hürmetkâr tarzının altında adamın bu koşullar altında oradaki varlığına ilişkin bir sorgulama gizliydi.

Kahverengi pötikare sıranın sonundaki orta yaşlı, sert görünümlü –gördüğüm anda yetimhanenin bir yöneticisi olduğunu yalnızca kaba kahverengi giysisinden ve daha da kaba olan davranış biçiminden değil ama diğer tüm yetimhane yöneticileri gibi taktığı, en tuhaf ve karıştırılması mümkün olmayan kenarları farbalalı, kolalı ketenden yapılmış ters lale şeklindeki şapkasından dolayı tanıdığım– kadın, “Bakın ama sakın dokunmayın,” diye uyardı. Fırsatım olduğu ilk anda bir yetimhane yöneticisinin, tepesinde bombeli beyaz bir fener olan düz kahverengi bir kule gibi resmini çizmeliyim.

“Vikontesi bilgilendireyim mi?” diye sordu uşak. Ya da aslında sormuyordu. Uyarıyordu.

“Gerek yok! Sadece bu şirinlere, onları neyin beklediğini gösteriyorum, ha–ha! *Benim* evimde çalışmaya başlarsa, anlarsınız, ha–ha!” Bu sınırları aşan beyanla birlikte – çünkü uşağın davranış biçiminden burasının onun evi olmadığı belliydi– sırttan ve öfkeli bakan çomar kılıklı adam “Bu taraftan, bacaksızlar!” diye bağırdı ve yürümeye devam etti. Birbirlerine sokulmuş ve el ele tutuşmuş, benim hissettiğim korkuyu yüzlerinde sergileyen yetim çocuklar, daha yavaş bir şekilde adamı takip etti. Bulunduğum merdivenin görüş açısından çıkarlarken yönetici kadın da onlara arkadan eşlik ediyor-

du. Adamın beni görmediğinden ve görse de hiçbir şekilde tanımayacağından emin olsam da kalbim hızla çarpıyordu ve evet, hanımefendiler terlemez ama ben tüm vücuduma “ateş bastığını” hissettim.

Uşak üst kata çıktı, beyaz yüzü o kadar ikna edici bir şekilde ifadesizdi ki, adamın kim olduğunu sormaya cesaret edemedim. Aslında konuşmaya cesaret edemedim.

Tutmakta olduğum merdiven tırabzanını zorlukla bıraktım. Buz gibi bir sessizlik içinde uşak beni bir kapıya yönlendirdi. Kapıyı açmasının ardından beni “Size sözünü ettiğim gazeteci zat, hanımefendi, Bayan şey,” diye tanıttı. Öyle anlaşıyordu ki en azından şu an için ve benim varlığımdan dolayı ev sahibesini alt kattaki istiladan haberdar etmemeyi uygun görmüştü.

“Evet. Buyurun.” Kontes girmem için eliyle işaret ederken çok şükür ki bana pek bakmadı; kısa bir süre sonra derin bir nefes alıp sakinleşmeye başladım. Hanımefendileri elbette bana oturmam için yer göstermedi; sıradan bir haber muhabiri uzun süre kalmazdı. Bana herhangi bir soru sorma şansı da vermedi; idareyi tamamen ele aldı. “Pembe çay partisinde ne giydiğimi görmenizi istiyorum.” Çağırması üzerine elbise odasında bekleyen bir hizmetçi, pembe bir kumaş şekerleme taşıyarak ortaya çıktı. “Bu, Worth marka bir elbise,” diye ilan etti vikontes ve bir defile kartından yüksek sesle okumaya başladı. “Bu enfes çay partisi elbisesi, benekli koyu pembe taftadan yapılmış, zarif pilileri olan, etrafı... Yazın! Hepsini söylediğim gibi yazmanızı istiyorum.”

İtaatkâr bir şekilde karaladım, bu arada gündelik elbise olarak vikontesin evde giydiği açık yeşil Şam ipeği elbisenin de her parçasının aynı böyle ayrıntılı olarak tarif edilebileceğinin farkındaydım; gerçekten de bana bu giysi içerisinde birisi, rahatlıkla

kraliçeye takdim edilebilir gibi geldi. Bu kadının kendi toplumsal konumunun üstünde arzuları olduğu konusunda daha fazla ikna olmama gerek yoktu.

“...kabarık beyaz tülle kaplı olup fistoların üzeri inci işli satendir, nadir pembe incilerden oluşan çift sıra boncuk dizisi göğüs kısmından başlar ve eteğin sağ tarafına uzanır, orada ise Sistine Şapel'deki Michelangelo'nun kâhin kadınından esinlenilmiş pembe altından bir toka ile tutturulmaktadır... Hepsini yazdınız mı?”

“Evet, hanımefendi,” diye yalan söyledim. “Katılanların isimlerini sorabilir miyim, hanımefendi?” Artık vikontesin kim olduğunu anlamış olduğum için onlarla ilk karşılaştığımda, Leydi Cecily'ye birlikte refakat ettiği diğer ejderha kılıklı zengin yaşlı kadının kimliğini pembe çay partisinin konuk listesinden çıkarabilmeyi umuyordum.

“Ah! Evet, liste burada. Elbette ki Woodcrook Kontesi vardı.” (Bunu öyle bir sırası gelmişken söylüyorum edasıyla söylemişti ki kontesin bu partiyi cezp edici kılmak üzere kullandığı ödül olduğunu anladım.) “Leydi Dinah Woodcrook; Kont Thaddeus maalesef katılamadı. Ve sonra, Kont Throstlebine'nin üç kızı, saygıdeğer genç Ermengarde, Ermentrude ve Ermenine Crowe Hanımlar ve kendilerine eşlik eden...”

Bu olay, ta ki ben bir şeyleri çözmekten ümidimi kesmeye başlayana kadar böyle devam etti.

“...ve Barones Merganser. Leydi Aquilla Merganser. Kendisi benim kız kardeşim, biliyorsunuzdur.”

“Oh, gerçekten mi?” Benim ilgim göstermelik değildi; bu kız kardeşi, şans eseri tıpatıp ona benziyor olabilir mi? Leydi Aquilla Merganser diğer...

“Evet. Aquilla, sosyal statüsünün altında bir evlilik yaptı, kor-
karım.” (Abartılı bir safsata, çünkü pratikte bir baron bir vikont-
tan daha iyi ya da kötü bir yaratık değildir.) “Eşi katılmadı ama
oğlu Bramwell’i getirdi ve nişanlısı, saygıdeğer Cecily Alistair.”

Evet! Oh evet! Cadılardan biri vikontes olduğuna göre, büyük
bir ihtimalle de diğer cadı, talihsiz Leydi Cecily ile evlenmeyi amaç-
layan Bramwell adında bir oğlu olan kız kardeşi Aquilla olmalıydı.
İsimleri kargacık burgacık yazarken heyecanımı gizlemekte zorla-
narak, “Eminim çok cazibeli genç bir hanımdır,” dedim.

“Eğer gayret gösterse olabilir. Oldukça şımartılmış ve korka-
rım hâlâ bir çocuk.” Ama sonra, Leydi Cecily’ye olan ilgim onun
bu konunun daha fazla konuşulmasına kapıyı kapatmak istemesi-
ne neden olmuş gibi aniden sırtını döndü ve fark ettim ki, arkası
eyerde yan oturarak çok fazla at sürmenin etkisini gösteriyordu,
görsel olarak asimetrikti, sağ kısım soldan oldukça yüksekti. Gü-
lümsememi zorlukla bastırdım.

Vikontes görüşmemizin bittiğini işaret etti. “Hepsi bu kadar.”

“Evet, hanımefendi.” Birinin rolünü tam anlamıyla oynaması
gerekir; bir tür reverans yaptım. “Teşekkürler, hanımefendi.”

Uşak bana yolu göstermek için bekliyordu, şu anki duruşu ne-
redeyse bir asker gibi dikti. Davetsiz olduğu anlaşılan yetimlerin
geçit törenini, binadan çıkıp çıkmadıklarını merak ettim. Ama
onlardan bahsetmeye cesaret edemedim, çünkü başka bir ricam
olacaktı. Merdivenlerden güvenli bir şekilde indikten sonra bir
kez daha kâhya Dawson ile konuşup konuşamayacağımı sordum.

“Sadece yardımından dolayı kendisine kısaca teşekkür etmek
istiyorum,” diye yalakalık ettim.

Kibirli bir kayıtsızlıkla uşak rıza gösterdi. Birkaç dakika sonra, dost canlısı Dawson, hizmetçi odasında benimle birlikte oturuyordu. Benimle birlikte pembe çay partisinin misafir listesi üzerinden ev sahibesinden çok daha fazla ayrıntılı bir şekilde, memnuniyetle geçti.

Sevgili okuyucuyu, benim bilmek istediklerimin ötesindeki dedikodu hikâyelerinden uzak tutmak isterim. Vikontes Otelia ve kız kardeşi Leydi Aquilla ile ilgili merakımı göstermenin güvenli olduğunu hissetmeden önce, birkaç dakikalığına “sırların” konuşulmasını teşvik ettim.

Sevgili Dawson “Oh, evet,” diye açıkladı, “bir kabuğun içindeki iki bezelye tanesi gibidir onlar.”

Buldum! diye düşündüm. Tahmin ettiğim gibi Bayanlar Tuvaleti’nde Vikontes Otelia ve Leydi Cecily ile gördüğüm Barones Aquilla olmalıydı.

Zavallı solak Leydim! Onun adına içimden geçen ürperme duygusunu bastırdım: Damat adayı Bramwell Merganser, Aquilla’nın oğlu olduğuna göre planını durduramadığım sürece, bu “büyüleyici” kadın, zavallı Cecily’nin kayınvalidesi olacaktı.

Planlanan düğün hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istememe rağmen, şüphe uyandırmamak için Dawson ile konuşmaya devam ederken dikkatli olmam gerekiyordu; en geveze hizmetçi bile, ev sahibine olan sadakatini korur. O yüzden çay masasında karşımda oturduğum sandalyeye arkamı yasladım. “Çok çocukları var mı?” diye sordum, çünkü Otelia ve Aquilla kardeşlerle ilgili olarak takip eden en doğal soru buydu. Çok sayıda çocuk yapılması, alt sınıflar arasında bir sıkıntı olmasına rağmen, dokuz çocuk doğurmuş olan Kraliçe Victoria örneği üst sınıf arasında bir erdem olarak kabul edilirdi.

Dawson bir acıma duygusuyla ama aynı zamanda, belirsiz ateş ve benzeri nedenlerin yol açtığı çocuk ölümü trajedisinin sadece alt sınıflarla sınırlı olmamasından belli bir hoşnutluk duyarak “Ne yazık ki, hanımım vikontesin evladı yok,” dedi. Dawson, çaylarımızı tekrar doldururken “Ve Barones Aquilla’nın beş çocuğu oldu ama sadece Bramwell hayatta kaldı. Bu yüzden, korkarım onu ana kuzusu olarak yetiştirdi,” diye ekledi.

Dışarıdan sakın görüldüğümü umuyordum ama içimden iz süren ateşli bir tazı gibi adeta uluyor ve hızla soluyordum. “Gerçekten mi? Kaç yaşında kendisi?”

“Neredeyse otuz ve hâlâ kendi başına hiçbir şey yapmadan evde yaşıyor. Ve yakında evlenecek olmasına rağmen hayatının geri kalanını da bu şekilde geçirecek gibi görünüyor.”

“Evet, anlıyorum!” Çok doğal, çok masum bir meraktı benimkisi. “Bu Leydi Cecily Alistair, kim o?”

“Bir kuzen. Babası Eustace Alistair, Leydi Aquilla’nın kardeşi ve Leydi Otelia’nın da elbette.”

Yazık. Ne iğrenç. Lakin böyle bir evliliği ayarlayanın skandal bir tarafı yoktu, çünkü kuzenlerin kuzenlerle evlenmesi, soylular arasında varlığın ailede kalmasını sağlamak için yaygın bir uygulamadır. Malthus’a göre bunun istemsiz olarak yol açtığı etki her neslin öncekinden daha çirkin olmasıdır.

Kızını, kız kardeşinin oğluyla evlendirmek tam da Sör Eustace’ın *yapacağı* şeydi. Cecily’nin kaçırıldığı zaman endişesinin, kızının güvenliği yerine skandalı nasıl gizli tutacağı olduğunu hatırladım. Kızı geri döndükten sonra, onu bir kurban olarak değil, bir yüzkarası olarak gördüğünden emindim. Kızının duyarlılıklarını hiç umursamıyordu. Kendisini utanacağı başka durumların için-

de bulmamak içinle, kızını geleneksel yolların dışına çıkıp gizlice evlendirmeyi planlamıştı. Bu evlilik için Merganser'lere ne kadar çeyiz parası verdiğini merak ettim.

Dawson cevabımı bekledi. "Hımm, iyi bir eşleşme," diye cesaret verdim.

"Evet, gerçekten, çok iyi bir eşleşme." Merak ettiğim fakat uygunsuz olan bir soruyu sohbetimiz süresince ertelemiştim: Yetimlerle gelen o kaba adamın kim olduğunu öğrenmek istiyordum –kıyafetine bakılırsa bir beyefendi, belki bir unvan sahibi bile olan bu adamın, bu hane halkı ile bir bağlantısı var mıydı? Bu nedenle, öyle olmadığını bilsem de "Yetimlere nazikçe eşlik eden Sör Eustace mıydı?" diye sordum.

Ancak Dawson'ın ifşa etme istekliliğinin sınırlarına ulaşmıştım. Sadece nazik bir rahatsızlıkla cevap verdi: "Hayır, Sör Eustace değildi ve bu, bu korkunç derecede *sıradan* çocukları habersiz olarak bu eve getirmeye kalkması... Ama daha fazlasını söylemek bana düşmez. Umarım beni bağışlarsınız."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“DR. RAGOSTIN’İN” OFİSİNE KARIŞIK BİR RUH HÂLİ İÇİNDE döndüm. zavallı cecily, zavallı yüce gönüllü, sanatçı ve özgür ruhlu kız! Görüldüğü kadarıyla tüm dünya o ruhu parçalamaya çalışırken onun nasıl hissettiğini biliyordum. Tamamen akrabaların ve yasal vasilerin insafına bağlı kalmanın, itaat etmeye zorlanan genç bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Beni kurtaran, annemin zekâsı olmuştu.

Leydi Cecily’yi nasıl kurtarabilirdim?

Gaz lambalarını yaktıktan sonra, hemen kitap raflarına gittim ve aristokrasinin vazgeçilmez rehberi *Boyles’ı* aldım. Öğle yemeğini yememek beni o kadar musibet ve inatçı yapmıştı ki, akşam yemeği için eve gitmek istemedim; bunun yerine “Inglethorpe” ve “Merganser”ı araştırmak üzere oturdum. Sonra, diğer referanslarla devam ederek sonunda bir dizi olayı bir araya getirdim.

Eustace, Aquilla ve Otelia’nın babalarının önemsiz bir baronet olduğunu –Sör Dorian Alistair, Bt.– ve bir lord olmadığını, hatta asiller sınıfına bile mensup olmadığını öğrendim. Dahası, serveti hiçbir şekilde özlemlerine denk olmamıştı. Yanı sıra, eşi ve kendisi iki kızını topluma sokma zamanı geldiğinde başarılı bir gösteri

sergilemişlerdi ve hem Otelia hem de Aquilla kendilerinden üst seviyeyle evlenebilecek kadar güzellik ve çekiciliğe sahiplerdi (öyle olduklarını hayal etmek benim için zor olsa da). Eustace da Leydi Theodora ile evlenme başarısını göstermişti.

*Boyles'*dan daha fazlasını öğrenemedim ama kişisel bilgim, Leydi Theodora ile tanıştığım için Sör Eustace'ın çocuklarının babalarına değil annelerine çekmiş olmalarının Tanrı'nın bir lütfu olduğuydu.

Leydi Cecily'nin babasının yardımseverlik (hiç olmadı), sosyete (tırmanılacak bir yer) ve bir kadının yeri (itaat) görüşlerine şiddetle karşı çıktığını biliyordum.

Leydi Cecily'nin evlenmeye zorlandığı kuzeninin babasına olan benzerliğini merak ettim.

Bu kadar masum, zeki, hassas bir kızın, –Cecily ayakkabılarını bile bir dilenciye verirdi– böyle genç bir kadının ilk önce, Sör Eustace gibi bir baba ile lanetlenmesi, sonra bir zalim tarafından entrikalarla kaçırılması, –ve şimdi de bir odaya kilitlenip aç bırakılması ne büyük adaletsizlikti– şimdi neredeydi?

*Boyles'*ta Baron Merganser'in Londra adresini buldum ve aramaya oradan başlamak mantıklı görünüyordu. Bir an önce.

Kişi her zaman ve sonsuza dek kılık değiştiremez, özellikle de Merganser konutuna hava kararmak üzereyken bir bakmaya gidiyorsa; kendimden emin bir şekilde kahverengi tüvit takım elbise *uygundur* dedim. Hava, gri çoraplarım ve kahverengi botlarım kadar kararmıştı. Beni gece ele verebilecek tek şey, beyaz yakamdı, onu da zamanı gelince çıkarabilirdim. Bunları düşünerek yalnızca potansiyel olarak yararlı birkaç eşyayı kapıp bir heybeye tıktırırken biraz oyalandım.

Heybemi sallayarak fayton, bir dört tekerlekli, çağırdım. “Oakley Street'e,” dedim “ve yavaşça sür,” diye ekledim. Adamın iste-

diği ücreti duyunca iç çekerken, bu aracın içerisinde başkalarına görünmeden, etrafı gözleyebileceğimi kendime hatırlattım.

Bu da çok iyi bir şeydi çünkü evi gördüğümde çenemin yaka fır-fırklarına düştüğünden eminim.

Adres konusunda yanılmış olabilir miydim? Yok, hayır; konağı çevreleyen ucu sivri demir parmaklı kapı sövesi üzerinde sayılar oldukça açık bir şekilde görülüyordu. Sarmaşıklarla kaplanmış konak, kızıl kayın ağaçlarının, ağaçların yayılmış dallarının içinde yer alıyordu ve yerleri kızıl kahverengi yapraklar kaplamıştı. Evet, kayın ağaçlarının olduğunu hatırlıyorum... ama hafızam beni yanıltıyor olabilir miydi? Kesinlikle öyle umuyordum; birkaç öbek ev daha geçtikten sonra, sürücüyü durmasını ve geriye dönüp yavaşça tekrar sürmesini söyledim.

Böylece tekrar bir göz atabilirdim.

İlkinden daha çok mutluluk getirmeyen bu ikinci göz atışım, istemediğim bir şeyi doğruladı: Baron Merganser'in Londra'daki evi; dik gri duvarlı, çok muhtemelen canavar şeklindeki heykelciklerle tamamlanan, fazlasıyla çirkin bu "sivri Gotik" büyük yapı, çöp toplayıcısı olarak, iri yarı ve nahoş bir adamla, oldukça vahşice bir çoban köpeğiyle ve tuhaf bir hendek çitiyle karşılaşmış olduğum yerin ta kendisiydi.

Kendisini bugün, tesadüfi olması çok zor olan bir yerde, pahalı giysilerine aykırı bir şekilde yetimlerle arkadaşlık ederken görmüş olarak –çocuklarla beraber oluşu benim ondan korkmamı azaltmamıştı– sürekli "ha-ha" diyerek dolaşan adamın kim olduğunu şimdi anlıyordum.

Bütün bunları kafamda döndürüp dolaştırırken, kendimi çok yorgun hissettim ve eve dönüp dinlenmek için güçlü bir istek duydum.

Ama bunun yerine, arabanın beni Covent Garden'a götürmesini istedim ve oldukça kalabalık bir köşede indim. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken bir sokak satıcısından biraz bisküvi ve bir limonata aldım.

Biraz gezindikten sonra bir kasap tezgâhı buldum, üzerinde bolca lezzetli et ve kıkırdak olan, büyük bir parça çorbalık kemik aldım.

Kemiği, giderek kabaran heybemin içine (kahverengi kâğıda güzelce sarılmış olarak) yerleştirirken, çite tırmandığımda çoban köpeğinin dikkatini dağıtacağını düşündüm.

Bay Ha-ha'nın kuyusunu geçmeye gelince –dersimi birkaç hafta önce, kendimi oldukça yüksek bir binanın duvarında tırmanırken bulduğum, çatıya çıkana kadar neredeyse altı sefer düşme tehlikesi atlattığım ancak daha az tehlikeli olmayan bir şekilde camdan aşağı çakıldığım tecrübem sırasında almıştım– neyse konuyu biraz dağıttım galiba. Demek istediğim, bu fiyaskoyu birkaç kesikle atlattıp hayatta kaldıktan sonra, çok uzun ve güçlü bir ip satın almış ve bu ip yanımda olmadan bir daha böyle bir tehlikeye atlamayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Gerçekten de ip, düzgün bir yumak hâlinde heybemin içinde çorbalık kemiğin altındaydı.

Hendek çitinin öbür yanına geçmeyi başarmak için bir yol bulabileceğimi düşünüyordum.

Çiti geçtikten sonra –en yakın metro istasyonuna yürüyüp istasyonda beni kaderimin hedefine götürecek olan trenin gelmesini beklerken planımı yapmaya çalıştım– evet, çiti geçtikten sonra tek yapmam gereken fark edilmeden evin içine girmek, Leydi Cecily'yi bulmak, onu esaretten kurtarmak ve yanımda getirmek... miydi?

Tanrı yardımcım olsun.

Uzunca bir süre sonra, evlerin pencereleri kararıp sokaklar devriye polisinin monoton ayak sesleri dışında sessiz kaldığında, insanların yatakta olduğunu düşünmek mantıklı göründü ve işlenmiş demirden çitler boyunca, bu sefer ahırın yanına doğru ilerledim.

Orada çorbalık kemiği kahverengi kâğıdından çıkardım ve demir çubukların arasından Merganserlerin bahçesine attım ve tam istediğim yere, köpek kulübesinin önüne düşmüş olması beni sevindirdi. Çoban köpeğinin hızla çıkararak geleceğini ve bir iki havladık-tan sonra ödülünü keşfedeceğini umuyordum.

Ancak, köpek havlamadı; gerçekten de köpekten hiçbir iz yoktu. Daha önce olduğu gibi, evin dışına yerleştirilmiş olan gaz fenerleri etrafı aydınlatıyordu, –ne gereksiz bir harcama!– birkaç dakika bekledim, *köpek karanlık bir yerden çıkıp gelecek*, diye düşünüyordum ama gelmedi.

Hmm.

Kulübesinde uyuyakalmış olabilir miydi?

Bu kadar şansa güvenmezdim ancak devam etmekten başka da bir alternatif yoktu. Yavaşça çitlerin, ahırın arkasındaki dost karanlığın en yoğun olduğu köşesine doğru yol aldım ve orada heybemi kemerimden sarkıtıp, eteğimi dizlerimin üzerinde düğümleyerek tırmandım.

Çitin iç tarafına kendimi attığımda ahırdan hiçbir seyis bağırmadı. Hiçbir bekçi köpeği havlamadı. Hiçbir alarm sesi gelmedi.

Ancak sessizlik korkularımı yatıştırmak yerine, beni endişelendiriyordu. Her şey çok yolunda gibi görünüyordu. Bir tuzağa giriyormuşum gibi.

Yine de devam etmekten başka seçenek olmadığını hissettim.

Ve sırada, hendek çitinin diğer tarafına geçmek için bir yol bulmak vardı.

Karanlık alandan çıkmadan önce yere çömeldim, çünkü çocukluktaki köy yaşamı deneyimimden, kaçak avcılarının yasaklanan açık alanlarda dolaşırken görülme ihtimallerini azaltmak için

yaptıklarının bu olduğunu biliyordum. Dolayısıyla emekleyerek hendek kenarına doğru ilerledim, her türlü tehlikeye karşı tetikteydim. Cildim ve saç köklerim bile tetikteydi.

Uzaktan gelen araba tekerleklerinin gürültüsünü ve toynakların parke taşlarında çıkardıkları sesleri, eşit derecede uzaktan gelen menteşelerinde sallanan bir kapının gıcirtısını ve daha yukarılarda kayın ağacının yapraklarının hafif bir esintiyle hışırdadığını duydum. Başka bir şey duyulmuyordu. Ta ki kaskatı kesilmeme yol açan, oldukça yakınumdaki bir yerden bir konuşma sesi gelene kadar,

Biri fısıldayarak, “Lanet olası rezil iş,” dedi.

Bir erkek sesiydi.

“Alay konusu olacağım,” diye kendisini sırf baş edemediği bir duygudan kurtarmak gayreti içindeki bir coşkuyla fısıldadı. “Nasıl bu kadar basit bir tertibi tahmin edemedim?”

Ses hendek çitinin dibinden geliyordu.

Bu daha önce duyduğum bir sestti.

Her nasılsa vücudum bu sesi, şaşkınlık ve korku yüzünden hâlâ düzgün çalışmayan aklımdan önce tanımişti. Fakat cildim ve uzuvlarım korku içinde değildi. Hatta tam tersi. Uzuvlarım hendegin kenarındaki, içini görebileceğim bir noktaya kadar hızla emeklememi sağladı.

Benden on metre aşağıda, o karanlık uçurumun dibinde gece gece söylenen kişi, durumunun vahametini anlamak için bir kibrit çakmıştı, böylece onu net olarak gördüm. Siyah bir kıyafet giymiş, siyah bir şapka takmış ve yüzünü kurumla karartmıştı ama onu yeterince iyi tanıyordum.

Ağabeyim Sherlock’tu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

DUYGULARIM, VAHŞİ ATLAR GİBİ ÇILGINCA koşuyordu, aptala dönmüştüm. yine de şunu itiraf etmeliyim, çok sayıdaki duygumdan bir tanesi açık ara ve muzaffer bir şekilde öndeydi; katıksız bir sevinç.

Kudretli beyimiz tuzağa düşmüştü.

Alev, Sherlock'un parmaklarını yakıncaya kadar kibritin çöpü boyunca ilerledi. Kibriti elinden atarken tekrar edemeyeceğim bir şey söyledi ve tepesindeki karanlıktan ona doğru "Çok ayıp," dedim.

Sönen kibrite rağmen bir şekilde aval aval baktığını gördüm. Gökyüzüne doğru yükselen bir sesle "Kim var orada?" diye sordu.

Sevincim kaybolur ve yerini korku alırken "Hışttt," diye fısıldadım. "Çoban köpeğini uyandıracaksın."

"Kimsin?" Sesi alçaldı ama hâlâ sertti. "Bridget?"

"İrlandalı bir kadına benziyor muyum?" Kıvrak zekâm çalışmaya ve zihinsel fonksiyonlarım devreye girmeye başlamıştı. "Köpeğe ne yaptın?"

"Eterle tatlandırılmış biftek parçalarıyla besledim." Başka bir kibrit yaktı ve beni görmek için yukarı doğru tuttu –ama yine de ayağa kalkmadı. Botunun sağ tekini çıkarmış ve burkulmuş veya

kırılmış olduğu oldukça şişmiş olmasından anlaşılan çoraplı ayağını öne doğru uzatmıştı.

O anda endişeye kapılarak başka her şeyi unuttum, “Yaralısın!”

O da aynı anda, “Enola?” diye haykırdı. Görünüşe bakılırsa, gölgede kalan yüzümden değilse de maalesef çok kolay ayırt edilebilen sesimden beni tanımıştı.

“Sus. Seni çıkartacağım.” Heybemi belimden çözmeye başlamıştım ama fikrimi değiştirdim ve önce göğsüme uzandım.

Sherlock, buyurucu bir sesle “Enola, Tanrı aşkına, her yerde pat diye ortaya çıkıyorsun. Ne işin var burada?” diye sordu.

“Aynı şey sen ve Mycroft için de söylenebilir, her zaman ve daima yoluma çıkıyorsunuz. Yakala.” Kucağına cömert bir miktarda bandaj attım. “Ayağını bununla sar. Dur.” Küçük bir Brandy şişesini bandajın üstüne attım. “Acıyı dindirmek için biraz iç. Ardından bileğini mümkün olduğunca sıkı sar. İşte makas...”

“Hayır, teşekkür ederim, çakım o işi görür. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok, gerçekten.” Kibritin alevi tekrar söndü ve yüzünü göremedim ama bir kahkaha attığını duydum ve şunu belirtmek isterim ki, sesinde bir tür sıcaklık vardı. “Tabii cebinde bir merdiven bulunmuyorsa.”

“Aslında bulunuyor.” Ya da en azından aynı işi görecektir bir ipim vardı heybemde. Tanrı aşkına, ilk önce kimi kurtarmaya çalışmalıydım, ağabeyimi mi yoksa talihsiz Cecily’yi mi? Sherlock’la vakit geçirmek için can atıyordum, çünkü kısa bir birliktelik bile olsa, Mycroft’a hiç güvenemeyeceğim kadar ona güvenebileceğimi hissetmiştim; Sherlock’a neden kaçtığımı açıklamak istiyordum – çünkü kelimenin tam anlamıyla veya mecazi olarak herhangi bir şekilde geleneksel korseli kadın kalıbına giremezdim – ve ona say-

gı duyduğumu bilmesini ve özellikle de Ferndell'de kaldığı odaları aramak için oraya gittiğinde annemden bana bir mesaj bulup bulmadığını sormak istiyordum. Beni yakalayabileceği korkusu olmadan ağabeyimle konuşmak için bir daha böyle bir fırsat bulamayabilirdim –ancak sinirden ağlamak üzereydim çünkü buna zaman yoktu! Leydi Cecily böylesine korkunç bir durumdayken bunu yapamazdım.

Bu nedenle diğer tüm düşünceleri bir kenara iterek, “Leydi Theodora mı tuttu seni?” diye sordum.

“Tanrı aşkına bu konuyu nereden biliyorsun?” diye ağzından kaçırdı.

Tedbirsizce verdiği bu cevap umudumu doğrulamıştı: Leydi Theodora kızının zorla evlendirilmesine karşıydı. “Biliyordum!” diye bağırdım. “Asla yapmayacağını biliyordum, böyle sevgi dolu bir anne hayatta böyle bir şey...” Ama aklıma korkutucu bir şey düştü. “Sana nasıl ulaşabildi?”

Sherlock, hendeğin derinliklerinden “Her şeyi biliyor gibisin,” diye homurdandı. Yaralı ayağını sararken, bandajı aniden çekince nefesi dişlerinin arasından adeta öfkeyle çıkmıştı. “Sence nasıl ulaşmıştır?”

“Sanırım Sör Eustace onu dairesine hapsetti. Onu için nasıl...”

“Sen bir sonuca var bakalım.”

“Bundan yola çıkarsak, Sör Eustace’ın anne ve kızını, senin burada olmanı göz önüne aldığımızda, kızı burada alıkoyarak ayırdığı sonucuna varabi— ”

“Ve de senin burada olmanı.”

“Sözleşmiş miydiniz? Leydi Cecily bu gece ziyaret etmeni bekliyor mu?”

Sinirli bir şekilde soruya soruyla cevap verdi "Seninkini bekliyor mu?"

Öfkeyle soluyarak dudaklarımı sıktım. "Yalnızca cevap ver! Sözleşmiş miydiniz?"

Bir an için sessizlik oldu.

Sonra "Hayır," diye itiraf etti. "Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulamadım. Enola..."

"Ama burada tutulduğundan eminsin."

"Bu sır değil. Onu her gün hava almak için faytonla çıkarıyorlar."

"Garip," diye mırıldandım.

"Evet, şov yapma uğruna onun kaçma riskini göze almalarının tuhaf olduğunu düşünüyorum. Ama kim bilir belki de kıyafetinin altına gizlenmiş bir tür engel, onu koltuğa bağlı tutuyordur."

"Belki, ama neden yardım istemek için çılgılık atmıyor?"

Sherlock, "Tanrı aşkına, Enola, talihsiz kız bir baronetin kızı, senin gibi erkek Fatma değil."

Erkek Fatma? Özgür düşünen, bağımsız bir kıza verdiği ad bu muydu? Cecily'ye gelince, onun uysal ve kibar davranan biri olduğunu düşünüyorsa onu benim kadar iyi tanımıyor demekti.

"Sevgili ağabeyim, senin hakaret ve cehaletini görmezlikten geleceğim," dedim kibarca. "Leydi Cecily'yi kurtarmak için burada olduğun anlaşıldığına göre, güçlerimizi birleştirmeyi öneriyorum, eğer benim özgürlüğümü ihlal etme girişiminde bulunmamaya şerefine üzerine söz verirsen."

"Güçlerimizi birleştirmek mi? O minicik *aklını* mı kaçırdın sen?"

Laf sokmuştu, hemen karşılığını verdim "Topal ayakla çukurda olan ben miyim?"

Korkarım konuşma tarzım onu rahatsız etti. “Uğradığım şanssızlık ne olursa olsun, senin yerin burası değil. Eve dön, kızım, ait olduğun yere.”

Oldukça değersiz bir yorum ve cevabı bile hak etmiyor, diye düşündüm. Hiçbir yanıt vermeden heybemi açmaya yöneldim.

“Bu konu açılmışken, Enola, evin var mı?” diye sesini yükselterek devam etti. “Bunca zamandır nerede ve nasıl yaşıyorsun?”

Ona aldırmaksızın kafamda, ipi çıkardığım heybemin içinde geri kalanları sıraladım: ipi bir şeye bağlamak gerektiğinde yere çakmak için kıvrımlı demir kazık, et dövmek için kullanılan bir tokmak, tepesi kesik bir kriket sopası ve bazı başka aletler. Emin olmak için heybeyi kaldırdım, evet; yeterince ağır.

“Saygın ve sorumluluk sahibi yaşça büyük biri seninle ilgileniyor mu?”

Heybemi kapatıp, ipin bir ucunu heybenin sapına sıkıca bağladım. İpin geri kalanını yeterince boşluk verdiğimden emin olarak yere bıraktım, sonra kalan kısmını bir kangal hâlinde kıvrarak düşürmeyecek ancak gerektiğinde de bir anda serbest bırakabilecek bir şekilde kemerime sıkıştırdım.

“Eğer öyle biri yoksa güvende olman mümkün değil; kendi başına yaşayan herhangi bir kadın, mıknaş gibi her türlü tehlikeyi kendine çeker.”

Ona sırtımı dönerek, ayağa kalktım ve arkamdan kuyruk gibi sallanan iple –aslında iki kuyruk vardı çünkü biri heybeye bağlı diğeri de serbest olmak üzere ipin iki ucu vardı– en yakın ağaca doğru uzun adımlarla yürüdüm, gövdesine sarıldım ve yukarı doğru tırmanmaya başladım.

Bunu yaparken tüm dokularım ve sinirlerim gerildi. Kayın ağacı, ağaçların tırmanılması en zor olanıdır, çünkü gövdesi dik ve aşırı derecede yüksektir ve saten kadar parlak pürüzsüz gümüş bir kabuğu vardır. Yalnızca durumun gerekliliği –ve itiraf ediyorum, büyük ölçüde çok da anlamlı bir şey olmayan gururum; kimin bakıma ihtiyacı olduğunu büyük Sherlock Holmes’e gösterecektim– tehlikenin büyüklüğü beni bu tırmanışa teşebbüs etmeye itmişti.

Dişlerimi gıcırdatarak, aklıma gelen kötü sözleri sarf etmek için nefesimi ziyan etmeyerek yukarı doğru tırmanmayı sürdürdüm. Tüm çabalarım rağmen zaman zaman geriye kayıyor, bir yandan derisi soyulmuş ellerimle ağacı kavramaya çalışır ve botlarımın tabanlarıyla tutunmak için cebelleşip dururken hararetili bir şekilde keşke Darwin’in maymunlarının kanı damarlarımda daha güçlü aksa da ağacı ayaklarımla bir şempanze gibi kavrayabilsem diyordum. Vücudumun her bir parçası güç harcamaktan acıyor olmasına rağmen yine de yerden altı metre kadar yükseğe tırmanıncaya kadar direndim. Bu yükseklikten içini göremesem de hendeği görebiliyordum ve ağabeyimin de yukarıya baktığında beni görebileceğinden emindim.

Ve muzaffer bir edayla bunu düşünürken, kafam bir şeye çarptı.

Bir metale.

Hay aksi şeytan!

Gerçekten de kafamı çarptığım engelin ne olduğunu anlamak için yukarı baktığımda şeytani bir şey olduğunu gördüm. Kayın gövdesinin dallanmaya başladığı noktanın hemen altına birileri çelik bir çember yerleştirmişti; sincapları kuşyemliğinden uzak tutmak için kullanılanlara benzeyen bir şeydi, yalnızca çok daha büyüğü.

Burada yaşayan canilerin kendilerini güvende hissetmelerine

şaşmamalı, hendek çitlerinin üzerini bir de kayınlarının sarkan dallarıyla kapatmışlardı. Daha yukarı tırmanamazdım.

İpi bırakmadan önce dalların korumasına girmeyi planladığımdan ve bunu yapamadığımda korkarım ağzımdan çok kötü bir laf çıktı.

Hay sizin belanızı. Lanet olası dallar. Yatacak yeriniz olmasın!

Ama yenilgiyi kabul etmeyi reddettim. Artık işe yaramaz yorumlar için nefesimi tüketmeyi bırakarak kol ve bacaklarımın üçü ile kayın ağacının gövdesine sıkı sıkı sarıldım ve dördüncü ile ipi kemerimden alıp heybeme bağlı ucu çekmeye başladım.

Elimi her kaldırışımda ipi tutmak için dişlerimden yardım aldım. Kayacak olursam sonuçlarını düşünemiyordum bile. Bu arada, tüm uzuvlarım titremeye ve güç kaybetmeye başlamıştı, durum benim için giderek daha tehlikeli bir hâl alıyordu. Heybeyi benden birkaç metre uzakta sallamayı becerene kadar geçen zaman bana sonsuzluk gibi geldi. Kayının gövdesine, düşmeden, daha fazla tutunamayacağımı biliyordum; ikinci bir şansım olmayabilirdi, nişan almalı ve heybeyi başarıyla atmalıydım.

Uygun yöne doğru uzanmış olan oldukça büyük bir dalı gözümle kestirerek, kolumu salladım ve çanta havada bir yay çizdi, bir kez daha salladım, bıraktığımda istediğim noktaya varacağından emin olana kadar bir kez daha...

Heybe, bir kümes hayvanının uçacağı beceriksizlikte havada yalpaladı, bir an bir akbaba gibi asılı kaldı ve sonra düştü...

Evet!

Oh evet, şükürler olsun. İp, ağacın ana dallarından birinin üzerindeydi.

Şimdi sadece heybe, dalın bir çatalına sağlam bir şekilde tutunana kadar manevra yapmam gerekiyordu. Sonunda ip bana destek olacak hâle geldi.

Bu arada, ağacın gövdesini kavrayan ellerimin kaymaya başladığını hissettim.

Sevgili hayatıma bir kolla sarılırken diğer kolumu ateşli bir şekilde kullanarak ipi kendime doğru çektim, diğer uçtaki heybe sallanıyordu...

Hayatımda daha önce hiçbir zaman gücümün sınırına ulaşmamıştım ve bir daha asla bu deneyimi tekrarlamak istemem; tamamen iznim olmaksızın, uzuvlarım boşaldı ve çaresizce düştüm.

ONUNCU BÖLÜM

FECİ ŞEKİLDE BAĞIRMAK İSTEDİM VE BU ŞARTLAR altında bunu yapmaya kesinlikle hakkım vardı. ancak, böyle bir feryat, nahoş bir şekilde evdekilerin dikkatini çekebilirdi.

Her nasılsa, düşerken sadece tiz bir sesle ciyaklayacak kadar aklıma sahip çıktım.

Ayrıca, belki de korkunun uç noktasında olmanın bana verdiği yeni bir güçle ipi tutmaya bir şekilde devam edebildiğimi mutlulukla söylemek isterim –konuyla ilgili olarak herhangi bir bilinçli katkım olduğunu ise söyleyemem.

Bir anda –oldukça uzun bir an gibi gelmişti ama aslında sadece dehşet içerisindeki birkaç kalp atışı kadar sürmüştü– kutsal halat, birden bire düşüşümü durdurdu. Heybem kayın ağacına takılmıştı ve bir nefeste kendimi, iki elimle ipe sıkıca yapışmış olarak havada sallanırken buldum.

Ancak hemen hemen hiç gücüm kalmadığından, aşağı doğru kaydım.

İnsan, bu şekilde sallanırken bile vücudunun ağırlığını o tarafa ya da bu tarafa vererek hareketine yön verebilir. Bunu yaparak, elimde iple, tam olmak istediğim noktada; hendek çitinin hemen yanında

ancak başladığım noktanın tam aksi tarafında, yere indim ve inişim tamamen kontrolüm altındaymış gibi başparmağımı kaldırdım.

Ağabeyim hendeğin içinden, “Enola, Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?” diye çileden çıkmış bir şekilde (evet, sizi temin ederim ki bu mümkün) fısıldadı.

“Ne olduğu... belli... değil... mi?” diye nefes nefese cevap verdim. Nasıl anlamamış olabilirdi? Hendeği geçmiştim ve nefesim normale döndüğü anda eve doğru ilerleyecektim.

“Belli olan bir şey var ki annemiz bir Amazon Kadını doğurmuş.” Sesinde şaşkınlıkla yarışan bir hayranlık (sanırım ve umarım) vardı. “Bana neden ipin olduğunu söylemedin? Onu hemen bir yere bağla, sonra buraya at ki bu lanet çukurdan çıkabileyim.”

Ses tonu, parmağını şaklattığı anda kendisine itaat edilmesine çok alışık olduğunu gösteriyordu ama beni kımıldatamadı. Bilinçli bir şekilde karşı koyuyordum diyerek takdir almak istemem, kendimi o kadar tüketip bitirmiştim ki yanıt veremedim.

“Enola, ip!”

“Atacağımı sanmıyorum,” diye tatlılıkla cevap verdim, nefesimi kontrol etmeye başlamıştım. “Belki geri döndükten sonra.”

“Ne? Nereden geri döndükten sonra?”

“Talihsiz Leydi Cecily’yi bulduktan ve mümkünse kurtardıktan sonra. Hangi odada hapsedildiğini biliyor olman mümkün mü?”

“Kuzey kulesinin en erişilemez uç noktasında.” Beni caydırmak istiyordu sanırım, üzerimdeki tozları silkeleyip eyleme geçmeye hazırlanırken aslında bana, karşı konulmaz bir şekilde meydan okuduğunu sonradan fark ettim. “Enola, yapamazsın!”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum,” diye itiraf ettim, “ama deneyeceğim kesin.”

“Bu mümkün değil.”

“Neden? Hendeğe düşmeden önce sen de bunu yapmaya kalkmıştın. Bunu nasıl gerçekleştirmeyi planlamıştın peki?”

“Bu kahrolası hendekten çıkmama yardım edersen, belki sana gösteririm.”

Onunkinin aksine oldukça nazik bir tonla, “Bana söz verene kadar olmaz,” dedim.

“Ne?”

“Beni rahat bırakacağına ve beni yakalamak ya da engellemek girişiminde bulunmayacağına şerefine üzerine yemin et.”

Sessizlik.

Bunun iyi bir işaret olduğunu anladım çünkü Sherlock Holmes düşünmeden hiçbir söz vermezdi. Ve söz verirse de ona bağlı kalırdı. Gerçekten de, keşke –yalnızca arkadaş olabilsek– sanki bir kelebek kalbimin kozasını açmış gibi içimde derin, tuhaf bir kanat çırpma hissi başladı. Gerçekten, nabzım o kadar sert atmaya başlamıştı ki...

Kendi kalp atışlarımı mı duyuyordum?

Öyle olmadığını neredeyse çok geç bir şekilde anladım.

Bu sessizlikte duyabildiğim tek şey ayak sesleriydi.

Arkamda ve bir yanıma doğru, biri yürümekteydi.

Birisi evden çıkmıştı.

Ve her an yaklaşıyordu.

Anlık bir tepkiyle ve itiraf ediyorum, akla aykırı bir şekilde halatı “Şşşiişt! Aşağıda kal,” diye fısıldayarak Sherlock’a fırlattım. Arkadaki ağaca dikey duran ip, gece fark edilmezdi. Ağabeyimin farkına varılmazdı.

Ama ya ben nereye saklanacaktım? İçgüdüsel olarak korkudan sinmiş bir hâlde dümdüz yere uzandım ama başka ne yapacaktım; düşünemiyordum.

“...Bundan hoşlanmadım, sana söyleyeyim,” dedi derin, karanlık bir ses; tanıdım. Malum çöp toplayıcısını oldukça korkutan ve yetimlerle tuhaf bir şekilde arkadaşlık eden devasa adamdı bu. “Lucifer’ın son bir saat boyunca ses çıkardığını duymadım.”

“Köpek havlamadı diye mi beni yataktan çıkardın?” O da bir erkeğe ait olan bu ikinci ses, çocuksuydu. “Gerçekten, baba!”

“Bana surat asma Bramwell. Bütün bu önlemleri senin iyiliğin için alıyoruz.”

Bramwell.

Baron Merganser’ın oğlu ve varisi.

O zaman, bu kaba adam, tahmin ettiğim gibi gerçekten de baronun kendisiydi.

Muazzam bir korku içinde, baba ve oğlun kayın ağaçları arasından ortaya çıkışını izledim. Her ikisi de silah gibi ağır birer baston taşıyordu. Oğul Bramwell, çomar kılıklı babası gibi irikıyım bir fiziğe sahipti ama genç adam daha çok bir kurbağaya benziyordu.

Gaz lambalarının aydınlattığı gecede görebildiğim kadarıyla yüzü de kurbağaya benziyordu. Tevekkeli değil gelini bir beyefendi gibi kazanmayı başaramamıştı.

Baba ve oğul çoban köpeğinin kulübesine doğru yöneldiler ve anında baron kükredi, “Gördün mü? Birisi onu beslemiş!” Dramatik bir şekilde çitin üzerinden fırlattığım kemiği işaret etti. “Birisi onu zehirlemiş!”

“Hayır, sevgili Lucifer’ını zehirlememişler. Hayvan horluyor, duymuyor musun? Yatağına yatmış, uyuyor.”

Çoban köpeğinin kulübesine bakarlarken, sırtlarını bana dönmüşlerdi. Ben de bu fırsattan yararlanarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde geri geri hareket ederek uzaklaşıp onları izlemeye devam ettim.

Bramwell, “Benim de kendi yatağımda uyuyor olmam gerekirdi,” diye ekledi.

“Eşeklik etmeyi bırak! Zehir ya da uyku ilacı, ikisi de aynı anlama geliyor; biri içeri girmeye çalışmış!”

“Öyleyse?”

“Birisi işimize burnunu sokuyor!”

“Sokarsa ne olur? Gizlice kuleye girse ne olur? Orada bulabileceği tek şey kız gibi giydirilmiş bir seyis.”

“Kapa çeneni!” Baronun öfkesinden karanlığın içinde dondum kaldım. Oğluna doğru öyle bir döndü ki bir an için ona vuracak sandım. Ama bunun yerine hırıldadı, “Bu konuda başka bir kelime daha duymak istemiyorum. Beni anlıyor musun? Cevap ver.”

Bastırılmış bir tonda Bramwell, “Evet, baba,” dedi.

“Silahlarımızı alıp araziye araştırmalıyız. Hadi yürü!”

“Evet, baba.” Bramwell süklüm püklüm, eve doğru ilerleyen baronun peşinden gitti.

Onlar eve doğru giderken, diğer yanda bir hareket gözüme çarptı: Sherlock, bir denizcinin yapacağı gibi zeki bir şekilde halata tutunarak kendisini hendekten çıkardı ve bana uzak olan kenarda sürünerek çite doğru ilerlerdi.

Oldukça mantıklı bir şekilde, Bramwell’in sözlerinden –benim de yaptığım gibi– Leydi Cecily’nin kulede olmadığı sonucuna vardıktan sonra, kaçmaya niyetlenmişti. İyi. Aynı şeyi yapmayı şiddetle istediğimden, olduğum yerde, en yakın ağaç gövdesinin arkasında yerde uzanmış olarak, onun gitmesini bekledim çünkü onun bir tilki olduğunu biliyordum ve kızgın baron ve sevimsiz oğlu kadar o da kendi tarzında bir tehlikeydi benim için.

Sherlock ayaklarının üzerinde doğruldu, daha doğrusu yaranmamış ayağının üzerinde doğruldu çünkü ona verdiğim ban-

dajla sarılı olan ve davul gibi şişmiş bir *L* harfi gibi çok net ve maalesef gece karanlığında bembeyaz bir şekilde görünen diğerini yere basamıyor, ağırlığını ona veremiyordu. Ciddi olarak sakatlanmıştı, olabildiğince çabuk kaçmalıydı.

Bu nedenle doğal olarak, çite doğru topallayarak gideceğini umdum. Bir an önce.

Fakat bunun yerine o, bir bacağın üzerinde yalpalayarak, gözleriyle bahçeyi taradı ve alçak sesle bağırdı: “Enola!”

Lanet olası! Karanlıkta saklanırken, beni rahat bırakmayacağını anlayarak gergin bir şekilde yumruklarımı sıktım. Ama aynı zamanda, kalbimde o kelebeğin kanat çırpışını hissettim.

“Enola, buraya gel! Sensiz gitmeyeceğim.”

Bunu oldukça içten söylemişti, bunu anlayabiliyordum, aslında baştan beri anlamış olmam gerekirdi çünkü Sherlock Holmes gerçek bir beyefendiydi yani bu koşullar altında mantıklı davranışlar sergileyemezdi.

Bildiğim en çirkin sözleri mırıldanırken, eteğimin kenarlarındaki düğümleri çözerek ayaklarımın üstünde doğruldum –utangaçlık hissetmek için ne uygunsuz bir zaman! Fakat ağabeyimle dizlerim açıktayken karşı karşıya gelemezdim. Oldukça garip duygularla dolu olarak ona doğru koşarken, fazlasıyla buruşmuş olan kahverengi tüvit eteğim baldırlarımı ayak bileklerime kadar kapadı.

Hendek çitinin ötesindeki Sherlock’a yüzündeki her ince ayrıntıyı anlamak için baktım. Ama o bana doğru dürüst bakmadı bile. “Enola, çabuk!” diyerek ipi bana doğru fırlattı.

İpi yakalayıp, olduğum yerde durdum, onun yüzüne bakıyor, bir iz, bir işaret bulmaya çalışıyordum... Bana hâlâ söz vermemişti, biliyorsunuz.

Vermeyecekti de. Sadece dönüp bana baktı, keskin hatlı, mermer gibi olan yüzündeki, bakışındaki bir şey ona güvenmem için yalvarıyor, teşvik ediyordu, yalnızca bu gecenin bu saati için bile olsa.

“Lanet olsun, Sherlock Holmes,” dedim ve cesaretimi topladım. Kayın ağacından sarkan ipi başımın üstünden uzanarak kavradım ve ağabeyimin yanına varmak için kendimi hendek çitinin üzerinden karşıya savurdum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

GERÇEKTEN DE SHERLOCK'UN RAHAT EDEMEYECEĞİM kadar yakınına indim ve aceleyle geri adım attım. Utançtan yüzümün ıssısının yükseldiğini hissettim, ama eminim o karanlıkta kızardığımı görememiştir. Sanki baştan beri niyetim buymuş gibi hızla hareket etmeye devam ederek, halatın boşta olan ucu elimde, çitlere koştum ve tırmanmaya başladım.

Arkamdan topallayarak gelen Sherlock, “Bırak şu kahrolası şeyi,” dedi.

Cevap vermeyerek ipi dişlerimin arasına aldım, dökme demir çubukların ortasına kadar tırmandığımda eteğimin beni nasıl engellediğini fark ettim, ondan kurtulmam gerekiyordu ve ipi neden bırakacaktım ki? Sherlock için tabii; sakat ayağıyla başka nasıl tırmanacaktı? Çitin sivri uçlu tepesine ulaşır ulaşmaz ipi tuttum ve çiti oluşturan demirlerden kalın bir tanesine doladım ve boşta olan ucunu da ağabeyime doğru fırlattım.

Bana teşekkür mü etti? Tanrı'm, hayır. “Ona ihtiyacım yok,” dedi.

“Olduğunuz yerde kalın!” Baronun kükreyen sesi Gotik konanğından geliyordu ve neredeyse aynı anda, ateşli bir silahın daha da

yüksek kükremesi duyuldu. “Durun, hırsızlar!” Silah tekrar ateşlendi ve merminin yakındaki metal bir çit direğine çarptığını duydum.

Bu tatlı sözler beni durdurmaktan çok çitin üzerinden kayda değer bir hızla atlamaya teşvik etti. Sherlock da ihtiyaç duymadığını söylediği ipi mükemmel bir şekilde kullanarak büyük bir çeviklikle tırmandı. Tam üçüncü bir atış –yoksa dört müydü?– geldiği anda. Her şey korkutucu derecede hızlı geliyordu ve kafam karmakarışık oldu; ağabeyim kendini çitin öbür yanına attı, baronun ve tiz sesli oğlunun bize doğru bağırarak koştukları duyuluyordu, bir ya da iki kez daha ateş ettiler ve Sherlock düştü.

“Hayır!” Vurulduğunu, yaralandığını, kanının aktığını ya da daha kötüsü son nefesini vererek yattığını düşünerek ona doğru koştuğumda yaşadığım korku ve üzüntüyü tekrar yaşamak istemem.

Ama hayır! Yaşıyordu. Daha yanına bile varmadan ayağa kalkmak için mücadele ettiğini görebiliyordum. Kolunu yakalayarak, onu ayağa kaldırdım. “Bana yaslan,” dedim ve onu hızlı hızlı taşıdım, gerçekten de. Neyse ki, bu kadar uzun bir adam için ağır biri değildi. “Acele et. Bu taraftan.” Onu, daha önceki keşiflerimden bildiğim komşunun mülkünün içinden geçen arka bir yoldan çıkardım. “Kötü mü yaralandın?”

“Yaralanan sadece gururum. Kaydım.”

Yine de o kadar acıyla soluyordu ki ona inanmakta güçlük çektim. “Vurulmadın mı?”

“Tabanca ile o mesafeden mi? Çok zor. Yaklaşana kadar beklemeliydiler.”

Kendinden oldukça emin konuşuyordu. İçim rahatladı. “Tanrı’ya şükür.”

“Tanrı’nın bununla ilgisi yok. Şunları bir dinle.”

Arkamızda çok da uzakta olmayan bir mesafeden korkunç küfürleri duyuluyordu. Eğilmiş bir vaziyette birisinin çitinin altından, kullanılmayan bir ahırın köşesinden ve bakımsız bir mandıranın soğuk karanlığından geçtik. Omzuma yaslanmış olan Sherlock fena hâlde topallıyordu.

“Bir dakika dur,” diye fısıldadı, nefes nefese. “Dinle.” Durdu.

Ancak, o beni bırakıncaya kadar ilerlemeye devam ettim. Güçlkle nefes aldığını hâlâ duyabildiğim bir mesafede, baronun ve oğlunun bağırışlarıyla birlikte İrlandalı devriye polisinin enerji dolu sesiyle yaptığı uyarıları da duyabiliyordum.

“Tanrı aşkına, sizin yaptığınız masumları uyandırmak,” diyor-du, “suçlularsa, onlar çoktan gitti.”

Hırıltı, homurtu, gürültü.

“Gittiklerinden emin olmak için kendi topraklarınızda istediğiniz kadar ateş edebilirsiniz ama bunu sokakta kesinlikle yapamazsınız.”

Daha fazla hırıltı ve hırıltı.

“Hiç zarar vermemişler; size bıraktıkları o güzel uzun ipe bakın. O artık sizin. Sabah şikâyetle bulunun. Tamam, ben gözlerimi açık tutacağım.”

Sessizlik içinde onun devriye yürüyüşüne dönüşünü dinledik. Tempolu ayak sesleri yakınıımızdan geçti, sonra kayboldu.

Ortalık tamamen sessizleşince “Atlattık, değil mi?” diye mırıldandım. “Öyle olduğunu umuyorum.”

“Sen kaçmalısın, Enola,” dedi kardeşim usulca. “Ben iyiyim.”

Beni neredeyse yakalamak üzereyken, bırakıyor muydu? Biri bu şövalyeliği için ona minnettar olabileceğimi düşünebilirdi. Ama tam tersine, sinirlenmişim ve ona dönüp “Bu iğrenç baron ve böcek kılıklı oğlu ne olacak?” dedim.

“Sanırım geri çekildiklerini söylemek yanlış olmaz.” Sherlock, peynir ve tereyağı kalıplanan eski taş levhaya oturdu; karanlıkta sadece onu görebiliyordum.

“Polise karşı gelemezler, bunu yapmak dikkatleri üzerlerine çekmek olur.”

Burnumdan, korkarım bir at gibi homurdandım. “Demek istediğim bu değil. Leydi’ye ne yaptılar? Senin faytonda gezdirdiklerini gördüğün kızın, onun kılığına sokulmuş seyis çocuk olduğu anlaşılıyor. Sıradan bir aldatmaca. Peki Cecily nerede?”

Takip eden sessizlikte yüzünü daha net görebilmeyi isterdim. Yavaşça cevapladı, “Görünüşe göre kandırılmışım ve saygıdeğer Cecily Alistair’i Londra’da hiç görmemişim aslında.”

“Ben gördüm.”

“Ne! Ne zaman? Nerede?”

“Geçen hafta, British Museum yakınlarında. Mycroft’u tekmelemek zorunda kaldığımda aslında takip etmeye çalıştığım kişi oydu.”

“Sen *ne* yapmak zorunda kaldığında?”

“Ağabeyim beni tuttu, ben de onun bacaklarına tekme attım. Sana söylemedi mi?”

Sherlock kahkaha krizine tutulduğuna göre belli ki söylememiştir. Ağabeyim aslında ses çıkarmıyordu ama o kadar yürekten gülüyordu ki vücudu titriyordu ve destek almak için mandıra tabelasına tutundu.

Histeri eşiğinde gibiydi. Onu zarar görmemesi için tehlikenin ortasından uzaklaştırmanın tam zamanıydı. Mantıklı olacak kadar sessizleştiği anda –öyle olduğunu ümit ettim– ona “Gel hadi. Seni eve götürmeliyiz,” dedim. Doğruca Dr. Watson’a gitmeyecekse.

Sherlock doğruldu, hâlâ kıkırdıyordu. “Boarshead ve Oakley’nin köşesinde beni bekleyen bir araba var.”

Ah. Çok iyi. "Seni arka yoldan oraya götürebilirim."

"Kestirme bir yol mu?"

"Evet, polis memuruyla karşılaşmamız daha az olası."

"Mükemmel." Doğrulamaya çalıştı, sakat ayağına ağırlık binince yüzünü buruşturdu. "Sana bir kez daha yaslanmama izin verebilir misin, Enola?"

Olduğum yerde durdum, yüzünü incelemeye çalışıyordum. Tehlike yakındayken ona fiziksel olarak yardım etmekte tereddüt etmememe rağmen, şu an ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyordum. O kadar zekiydi ki, onun ne yaptığını anlayana kadar kelepçeyi bileklerime geçirebilirdi.

"Ya da vermek istemezsin," dedi, duraklamamı doğru yorumlayarak, "belki bana bir sopa gibi bir şey bulabilirsin o zaman."

Ancak, bunu söylerken, sesi tatsızlaştı, bir tür yaşam söndü, bir kelebek ezildi, bir duygusallık vardı, ancak yok olunca fark etme cesaretini gösterdiğim.

Yine de adını koymaya cesaret edemedim.

Kalbimde bir şey sert ve acılı bir şekilde çırpındı ve çok akla yatkın endişelerime rağmen, yanında durmak için ona doğru yürüdüm ve elini omzuma koymasına izin verdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

SHERLOCK VE BEN MÜMKÜN OLDUĞUNCA DİKKAT çekmeden, sebze bahçelerinden, uyku bir bekçi köpeğinin bize havladığı araba yolundan, hışırdayan çalı çitlerden, gıcırdayan bahçe kapılarından geçip bir evin karanlık pencerelerinin ardından Oakley Street'e varana kadar hemen hemen hiç konuşmadık. Oradan faytonu görebiliyorduk; bir sonraki köşede sokak lambasının ışığı altında cennet arabası gibi büyük bir dört tekerlekli, beklemekteydi.

Yarım adım arkamdan ilerleyen Sherlock, sormadığım bir soruyu cevaplamak için konuştu. "Eğer sana gönülden teşekkür etmeden yoluna gitmene izin verirsem gerçek bir centilmen sayılmam, Enola."

Kalbim sekti.

"Ama sadece bu gece için."

Kalbimin sekmesi bitti, yere çakıldı. Ağabeyimin bu uyarısı tahmin etmem gereken bir şeydi ama ben ummuştum ki –boş verin, yine de hayal kırıklığım canımı yaktı. Kızgınlıkla cevap verdim. "Tanrı aşkına, neden benim peşimi bırakmıyorsun? Görmüyor musun..."

“Olağanüstü yeteneklerini oldukça takdir ediyorum sevgili kardeşim ama geleceğini düşünmek benim görevim. Şu anki rotanda devam edersen nasıl evleneceksin?”

Demek istiyor ki, ağaca tırmanan ve iplerden sallanan bir kızı hiçbir erkek istemez.

“Ne olmuş yani?” diye sert bir şekilde yanıtladım. Şimdiye kadar beni kimse istememişti; şimdiden sonra da böyle olsa ne fark eder? Korkarım yine acı konuşmuştum. “Yalnız olmaya oldukça alışkınım.”

“Ama Enola, hayatını evde kalmış bir kız olarak geçirmek niyetinde değildir elbette.”

Bu lafı söyleyenin kendisi de müzmin bir bekâr.

“Dünya tehlikeli bir yer. Bir kadın onu koruması için bir erkeğe ihtiyaç duyar.”

Topallarken, omzuma giderek daha fazla yaslanıyordu. “Saçma,” dedim. “Beni kızdıracak bir kelime daha söylersen, sakat ayağını tekmeleyeceğim.”

“Enola! Yapmazsın!”

“Haklısın,” diye itiraf ettim. “Aslında, diğerini sakatlamayı hedefliyorum.”

“Enola!” Çok üzölmüştü. Sanırım bana inanmıştı.

“Artık ‘görevin’ hakkında konuşma,” yanıtını verdim. “Sana hatırlatabilir miyim, zavallı Cecily Alistair’i evlilikten, yani bir adamın ‘koruması’ altına girmekten kurtarmaya uğraşıyorsun değil mi? Bu arada, bunu nasıl yapmayı düşündüğünü sorabilir miyim?”

Sessizlik.

“Onu nerede tuttuklarını bulabilir misin?”

Düşük bir ses tonuyla, “Onu evde tuttuklarına inandığım için ben bir salağım. Üst kat hizmetçisine kur yapmak yerine...”

“Ohh. Bridget, hiç şüphesiz.”

Yüzünü buruşturdu. “Değerli küçük bilgileri ondan aldım. Yapmam gereken şey ise arabalarını takip etmektir, bu arabanın arkasına tırmanmam anlamına gelse bile...”

“Bunu o ayağınla yapamazsın...”

“Ayağımın durumunun farkındayım!” dedi. Durdu ve yüzünü bana dönmek için bir bahçe kapısının sövesine yaslandı. “Enola, lütfen bana bu konuda ne bildiğini söyleme iyiliğini yapar mısın?”

Onunla birkaç dakika daha geçirmekten çok mutluydum ama bunu ona göstermemeye dikkat ederek, sertçe yanıtladım “Eğer bana *senin* ne bildiğini söylersen. Leydi Theodora’nın seninle iletişim kurabilme özgürlüğü var mı?”

“Var ama durum hiç hoş değil. Leydi Theodora kocasının, kızlarıyla ilgili düzenlemelerine öyle güçlü bir şekilde karşıydı ki gizlice Sör Eustace’ın yanından ayrılıp diğer çocukları ile birlikte ailesinin şehir dışındaki malikânesine döndü.”

Kendisinden bu sığınağın adını ve yerini öğrendikten sonra memnuniyetle, Cecily Alistair’le olan son karşılaşmamı tüm detaylarıyla anlattım, yalnızca karşılaştığımız yeri, Bayanlar Tuvaleti’ni gizledim. Mütevazı olmak adına ve ayrıca gelecekte orada korunma ihtiyacım olabileceğini düşünerek, sadece “halka açık bir yer” olarak adlandırdım. Ama şanssız Leydi’nin görkemli eskortları, dar kıyafeti, yorgun ve açlıktan bitkin görünmesi ve beni tanımış olması konusunu olduğu gibi anlattım. Garip bir şekilde moda uygun olmayan yelpazeyle işaret yollayışı, yelpazeyi bana ustaca verişi ve pembe kâğıt üzerinde bulduğum görünmez yazının içeriğiyle ilgili bütün detayları verdim.

“Refakatçileri Vikontes Inglethorpe ve Barones Merganser’dı sanıyorum.”

“Bundan emin misin?”

“Oldukça eminim.”

Bundan nasıl emin olduğumu söylemeyeceğimi kabullendi. “O zaman, Leydi Cecily onların ellerinde ve oldukça umutsuz bir durumda. Lanet olsun.” Ağabeyim, omzumu bir kez daha destek almak için yakaladı ve sanki kendi düşüncelerinden kaçarcasına topallayarak yürümeye başladı.

Ona umut vermeye çalıştım. “Ama elbette bu insanların teşebbüs ettiği rezilliklerin de bir sınırı vardır. Kilisede mihraba kadar gitmeye zorlasalar da o kritik anda ‘kabul ediyorum’ demeye zorlayamazlar tabii ki.”

“Kızın, kendinle eşit derecede dik başlı olduğunu sanıyorsun Enola.”

Sesindeki esprili tondan bana gülüyor mu yoksa belirsiz bir iltifat mı ediyor anlayamadım.

“Olasılık dışı bir yakıştırma yapıyorsun bence,” diye devam etti, “onu bir hipnotizmacıdan kurtardığın için herkesten iyi sen bilirsin. Leydi Cecily, başkalarının güçlü iradesinin etkisi altında kalabildiğini gösterdi. Yönlendirilebilir biri o. Leydi Theodora’ya göre, kaçırıldığından beri kendine gelememi ve gerçekten tutarsız bir çizgi izliyor.”

Sağ elini kullanması için kendisine yapılan baskıların Cecily’yi nasıl, biri yumuşak başlı taşra kızı, diğeri, zeki, isyankâr, reformcu görüşlü solak Leydi olmak üzere çift kişilikli olmaya zorladığı, bir evlilik maskesi altında hapsedilmemesi gerektiği konularına hiç girmeden “Oldukça doğru,” diye mırıldandım.

Sherlock devam etti: “Gerçekten de onun hakkında öyle söylentiler duydum ki onu bulup kurtarmaya çalışırsam, benim onu

kaçırmaya çalıştığımı sanıp o anda çılgılık atmaya başlayabilir diye korkuyorum.”

Saçmalık. Bu görüşün içeriğini göz ardı ederek, önerisinin üzerine atladım. “Koskoca Londra’da nerede olduğunu bilmezken bile onu bulma umudu taşıyorsun öyle mi?”

“Umut değil. Onu *mutlaka* bulmalıyım ya da söylediğim gibi, o kendisinin kaçırılıyor olduğunu düşünenecekse dahi bulunmasını sağlamalıyım.”

“Hiç de öyle düşünmez. Ona bunu göster,” diyerek çok sayıda malzemeyi depoladığım sözde göğsüme uzandım ve pembe tüylerle süslü pembe bir kâğıt yelpaze çıkardım.

Ağabeyimin boğazından, bıldırcın kılavuzunun gece yarısı çıkarıldığı gibi bir ses çıktı ve adımını atarken durdu. “Bu, bu o şey mi?”

“Hayır, ama aynısı.” Ona Gillyglade Court’taki yiyecek firmasından aldığım bu zarif ürünü verdim. “Senin elinde bunu görürse, dostu olduğunu bilecektir.”

“Teşekkür ederim,” diyerek cebine koydu ama ses tonunda çok fazla şüphe ve çok az umut vardı. “Bu elimdeyken çok tatlı görüneceğimden eminim.”

Gözlerimi yuvarladım. “Daha iyi bir planın var mı?”

“Henüz değil.”

“Benim de yok.” Arabanın beklediği yere neredeyse gelmiştik; durdum. “Buradan sonra kendin gidebilirsin sanırım. Ben daha fazla gelmeyeceğim.” Sokak lambasının aydınlatmasından sakınarak, kıyafetimi veya üzerimdeki diğer şeyleri tam olarak görmesini engellemeyi umdum. Bu benim tek düşüncemdi. Beni yakalamaya ve arabaya bindirmeye çalışabileceği konusundaki korkularımı unutmuştum.

İşin garibi, omzumu bırakıp benden uzaklaşınca kadar ondan korkmam gerektiği bir kez daha aklıma gelmemiştir. Benden çok daha uzun boyluydu.

Ve keskin hatlı silueti gaz lambasının oluşturduğu ışık haresinde çok yakışıklı görünüyordu, en azından ben öyle görüyordum.

“Benimle gelmez misin Enola, bir bardak çay içer ve bu konuda biraz daha konuşuruz?”

“*Misafir odama gelmek ister misin?*” dedi örümcek sineğe. Haksız bir düşünce; Sherlock Holmes söz vermişti, çiğneyemezdi; birlikte birkaç saat daha geçirmek kuşkusuz keyifli olurdu...

Bu düşünceyle kalbim büyük bir sevince benzer bir duyguyla sıkıştı. Anlamaya başlamıştım; ben ona olan düşkünlüğümden korkuyordum. Onunla birlikte birkaç saat daha geçirirsem sonrasında ondan ayrılmak istememe zayıflığı gösterebilirdim. Geceleri yaşayan bir masal perisi gibi, gün ışığına yakalanıp tutsak edilebilirdim.

Korkuyla konuştum. “Başka bir zaman, teşekkür ederim.”

“Başka bir zaman yok. Zoraki bu evlilik iki gün içerisinde gerçekleşecek.”

Aman Tanrı’m!

“Ne!” diye bağırdım ve sonra biraz daha net bir şekilde “Nerede?”

“Kötü olan bu. Bilmiyorum.”

Vay anasını *pislikler*!

“Bridget bana sadece törenin oldukça تنها bir şapelde yapılması için girişimde bulunulduğunu söyleyebildi.”

Tanrı’m lanet olsun!

Sherlock, “Benimle gelmeyeceğinden emin misin, Enola?” dedi.

Zihnim ve duygularım kargaşa içinde, şiddetle kafamı salladım. “*Düşünmem lazım*” dedim.

“Anlıyorum. Eh, bu durumda sana sadece bu akşamki yardım için en içten teşekkürlerimi sunmak kalıyor bana.” Elimi sıkarak için kolunu bana doğru uzattı.

Ya da beni yakalamak için. Aptal olduğumu düşünüyor mu acaba?

Yine de duygularına hakaret edemezdim, yapamazdım, reddedemezdim. Parmaklarımız dokundu ve sonra eldivenli eliyle, sırlıklam, kir içinde ve hatta tırmanmaktan dolayı kanlı olan avucumu sarmaladı. Ama tutuşunun uzamaya başladığını hissettiğimde elimi çektim.

“Benim yaramaz kız kardeşim,” diye mırıldandı, ses tonu buruktu, neredeyse, efkârlı olduğunu söyleyebilirim, “Bana vahşi bir bozkır midillisini hatırlatıyorsun. Tekrar buluşana kadar, kendine iyi bak.” Ve topallayarak uzaklaştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEVGİLİ OKUYUCUYA O GECENİN GERİ KALANINI TÜM ayrıntılarıyla anlatmayacağım. Şu kadarını söyleyeyim; ağabeyimin arabasıyla uzaklaştığını gördükten sonra, Vezüv yanardağının patlaması gibi hiç beklemediğim beni oldukça şaşırtan şiddetli bir duygusal patlama yaşadım. East End'e geri dönüş yolculuğum sırasında aralıklı olarak hıçkırarak ağladım. Eve vardığımda, yatağa neredeyse baygın bir şekilde uyuklayarak düştüm. Sabah uyandığımda kendimi tekrar ağlarken buldum. Kahvaltıda böyle görümezdim. Giyinmek için de bir neden olmadığından, geceliğimi çıkarmadım; aslında yataktan kalkmamı sağlayan da ani, mantıksız bir korku oldu; *Ya ağabeyim beni buraya kadar izlediyse?* Panikle fırladım, pencerenin kasasıyla perdenin arasından titreyerek baktım. Kendimle aşırı çelişen bir hayal kırıklığı içinde Sherlock'tan bir eser olmadığını gördüm elbette.

Gerçekten de tüm önsezilerim birbirleriyle çelişiyor, düşüncelerim ürkmüş bildircinlar gibi farklı yönlerde uçuşup duruyordu. Başarısız olmuşum, şimdi zavallı Leydi Cecily'yi kurtarmak için ne ben ne de sakat ayağıyla Sherlock bir şey yapabilirdik. Umarım Sherlock'un ayağı gerçekten kırılmamıştır, acaba Dr.

Watson'ı görmeye gitti mi? Acaba en iyi arkadaşı Watson'ı hendeğe giderken kendisine eşlik etmesi için neden çağırmamıştı? O Merganser canileri kurbanlarını nerede tutuyordu? Acaba annem nerelerdeydi, tehlikede miydi? *Anneni düşünme*. Sherlock, Mycroft ile konuşmaya gitmiş miydi acaba? Lanet olası Mycroft, Sherlock'a "halka açık bir yer" in tam neresi olduğunu söylerdi. Ne Mycroft'un beni gördüğü "Bayanlar Tuvaleti" ne yaklaşmalıydım ne de bir kadın akademisyen gibi koyu renk kıyafet giymeliydim. Bürüneceğim kılık alternatiflerim ağabeylerimden birine her yakalanışında azalıyordu. Sherlock, tüvit takımımı görmüştü; ondan kurtulmalıydım. Annem kaçarken bir tüvit kıyafet bırakmıştı... Tanrı aşkına neden hep annemi düşünmeye devam ediyorum? Annemin yokluğunda, Mycroft yerine Sherlock'un benim yasal vasim olmasını isterdim; Sherlock'un belli bir sempati beslediğini sezmiştim... Hayır. İkisine de güvenmemeliyim. Sherlock önceki gece benimle ilgili ne kadar şey öğrenmişti? Çok fazla; nasıl da o kadar uzun süre yanımda olmasına izin verecek kadar salak olabilmişim? Sherlock şimdi giysimin içinde bir sürü işe yarar şey sakladığımı biliyordu. Onları *nerede* sakladığımı görmüş müydü? Karanlıkta, vücudumun kadınsı şeklini fark etmiş miydi? Göğüslerimi büyüttüğümün, belimi inceltip kalçalarımı şekle sokmuş olduğumun farkında mıydı? Ondan paçayı kurtarmak için belki de Çingene bir falcı olarak her şeye baştan mı başlamalıydım?

Yine de, yine de onunla tekrar karşılaşmayı çok istiyordum. Londra'nın parke taşlı sokakları boyunca yan yana yürürken onunla sohbet ettiğimizi hayal ettim. Önceki gece ona sormuş olmayı istediğim o kadar çok şey vardı ki. İkimizin de büyüdüğü atalarımıza ait malikâne olan Ferndell'den hiç haber almış mıydı?

Uşak Lane, aşçı Bayan Lane ve onların beyinsiz oğulları Dick ve ondan daha zeki olan çoban köpeği Reginald nasıldır? Kineford köyünden haber alıyor muydu? Ve burada Londra'da, Doktor ve Bayan Watson nasıldı ve Sherlock'un evinde şifre kitabını aldığım gün karşılaştığım yardımcısı Bayan Hudson nasıldı? Şifre kitabından bahsetmişken, *sevgili ağabeyim Sherlock, inceleme yapmak için Ferndell'e gittiğinde, ne buldun, annem benim için aynanın arkasına ne saklamıştı?*

O anda kalbim sıkıştı, tabiri caizse kanat çırpın kuşlarım uçup gitti, aklımdaki volkanik kargaşa, neredeyse çılgınca bir enerjiyle bu soruya odaklandı: Annem bana herhangi bir mesaj bırakmış mıydı? Pratikte hiçbir faydası olmayan bir soru.

Kargaşa zamanında bu soru, yine de bir şekilde çok önemli görünüyordu. Çünkü sonunda annemi bulmak için neden hiçbir girişimde bulunmadığımı anlamıştım.

Neden onu görmekte tereddüt ettiğimi.

Nasıl bir evlattım ben? Korkmuş bir evlat, aslında.

Bundan hiç de emin değilim anladığınız gibi. Annemin bir şekilde umurunda olduğumu biliyordum ama beni görmek ister miydi?

Korkak olma, Enola. Söyle. Ya da söyleyemiyorsan, aklından geçir.

Annemin beni sevdiğini düşünmenin aptallık olup olmadığını bilmiyordum.

Ama eğer aynada bana bir mesaj bıraktıysa...

Bu soru, günümü egemen oldu ve erimiş lavlar gibi kafamın içine yayılarak zihnimin sıradan işleyişini Pompei pazarından daha da derine gömdü. Uzun zamandır ertelediğim bu ihtiyacımı artık daha fazla erteleyemeyecektim. O sabah, annemden bir haber almadan hayatım yaşamaya değmeyecek gibi göründü.

Annem, bildiğiniz gibi, on ay önce, on dördüncü doğum günümde beklenmedik bir şekilde ayrıldığı zaman, geride benim için şifrelerle dolu, el yapımı küçük bir kitapçık bırakmıştı. Şifreleri çözdükçe, pirinç karyolasının ayaklarında, suluboya resimlerinin arkasında ve buna benzer yerlerde saklı, hatırı sayılır miktarda para bulmuştum ve bu para zamanı geldiğinde yatılı okuldan kaçmamı sağlamıştı. Ne yazık ki, şifre kitapçığımı bir dolandırıcıya kaptırmıştım ve kitapçık daha sonra bir şekilde Sherlock'un eline geçmişti. Kitabı Sherlock'un evinden çalarak geri aldığımda, sayfalarına düştüğü notlardan benim çözemediğim, menekşelerle süslü bir sayfadaki şifreyi onun çözdüğünü fark ettim.

Vİ SE OL EN AY DA ÜŞ
OL Nİ SU OL NA GÖ ÜR
ANNAMRÜZ

Menekşeler küçük suratlara benzer belki de bu yüzden “düşünce”yi sembolize ederler. Annem menekşelerden sevgiyle “hercailler” diye söz ederdi ama bana daha çok eskilerde kalan, buruşmuş yüzlerinin –alttaki açık renkli üç yaprak– üzerinde saçlarını tepede iki topuz olarak toplamış –üstteki iki koyu yaprak– yaşlı peri kızları gibi görünürlerdi. Şifreyi gördüğümde menekşeler üzerinde daha çok düşünüp illa da bir şey bulmaya bu kadar çok takılmasaydım, annemin mesajını nasıl kodladığını tahmin edebilirdim:

Vİ	SE	OL	EN	AY	DA	ÜŞ
OL	Nİ	SU	OL	NA	GÖ	ÜR
A	N	N	A	M	R	ÜZ

Üç satırı düzenli olarak alt alta yerleştirdikten sonra, annemin harfleri menekşenin beş yaprağı gibi nasıl düzenlediğini anlamak kolaydı. Ve sonra, her bir menekşeyi ayrı ayrı okuyarak, deşifre etmek basitti:

VİOLA SENİN OLSUN ENOLA
AYNAMDA GÖRÜŞÜRÜZ

Annem el aynasının içinde veya belki de bir duvar aynasının arkasındaki kahverengi kâğıdının içinde bir şey gizlemişti.

Viola senin olsun, Enola.

Annem violanın benim mi olmasını istiyordu? Ya da sadece bir kelime oyunu muydu? *Viola*, menekşenin başka bir adı.

Yoksa annem menekşeyi bir amaç için mi seçmişti? Çözdüğüm bu şifre, beni ondan en çok istediğim ve en çok eksikliğini hissettiğim şeye mi yönlendiriyordu: Bir açıklama mesajı, veda, hatta – cesaretimi toplayıp söyleyebilirim – şefkat?

Daha fazla gecikemezdim; öğrenmeliydim.

Yazıyı çözümlediğim o anda, gözyaşlarım, titremem ve yatak odamı yalınayak adımlamam, hepsi birlikte son buldu. Yine de geceliğim hâlâ üzerimdeydi, fakat şimdi bir amaca odaklıydım ve hemen harekete geçmeliydim. Daha önce bir kenara bıraktığım kâğıtlarla birlikte dizüstü masamı kaptım ve annemle *Pall Mall Gazette*'in kişisel ilanlar sütunu üzerinden iletişim kurmak üzere oturdum.

Şunları karaladım:

*Anne, aynada ne bıraktığını asla bulamadım.
Lütfen söyle bana neydi o?*

Hım. Kodlamak için oldukça uzun bir mesaj.

Dahası, bu işi bilmemelerini çok istediğim Sherlock ve Mycroft, bildiğim herhangi bir şifreyi annem kadar kolay deşifre edebilirdi. Ama bu şifreyi çözemezlerdi.

Krizantemin: sadakatin ikinci harfi, olmayan arkadaşlarımın düşüncesinin dördüncü, üçüncü ve beşinci harfleri

Çiçeklerin dilinde, “sadakati” sarmaşık temsil eder, sarmaşığın ikinci harfi A. “Olmayan arkadaşların düşünceleri”ni simgeleyen zinya çiçeğinin dördüncü harfi olan Y, üçüncü harfi olan N, beşinci harfi A. Böylece devam ediyordu. Buraya kadar AYNA’yı şifrelemiştim.

Aman Tanrı’m. Böyle olmayacaktı, çok uzun, zor ve –sadece anlamları sabit olan çiçekleri kullanmaya çalışmama rağmen– hataya meyilliydi.

Bu çabamı buruşturup bir kenara attıktan sonra, annemin benimle en son nasıl iletişim kurduğunu hatırlayana kadar kaşlarım çatık oturdum; sade bir dil ve örtülü bir anlamla. Bunu bir süre düşündükten sonra gülümsedim ve tekrar denedim:

*Nergis suda çiçek açtı, çünkü onda hiç yoktu.
Krizantem, camda açtı, çünkü onda bir taneyle.
Sarmaşığın tüm filizleri aradı durdu bulamadı.
Arkaya gizlenen zambak neydi?*

İşte! Bir çeşit bilmece, çiçeklerle ilgili anlamsız bir şey. Nergis bir çiçektir ama Tanrılar onu çiçeğe dönüştürmeden önce, su birikintisinde yansımalarını gördüğünde kendi güzelliğine âşık olan Yunanlı bir gençti. Onun aynası yoktu ama krizantem, yani annem bir camda –aynada– çiçek açtı. Sarmaşık, tabii ki bu bendim ve ben zambağı bulamamıştım... Yunan mitolojisinden gelen başka bir çiçek olan zambak (Iris), gökkuşağı köprüsünden geçerek Olympus'tan Dünya'ya mesajları getiren Tanrıça idi. Öyleyse, annemin benim için muhtemelen aynanın arkasına "gizlediği" bir mesajdı.

Çok rahatlardım, *Pall Mall Gazette*'i ve annemin favori dergilerinden birkaçı için kafiyeli bilmecemden birkaç kopya yazdım. Henüz ne yıkandığım, ne bir şey yediğim ne de giyindiğim için, bunları ancak öğlen postasıyla gönderecektim. Böylelikle Fleet Street'e benden önce varacaklardı. Tek ihtiyacım olan birkaç posta puluydu.

Posta pulu ararken daha önce bir kenara ittiğim kâğıtları sabırsızlıkla bir kez daha kenara ittim.

*O sırada yazdığım bir şey gözüme takıldı.
Düştüğüm notlar; Tanrı'm, daha din miydi?
Üstünden sanki bir hafta geçmiş gibiydi.
Refakatçilerinin duruş ve pahalı giysileri, soylu
olduklarını düşündürüyor.*

Refakatçiler kız üzerinde aileden birileriymiş gibi bir otoriteye sahiptiler.

Onu yeşilimsi sarı renkte giydirmişlerdi; Estetik bir zerke sahip oldukları söylenebilir mi?

Cecily ve beraberindekiler bir arabaya bindi, plakası _____

*Büyük olasılıkla yelpazesini pembe bir çay partisine katılığında edindi -Inglesby
Vikontesi'nin pembe çay partisi mi?*

Bunları okuyunca bir an odamın ortasında bir direk gibi kalandım. Ardından, "Lanet olsun!" diye bağırdım, ellerimi çaresizlik içinde sallayarak. "Ben bir budalayım!" Bütün bir sabahın kararsızlık içerisinde mazide kalan şeylere kafayı takarak geçip gitmesine nasıl izin vermiştim? Bir an önce işe koyulmam gerekiyordu.

Leydi Cecily'nin nerede hapsedildiğini bana kimin söyleyebileceğini şimdi biliyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GİTMEMEM GEREKTİĞİNİ BİLDİĞİM BİR YERE GİTTİĞİM için son derece dikkatli olmam, yani, hiç tanınmayacağım bir kılığa bürünmem gerekiyordu.

Tanınma riskimin olduğu bir yere gidiyordum.

Peki, ya yine de bulamazsam...

Ya... yine de filan yok, Enola. Sadece giyin.

Söylemesi kolay. Bir Leydi kılığına girmem gerektiğinden, mendil kumaşından yapılmış bir iç gömleğe, beni kendi korsemden koruyacak külotlara, korsenin kendisine –mutaassıp değil elbette ama bana arzu edilen kum saati görüntüsünü verecek olan göğüs büyütücü, bel inceltici ve kalçaya şekil verici çeşitli aksam-ları desteklerken gerekli malzemelerimi de taşımamı sağlayacak bir korseye– sonra, korsenin sert fitil ve çelik çubuklarını kapatacak yumuşak bir kılıfa, birçok ipek kombinezona ve elbisenin kendisiyle –alışverişe uygun, ceketli olan, kısmen tarlatanlı ve pilili mavi bir gezme elbisesi– uyumlu şapkaya, nakışlı mendil, eldiven, çorap ve şemsiyeye ihtiyacım vardı. Belki de iki buçuk kilo tutacak bir kıyafet ve en iyi botlarımı buna katmamıştım bile.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Bir Leydi olmanın yanı sıra, bugün “güzel” olmam gerekiyordu, çünkü Enola olarak tanınmamam için en uygunu bu olacaktı.

Bu yüzden, maalesef ağabeyim Sherlock ile akrabalığımı ispat eden diğer özelliklerim gibi, son derece donuk ve cansız bir renge sahip saçlarımı tepemde topladım ve gür kestane rengi perüğümün üzerine bağladığım şapkamla kapattım. Ayrıca alnıma – Prenses Alexandra da aynısını yaptığından *görgü gereği*– bir tutam bukle düşürdüm ve dudaklarıma, yanaklarıma, göz kapaklarıma ve kirpiklerime pek çok uygunsuz şeyi elimden geldiğince zarif bir şekilde sürdüm. Çok fazla pratikten sonra ve belki de damarlarımda Vernetlerin kanı aktığı için, yüzümü doğanın lütfuymuş gibi görünecek şekilde boyayabildiğimi düşünüyor ve umuyordum.

İşte sonunda hazırdım.

Öğleden sonraydı ve ben hâlâ yemek yememiştim, bunun için zaman yoktu, şansım yaver giderse diye –ancak Londra’da yaklaşık yirmi bin araba bulunduğunu düşünürsek şansımın pek yaver gideceği söylenemezdi; hay benim uzun kafam! İhtiyacım olan tek arabanın numarasını hatırlamıyordum– arabacılar hep aynı durakta yolcu bekledikleri için araştırmama onu gördüğüm aynı yerde ve saatte başlayacaktım.

Leydi Cecily’nin nerede olduğunu bilebilecek tek kişi onu çeyiz alışverişine ve sonra da tahminen eve götüren arabacıydı.

Arabacıyı Oxford Street’teki Bayanlar Tuvaleti’nin etrafında arayacaktım.

Bu, ne yazık ki, kardeşim Mycroft’un da çok muhtemel *beni* arayacağı yerdi.

Aracımdan inerken kendi kendime dolaş diye hatırlattım. Ufak adımlarla kırta kırta yürü. Şemsiyeni döndür. Sen alışverişe çıkmak için giyinmiş güzel bir kadınsın.

Londra'nın kurum içindeki karmaşasının ortasına ilahi mavi bir gemi gibi, zarif bir şekilde yelken açtım. Askerler, bulaşıkçı kadınlar, memurlar ve rahipler, yalınayak bir çocuk tarafından yönlendirilen kör bir dilenci, kahramanlık nişanı belirgin bir şekilde görünen tek kollu beyaz sakallı bir adam, nasır plasterleri satan kabarık saçlı taşralı bir kadın, silindir şapkalarını bir yana yatırmış beyler, deri döküntüleri yüzünden yüzleri kırmızı benekli görünen gazete satan çocuklar, elma satmakta ısrarcı yırtık pırtık kıyafetli küçük bir kız, dar omuzlu, kitap taşımaktan bir yana yatmış mürekkep lekeleri içinde bir akademisyen; aralarında karanlık papatyalardan oluşan bir çayırda yürüyormuşum gibi dolaştığım pislik içindeki karmaşayı bunlar oluşturuyordu.

Nazikçe yürüyerek araba durağına yaklaştım, yanlarından geçerken sıradakileri dikkatlice inceledim, bu bakışlarımın boş, üstünlük taslayan bakışlar olarak görülmesini umuyordum. Aradığım arabayı nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü sürücünün yüzünü görmemiştim ve aracın kendisiyle ilgili hafızamda netlik yoktu –hepsi aynı görünüyordu! Yoldayken elime kurşun kalem ve kâğıt almıştım, eskiz yapmaya çalıştım ama oldukça güzel olan atın dışında –atlara bayılırım– ancak bulanık bir şeyler çizebilmişim, ne yani yoksa orada oturmuş, bir çocuk gibi Siyah İnci'nin resmini mi çiziyordum? Gerçekten, Enola. Kendimle ilgili hayal kırıklığına uğramıştım, belki de oraya vardığımda arabayı orada görürsem tanıyabileceğimi düşünmüştüm.

Çok fazla belki, eğer ve ise...

Arabalar arasında tanıdık olan bir araba görmedim.

Ancak yolumun üzerinde, kaldırımda yakınımda, bana çok tanıdık gelen bir çift figür durmaktaydı; ağabeylerim, Mycroft ve Sherlock.

Onları görünce zihinsel becerilerimin kalp atışımla birlikte geçici olarak hükmünü yitirdiğini söylemekten utanıyorum. Durdum.

Ama sonra, böyle anlarda sıkça olduğu gibi, annemin sesini kulaklarımda duydum. *Saçmalama, Enola. Kendi başının çaresine gayet iyi bakabilirsin.*

Sıkça söylenen, iyi hatırlanan bu sözler omurgamı dikleştirdi. Kafamı toplayarak tekrar yürümeye başladım.

Neyse ki, çok hararetli gibi görünen bir sohbete dalmış olduklarından Sherlock ve Mycroft henüz beni görmemişlerdi. Yaklaşık olarak daha önce Mycroft ile karşılaştığımız –ve benim onu tekmedeğim– yerde durdular. O günkü gibi giyinmiş güçlü beyefendi bu deneyimden zarar görmemiş gibi görünüyordu. Ancak Sherlock, siyah ince pamuklu takım elbisesiyle kusursuz olmasına rağmen sağ ayağına bir terlik giymişti ve bastonun üzerine sıkıca eğilmişti.

Hızımı ve duruşumu dikkatli bir şekilde kontrol altında tutarak, yanları kıvrık alımlı şapkam başımda, başım dik, şemsiyem havada, kalabalığın içinde mavi bir fener gibi –*bütün dünyanın gizlice kendisine bakmasını isteyen güzel bir kadın*– göze çarptığımdan emin olarak, görünmemek için yavaşça yürüdüm. Ne kadar çelişkili bir durum, bakılarak kendini gizlemek, ama işte böyle, ağabeylerimin kadınlarla ilgisi yoktu; modaya uygun kadınsı dokunulmazlığın mükemmel örneği kendilerine doğru yaklaşırken, ona ikinci bir bakış atmayacaklardı.

Ve dediğim gibi de oldu. Onların yanından geçerken, konuşmalarına ara vermeden robot gibi şapkalarının kenarına dokundu-

lar. "...devam etmesine göz yumulamaz," dedi Mycroft her zamanki kendini beğenmiş tarzıyla. "Gittiği yanlış yola mutlu bir şekilde devam etmesine izin vermekle hatalı davranmışsın Sherlock."

"Aynı fikirde değilim. Mutlu olmaktan çok uzak görünüyordu."

Gerçekten mi? Üzüntülü olduğum anlaşılmıştı görünüşe bakılırsa. Sherlock ne demek istemişti anlamamıştım çünkü "yanlış" yoluma devam ettiğim için daha fazlasını duyamamıştım.

Peşinde olduğum işe odaklanmak için kafamı toplamam ve Leydi Cecily'nin binerek kaybolduğu aracı bulmaya çalışmam gerekiyordu.

Ama yine de önümdeki araba sırasında tanıdık bir şey göremedim.

Araba durağının sonlarına doğru ve kardeşlerimin görüş mesafesinin dışında durdum, derin bir nefes aldım ve etrafa bir kez daha göz atmak üzere döndüm. Arabaya koşulmuş bir atın bana kahverengi gözleriyle mazlum bakışının dışında beni memnun eden bir şey göremedim.

At, iri ve sakın bir attı. Çoktan beridir aldığım en dürüst selamlama olduğu için gayri ihtiyari yanına yaklaştım ve ipek eldivenli elimle yanağını hafifçe sıvazladım. Saman kokulu bir soluk vererek yaptığımı onayladı ve alnını okşayayım diye kafasını indirdi.

Arabacı, oturduğu yerde okuduğu şeyi bir kenara koydu –*Illustrated Crime Gazette* olduğunu sanıyorum– ve bana şöyle bir baktı.

Kendi aristokrat aksanıyla doğal bir şekilde konuşmaktan büyük bir zevk duyarak "Ne tatlı bir at," dedim. "Çok iyi huylu. Ve istekli, öyle değil mi?"

"Tam olarak öyle, hanımefendi, çok çalışkan ve uyumlu." Konuya ısınan sürücü bana doğru eğildi. "Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi, benim gibi bağımsızlık düşkünü biri için büyük bir şans."

Bir taşıma firması için çalışmak yerine kendi atına ve arabasına sahipti, kendi parasını kazanıyordu, ayrıca kendisi risk alıyordu; zayıf bir at onu mahvedebilirdi. Boz atının siyah yeleşini düzeltirken başımı salladım. “Bir tuğla kadar sağlam değil mi? Adı nedir?”

“O bir dişi, Leydim, adı da Pet.”

Gülümsemem iyice yüzüme yayıldı. Pet yumuşakça pofurdadı ve ceplerimden birinde kendine bir ödül bulabilirmiş gibi burnunu eteğime sürdü.

“Söylememe izin verirseniz hanımefendi, sizin atlar hakkındaki olağanüstü bir algınız var sanırım,” dedi arabacı. “Hanımların çoğu, süslü donatıları olan binek atlarından hoşlanır.”

“Evet, geçen gün onlardan birini gördüm.” Yaşasın! O rahat ve boş anda birden bire hatırladım! “Oldukça büyük, dört tekerlekli ve her yeri cilalı bir arabaydı,” dedim samimi ve coşkulu bir şekilde uygun görmediğimi ifade ederek “ve at bir binek atı değildi ama onun gibi bir şeydi, canlı, uzun boylu, siyah, beyaz ayakları olan İskoç cinsi gibi tüylerle kaplı...”

“Ay, onu biliyorum, çok gösterişli bir şey, dizleriyle burnuna kadar yükseliyor. Bana sorarsanız, boşuna yıpratılmış bir at. Paddy Murphy’nin Çingene atı.”

“Öyle mi?” Atı son bir kez okşadıktan sonra, birkaç adım atıp arabaya atladım ve soruların ve tereddütlerin önüne geçmek için adama oldukça iyi bir miktar para verdim. “Bu Murphy denen adamı bulabilir ve beni ona götürebilir misin? Onunla konuşmam lazım.”

Ben daha limon renkli çan eteği giymiş narin kız ve iki yaşlı refakatçisini tam olarak tarif etmeden diğer arabacı “Ah, elbette ve Tanrı’m, onları yeterince hatırlıyorum,” dedi tereddüt etmeden. Arabacım, Paddy Murphy’yi Serpentine Ahırlarında, elinde bir

bardak bira ile saman balyasının üzerine oturmuş, diğer arabacılarla birkaç kuruş karşılığında karton bir kutuda sakladığı gizemli bir şeyi gösterirken buldu. Ben gelince kutuyu aceleyle kaldırdı, ayağa kalktı ve şapkasını taktı. Sonra, ona verdiğim şilini elinde tutan Paddy Murphy gerçek İrlanda aksanıyla devam etti. “Çünkü bu iki yaşlı savaş baltası –affedersiniz, hanımefendi, yaşlı hanımlar– bana verdikleri ücreti çok gördüler ama ben onları bütün öğleden sonra oradan oraya taşıdım durdum.”

“Oraya buraya, tam olarak nereye?”

“Emin olun, Londra’da gitmediğimiz manifaturacı kalmadı. Hop bir caddeye, sonra öbür caddenin aşağısına. Ya dükkânların vitrinlerine bakıyorlar ya yürüyorlardı ya da büyük hanımlardan biri yürüyor, diğeri ise arabada onların dediklerini yapan zavalı kızla birlikte kalıyordu. Sürekli olarak kıızı bir kumaşçıya ya da onun gibi bir yere sokuyorlardı, bense trafiği engelleyerek bekliyordum. Diğer arabacılar gözlerime bakıp bana ve atalarım küfür ediyorlardı, affınıza sığınarak hanımefendi. Sonra bir paket almak için ya da bir sipariş vermek için yine duruyor ve trafiği biraz daha bloke ediyorduk. Polis memurları bana bağılıyor ve beni ehliyetimi almakla tehdit ediyordu. Bense alacağım ücrete güvenerek...”

Diğer arabacı bana eşlik ediyormuş ve koruyucummuş gibi dirseğimin dibinde dikilmiş dururken adamı ilgiyle ama artan sabırsızlıkla dinledim –belli etmemişimdir umarım çünkü bir İrlandalıyı bir hikâye anlatırken acele ettirmeye çalışmak nafîle bir çabadır– ancak Cecily Alistair’in sonuç olarak nereye *gittiğini* öğrenmek istiyordum.

Paddy Murphy “...böyle sürekli dolaşıp durmaktansa bu işi bırakmayı tercih ederdim,” diyordu, “ama yapamadım çünkü zavalı

kızcağz zar zor yürüyebiliyor gibi görünüyordu. Ve ben başkalarını yargılamak istemem ama doğruyu söylemek gerekirse o yaşlı hanımefendilerin kıza karşı nazik olmadığını fark etmek hiç zor değildi.”

“Ama farkına vardığına sevindim,” dedim, sevindiğimin kanıtı olarak eldivenli elimde tuttuğum tatmin edici bir şeyler söylerse onun olacak bir poundu ihtiyatlı bir şekilde gösterdim. “Lütfen devam edin. Sonunda onları nereye götürdünüz?” Leydi Aquilla ve Otelia’nın Cecily’yi nerede tuttuğunu öğrenmek istiyordum. “Otellerden birinde mi kalıyorlar?”

“Yok, hayır Leydim. Ben bu hanımları ve bütün paketlerini Inglethorpe adındaki bir yere götürdüm.”

Vikontes Otelia’nın mütevazı evi. Kalbim fena oldu.

Güler yüzlü muhbirim “İki yaşlı hanımı yani,” diye ekledi. “Ama ondan önce, küçük olanı, bizim kızı, nedense, onu bir tekeye bıraktılar.”

“Bir *neye*?”

“Ah, işin en tuhaf kısmı buydu. Beni Thames Nehri kıyısındaki bir tekenin yanında durdurdular ve yassı şapkalı iki denizci kızcağızı aldı.”

Bir *tekne*, nihayet anlamıştım, “Onu nereye götürdüler?”

“Nehirdeki tekeye sanırım hanımım. Daha fazlasını görmedim.”

Ayağımı yere vurmak, gözlerimi yuvarlamak ve ağlamak istiyordum. Lanet olsun! Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Bardağı taşıran son damla ama bir damla bazen hayat da kurtarabiliyordu.

Ben son damlanın hayat kurtarabileceğine inanmayı seçerek İrlandalı arabacıya “Bana o yeri göster,” dedim. “Beni oraya götür, tam olarak onu bıraktığın yere.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

YARIM SAAT SONRA THAMES ÜZERİNDEKİ PİS, KÜÇÜK bir iskelenin ayağında, burnumu kötü koku yüzünden kırıştırmış olarak durmuş Cecily Alistair'i arıyordum –Cecily Alistair'i mi arıyordum? Burada? Burası onu en son bulduğum kasvetli sokaklardan bile daha sefil bir yerdi. Üstü başı pis dilenci çocuklar, “köprü altı çocukları”, sürü hâlinde karanlık su boyunca bataklıktan kemik, odun ve metal parçaları topluyordu. “Trawlers Ltd” veya “Siam, Burma, Şark Hattı” veya “Kiralık Yolcu Gemisi” gibi tabelaların asılı olduğu büyük tuğla binalara dövmeli erkekler girip çıkıyordu. “Su altı tarama gemisi” olarak adlandırılan hantal bir mekanizma nehri dolduran buharlı, uzun direkli yelkenli ve sayısız küçük geminin üzerinde büyük bir karaltı gibi duruyor, denizcilerin küfürleri, bataklıktaki çocukların çığlıkları ve tepede uçan martıların yaygarasıyla kesilen kükremeye benzer bir ses çıkarıyordu. Tüm bunları kavramaya çalışırken kalbimin burulduğunu hissettim.

O son damlanın hayat kurtaracağı inancına tutunmuş olarak, yanımdaki yarı sarhoş arabacıya sordum, “Onun gerçekten de kayıkçılar tarafından götürüldüğünü gördünüz mü?”

“Tabii ki kesinlikle gördüm!”

Elbette onu, yüzen bir eve veya bir otelden farklı olarak, hareket edebilen ve gün gün yerini değiştirebilen benzeri bir konaklama yerine götürmüşlerdi. Acımasız bir zekâ. Bulunması neredeyse imkânsızdı.

Yine de “Hangi yöne gittiler?” diye mırıldandım.

Nehrin yukarısını işaret etti. O yöne doğru baktım, içimi çektim ve mağlubiyet duygusuyla geri dönmeye hazırlanırken beyaz bir nokta gözüme çarptı. Doğrularak, tekrar baktım, uzak bir mesafede o beyaz noktanın etrafında belli belirsiz kahverengi pötikareli bir sürü görünüyordu.

Uyuşukluktan sıyrılmış bir şekilde ve mırıldanmadan –tam tersi, dikkatini toplamış bir av köpeği gibi– “Buralarda bir *yetimhane* var mı?” diye haykırdım.

Arabacı olumlu anlamda kafasını salladı, aşağı yukarı bir blok ötede görünen soluk yeşil renkli dik bir çatıyı işaret etti. Anında anılar, şüphe ve varsayımlar gürültülü bir martı sürüsü gibi kafamın içine akın etti, bütün düşüncelerim bir arada bağırıyordu: Bay Ha-Ha’yı, adı neydi, Baron Dagobert Merganser’ı baldızının konağında takip eden kırılmış kafalı küçük kızlar, peki neden kendi evinde değil? Belki de gerçekte kim olduğunun bilinmesini istemediği için? Neden yetimlerle bir aradaydı? Çok hayırsever biri gibi görünmüyordu. Ve neden, oğluyla evlenmeye zorlamak için varlıklı yeğenini kilit altında tuttuğu bu kadar hassas bir zamanda–

... törenin oldukça تنها bir şapelde yapılması için girişimde bulunulduğunu...

Ah. Aman Tanrı’m. *Yetimhanelerde şapel var mıydı?*

Oldukça muhtemel gözüküyordu ama kesin olarak bilmiyordum ve konuyu elbette iyice araştırmalıyım çünkü Thames

üzerindeki bu iskelenin yakınında bir yetimhanenin bulunuyor olması yalnızca bir tesadüf de olabilirdi; dahası, Inglesby'da gördüğüm yetimler tamamen farklı bir kurumdan gelmiş olabirlerdi ve bu durum hiçbir şeyi işaret etmiyor olabilirdi, vesaire...

Ama yine de kardeşim Sherlock'un muhtemelen diyeceği gibi, düşündürücü değil miydi? Bir şans ortaya çıkmıştı ve araştırma ve tereddüt için zaman yoktu; talihsiz Leydi Cecily *yarın sabah* zorla evlendirilecekti.

Ciddi önlemler gerekiyordu.

İki saat sonra, Witherspoon Kimsesiz Çocuklar Yurdu'na doğru yürürken, orada şapel olduğunu gösteren bir işaret –örneğin bir vitray– var mı diye bakındım ancak yalnızca son derece sade, etrafı, kerestelerinin kimsenin aralarından içeriye göz atamayacağı kadar sık çakıldığı tahta bir çitle çevrili, taş ve sıvadan yapılmış üç katlı bir binanın tepesini görebildim. Özellikle etrafındaki çit çok itici ve sevimsizdi.

Bu noktada, sanki ağlamak üzereymişim gibi görünmek bana çok kolay geldi.

Bu tam olarak istediğim etkiydi. Kimsesiz biriymişim gibi giyinip kuşanmışım. Oldukça uzun boylu bir kimsesiz, ancak yine de bir kimsesiz. Çöp gibi zayıf, hatta kadavra gibi görünmek için vücuduma şekil vermek için kullandığım bütün aksesuarları çıkartmışım; basit bir karar değildi bu çünkü onlarla birlikte savunma zırhımı da bir kenara bırakmışım –korsemi ve hançerimi– ve üzerimde taşıdığım nesnelerin çoğunu. Yanımda sadece özenle seçip ceplerime yerleştirdiğim birkaç şey vardı.

Bu birkaç şeyin içerisinde yiyecek yoktu ve yemek için zaman da yoktu; midem açlıktan gurulduyordu ve bayılacak gibi hissediyordum –bırakmam gereken izlenim için bu daha iyi bir şeydi. Sirke ve sabunu birlikte kullanarak yüzümü soluk ve kabarcıklarla dolu bir hâle getirmiştım ve lambanın isiyile de gözlerimin yorgun ve açlıktan bitkin, yanaklarımın çukur görünmesini sağlamıştım. Serbest bıraktığım saçlarım, üstü başı perişan bir çocuk için yeteri kadar çirkindi, özellikle de onları ve kendimi kömür külü ile ovaladıktan sonra. Kemikli omuzlarıma ve bedenime oldukça büyük gelen fazlasıyla basit ve pis, çöp toplayıcısı kıyafetimi giymiştım ve hatta daha da ileri gidip kıyafetimin üzerini biraz daha yırtmıştım. Ayaklarım da paçavralarla sarılıydı. Kafama, sokakta bulduğum, atların ayakları ve araba tekerlekleri altında ezilmiş, gözlerimi bile kapatan bir melon şapka yerleştirmiştım. Fakir bir kız başını sıcak ve korunmada tutmak için bu tür bir şey kullanacağından, yararlı bir etkisinin olacağını düşündüm.

Tereddütlü oluşumun da öyle. İzleyen herkes çitle çevrili ve izinsiz girilmeyecek bir yere girme cesaretini toplamaya çalışan, yiyecek, kırpık bir kafa ve ev köleliği uğruna onu aç bırakan özgürlüğünü feda etmeye tamamen karar vermemiş bir kimsesiz görürdü. Bu bocalayan kimsesizin aslında ağabeyiyle temasa geçme riskini göze alması gerekip gerekmediğine tam olarak karar vermemiş istekli bir dedektif olduğunu bilemezlerdi.

Gerçekten de yetimhane çevresinde bir süre gezinip içeri girip çıkmanın tek bir yolu olduğundan emin olarak geri döndüm.

Kısa bir süre içinde, kurşun kalemle aslında hissettiğimden çok daha kesin bir ifadeyle, şöyle bir not yazdım:

Sherlock

Düğün parodisi başlamadan kısa bir süre önce C. A., pembe yelpaze ile 472 Huxtable Lane'deki Witherspoon yetimhanesinden çıkmaya çalışacak. Kapıda onunla buluş; sonrasında ona yardım etmeyi sana bırakıyorum.

E. H.

Kâğıdı katlayıp büyük bir kaygıyla 221b Baker Street adresine gönderdim. Kaygılıydım zira tüm içgüdülerim bana ağabeyime en azından belirli bir zamanda nerede olduğuma dair bir fikir veriyor olabileceğimi söylüyordu. Bu mesajı kesinlikle bana ulaşmak için kullanmaya çalışacaktı –fark etmez, çünkü aynı yerde kalmayacaktım ve mektubu götüren kuryenin benimle ilgili yaptığı herhangi bir tarif ona sadece benim bir dilenci kılığına büründüğümü anlatmış olurdu– ama ya ertesi gün, sadece Leydi Cecily'yi kurtarmak için değil, beni kapana kısırmak için de girişimde bulunursa?

Ancak başka seçeneğim yoktu. Bahtsız Leydi uğruna kendimi birçok şekilde riske atmalıydım.

Mesajı ruhsatlı bir ulağa verdim; bu kadar iyi yazılmış bir not ve hatırı sayılır bir ücreti böylesine perişan görünen birinden aldığı için çok şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu ama notu başarıyla ileteceğini biliyordum, bu onun göreviydi.

Sonra, artık tereddüt edecek zaman olmadığından, yürüyerek –daha ziyade sendeleyerek çünkü boyumu kısaltmak ve raşitik biriymiş gibi görünmek için, yırtık pırtık ve kirli eteğimin altında dizlerimi bük müştüm– Witherspoon Yurdu'na geri döndüm,

gözlerimi yaşartsın diye soğan sıkıdığım bir bez parçasını gözlerime sürdüm ve daha sonra kapıyı çaldım.

“İsmin?” diye sordu oldukça biçimsiz bir masada oturup benim için form dolduran son derece sade kadın yönetici.

“Peggy, efendim.” Önünde dururken dizlerimi bükülü tutmayı unutmamalıyım. Bu çaba biraz sallanmama neden oldu. Çok daha iyi.

“Soyadın?”

“Sadece Peggy, efendim.”

“Ailen?”

“Hiç bilmiyorum, efendim,” diye cevap verdim mümkün olduğunca Cockney aksanını taklit ederek ve burnumu çekerek. Zavallı görünmek için çok uzun olduğumdan, sulu gözlü ve basit olmaya karar vermiştim.

Kadın iç çekerek bir kutuyu işaretledi: *Gayrimeşru*. Ama bir kez daha denedi. “Doğum tarihi ve yeri?”

“Hiç bilmiyorum, efendim.”

“Vaftiz?”

“O nedir, efendim?”

“Vaftiz edildin mi?”

Ağlamaklı bir ses tonuyla ve midemden duyulan gurultular arasında “Nerden bileyim, efendim?” dedim.

Yetimhane müdiresi bana baktı, sonra masasındaki bir çingırağı kaldırarak salladı. Çanın şekli, tutacağı hariç, onun kafasındaki anıtsal beyaz pamuklu başlık ile aynıydı.

Zilin çağrısıyla, oradaki diğer küçük kızlarla tamamen aynı görünüşte olan küçük bir kız geldi: gülmeyen bakışları, kırılmış

saçları, kahverengi pamuklu kumaştan çirkin bir önlüğü ve altında daha da çirkin elbisesi vardı. “Buyurun, Müdüre Hanım?”

“Ekmek ve çay getir, çocuğum.”

“Peki, efendim.” Kız eğilerek selam verdi ve ayrıldı.

“Otur, Peggy,” dedi bana nazikçe. “Hiç hapse girdin mi?”

“O ne demek efendim?”

“Hiçbir suçtan mahkûm oldun mu?”

“Hayır efendim.”

“Hiç ıslahevinde bulundun mu?”

Ve böyle devam etti. Sinir ve açlıktan titreyerek, ara sıra (oldukça içten bir şekilde) gözyaşı dökerek ve bol miktarda ekmeği ve açık çayı adeta yalayıp yutarak otururken, kadın yönetici herhangi bir eğitime sahip olmadığıma, kilisede derse gitmediğime, param ya da arkadaşlarım ya da benim bakımım için ödeme yapacak akrabalarım olmadığına, kilise yardımı almadığıma ve sıracı hastalığı, kızıl ateş, boğmaca, çiçek hastalığından tedavi edilmediğime karar verdi.

“Nöbet geçirir misin?”

“Hayır efendim.”

“İdrar kaçıрма?”

“Pardon efendim?”

İnce dudaklarını şişirdi, sonra gözle görülür bir çabayla kendini zorlayarak “Kendini ya da yatağını ıslatıyor musun?” diye sordu.

“Hayır efendim!”

“Pekâlâ, ee...” diyerek henüz doldurduğu kâğıtlara baktı, “Peggy.” Kalemmini bırakarak, çanını tekrar çaldı ve bu kez benim yaşlarımda bir kız, kolunda başta kahverengi önlük olmak üzere bir dolu kıyafet taşıyarak içeri girdi. “Şimdilik yeterince yemek yedin.

Şimdi bu küçük hanımla birlikte git, banyo yap, ondan sonra seni iltihabi bir durum var mı ya da bitli misin diye kontrol edeceğim ve saçını keseceğim.”

Beklediğim an buydu.

“Saçımı kesmek mi efendim?” Gözlerim büyüdü, ayaklarımın üzerinde sallandım. “Ama efendim, saçımın kesilmesini istemiyorum.”

“Burada kalacaksan kestirmelisin, çocuğum.”

“Ama efendim...”

“Beslenmek, giyinmek ve eğitilmek istiyor musun? Eğer öyleyse, saçını sıhhi bir şekilde kestirmen gerekir. Ve çiçek hastalığına karşı da aşılanmalısın.”

“Yani *iğne* mi, diyorsunuz?” Bu benim için daha fazla korkuya kapılmış gibi davranmak için beklenmedik bir şanstı –her Cockney’nin aşılama korkusu vardır– ve ben bundan tam anlamıyla faydalandım. “Hiç kimsenin iğneyle içime zehir koymasına dayanamam ben efendim!”

“Saçma. Zehir değil ve elbette bir iğnenin batmasına dayanabilirsin; buradaki her kız aşılandı.”

Sesindeki katılık ve küçümseme, gerçek bir şekilde yüksek sesle ağlamama yardımcı olmak için ihtiyacım olan şeydi. “Buna dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum efendim!”

“Peki, o zaman sokağa geri dönüyorsun.”

“Hayır, efendim lütfen, lütfen ben açım.”

“O zaman kalmak istiyorsan, dediğimi yapmalısın. Karar ver.”

Sanki çaresizlikten çıldırmış ve bocalıyormuş gibi sıkılı ellerimi kaldırdım. “Karar veremiyorum! Bunun için dua etmeye ihtiyacım var. Dua etmek için birkaç dakika verin efendim. Burada şapel var mı? ”

Şüpheyle bana baktı ama beklenmedik bir şekilde gelen dini bir talebimi reddedilebilmesi zordu, özellikle de orada duran somurtkan, sessiz ve muhtemelen günde birkaç kez dua etmesi istenen “küçük hanımın” önünde.

“Pekâlâ” diye mırıldandı, talimat vermek üzere kıza bakarak. “Onu şapele götür...”

Eureka!

“...sonra günlük işlerine geri dön. Birkaç dakika sonra ben ona bakarım.”

Tüm ihtiyacım olan birkaç dakikaydı.

Kayıtsız bir şekilde refakatçilik eden kimsesiz kız beni şapele –ana binanın bir bölümü olarak inşa edilen küçük bir ibadethaneye– götürdü. Kız, arkasından kutsal kapıları kapatarak geri gittiği anda oturduğum kilise sırasından fırladım, kızın yanıma koyduğu kıyafetleri topladım, saklandım. Yetimhane müdiresinin içeri girdiğini duyduğumda minberin altında saklanıyordum.

“Çocuğum?” diye seslendi. “Çocuk?” Bir duraksamadan sonra, büyük olasılıkla adıma bakmak için elindeki kâğıtlara baktı, “Peggy, hemen buraya gel!”

Tabii ki gitmedim.

Yüksek sesle homurdanarak, “Nereye gitti ki bu sersem?” diye sordu ve beni aramak için tekrar dışarı çıktı. O, bunu yapar yapmaz daha ciddi bir şekilde aranma ihtimaline karşı daha iyi bir saklanma yeri aramaya koyuldum. Saklambaç oynayan insanların genellikle, bir şeylerin içine, altına ve aşağıya doğru baktıklarını ama neredeyse yukarıya hiç bakmadıklarını gözlemlemişimdir. Ayrıca, tırmanmak benim en güçlü yanımdır. Bu iki nedenden dolayı, borulu organ uzun, oyma süsleri olan kasasına sorunsuzca tırmandım ve ilk

önce kolayca taşımak için bir çıkın hâline getirdiğim yeni giysileri mi tepeye bıraktım sonra da kendimi çıkardım. İşte, org kasasının kilisenin tavanına oldukça yakın süslü saçaklarıyla çevrili o tozlu tepesinde oldukça güvenli ve rahat bir şekilde uzanmıştım ki müdire yanında birkaç kişiyle tekrar bakmak için geri döndü.

Onları görmekten ziyade, oraya burayı karıştırdıklarını duyuyordum:

“Bence korktu ve gitti.”

“Kapıdaki Towheedle çıkmadı diyor.”

“O yine uyuklamıştır, yoksa başka nasıl dışarı çıkabilir ki? Kız burada değil.”

“İçerlerde dolaşıyor olabilir. Çok zeki biri değil.”

“Yemek kokusu olan yere gidecektir, bu sözüme güvenin.”

“Öyleyse mutfakta nöbet tutmalıyız.”

“Bu şapelde olmadığı kesin.” Neredeyse tam altımda duruyorlardı. “Herkes dikkatli olmalarını söylemeliyiz.”

“Baş belası,” diye şikâyet etti bir tanesi, “hem de bu gece, yarın için yapacağımız o kadar hazırlık varken.”

İlgim oldukça arttı, sizi temin ederim.

“Hiçbir şey yokmuş gibi burada bir de düğün!”

Cecily olmalı, öyle olmalı, doğru anladım, evet!

Ben içten içe sevinirken, konuşan kişi devam etti, “Ne garip...”

“Soru sormak yok,” diye biri onu susturdu. “Baron pek çok şey vaat etti, sadece maddi değil her çeşit lütuf.”

“Onun” evine düzenlenen ziyaret de bu “vaatlere” dâhildi sanırım.

“Tavan arası henüz hazır değil,” diye devam etti şikâyetçi olan “ve içeri yerleştirilecek o kadar da çiçek var.”

“Hadi, o zaman, boşa zaman harcıyoruz.”

Gittiklerini duydum.

“Kız geri döner.”

“Tanrı’m beni affet, umarım dönmez.” Benimle görüşme yapan müdirenin kapıdan çıkarken “Korkunç derecede itici bir sokak çocuğu, baronun burada karşılaşmasını isteyebileceğimiz bir cins değil hiç,” diyen sesini tanıdım.

Haha! Sanırım bir anlık eğlence sinirlerime iyi geldi. Müdire ne kadar az şey biliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

YETİM VE KİMSESİZ ÇOCUKLAR İLE (BİR YETİM İLE kimsesiz çocuk arasındaki fark nedir diye düşündüm) çan kafa-lı yetimhane müdireleri uyumaya çekilene kadar olduğum yerde kalmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığından karnım ekmek-le dolu olarak borulu orgun üstündeki yuvamda uyuyakaldım.

Akşam duaları beni uyandırdı –hatta kulaklarımı parmakla-rımla tıkamış olmama rağmen neredeyse beni sağır etti; bütün vücudum sarsıldı. Aslında birden fazla şekilde sarsıldım çünkü orgu çalan kadının kapıdan çıkarken orgun sesinin garip ve bo-ğuk çıktığına dair sözlerini duydum. Bir saat veya daha uzun bir süre daha hareketsiz durdum ama kadının tespitine ilişkin bir şey yapılmayınca ve etrafı sessizlik kaplayınca, kulaklarımın çınlama-sı da durdu ve nihayetinde temkinli bir şekilde yolumu tamamen hislerimle bularak aşağıya indim.

Ama önce üzerimdeki paçavraları çıkarıp onları tepede bıraktım. Mümkün olduğunca iyi bir planlama yaparak paçavraların altına ba-sit bir muslin elbise giymiştim. Birkaç mum yakmak için sunağa doğ-ru el yordamıyla ve ayaklarımı sürüyerek ilerlerken dertop edip çıkın hâline getirdiğim yetimhane giysilerini yanımda taşıyordum.

İtiraf etmeliyim ki, özgür düşünen ve akılcı biri olmama rağmen kutsal mumlara doğru bu şekilde ilerlemek kendimi bir tuhaf hissettirdi. Ve etrafı aydınlattıktan sonra, kendimi vaftiz kurnasındaki suyla yıkarken daha da ürktüm. Karanlık şapel gece vakti oldukça göz korkutucu bir hâl alıyordu ve saçlarımı basit bir topuz hâlinde toplayıp görünüşümdeki herhangi bir “kimsesizlik” izini ortadan kaldırınca bir an önce başka bir yere gitmek istedim.

Özellikle de tavan arasında baron için hazırlanan odayı bulmak istiyordum.

Leydi Cecily Alistair, kurbağaya benzeyen Bramwell Merganser ile zorla ve bu nedenle de gizlilik içinde evlendirileceği için yetimhaneye sessiz bir şekilde tekneyle, belki de şafaktan önce getirilir diye düşündüm. Genellikle üst sınıftan bir gelin adayı, kiliseye gelinlik giymiş olarak refakatçi eşliğinde gelirdi; belki de seysisi bu kılığa sokarlar – ama hayır, gelinlik giymiş birinin dışarıda görülmesi kesinlikle yorum ve sorulara yol açardı. Oysa Baron ve Barones Merganser’in böbürlenmeye başlamadan önce rezil işlerini tamamlamaları ve bu işi oldubittiye getirmeleri gerekiyordu.

Yine de bu kadar kibirli bir karı kocanın olağan bir evlilik gösterisinden feragat edebileceklerini düşünmüyordum. *İhtiyacın olan şey bir gelinlik seti ve bir gelinlik setin olacak...* Zavallı Cecily. Tabii ki Aquilla ve Otelia onu utangaç bir gelin gibi giydirmeye zorlayacaklardı.

Önerme: Ona bir gelinlik giydirmek zorundalar.

Önerme: Tedbirlilik onu yetimhaneye gelinliği giymiş olarak getirmemelerini gerektirir.

Sonuç: Gelinliğini ona orada giydirecekler.

Bu nedenle, tavan arasındaki oda; başka hangi amaç için gerekli olabilir ki? Muhtemelen buradaki diğer tüm odalar kimsesizler –veya sahipsizler, hangisiyse– tarafından kullanılıyordu ve bir gelinin belirli bir mahremiyete ihtiyacı vardır.

Özellikle de gelin olmak onun fikri olmadığı zaman.

Yarın sabah, Cecily Alistair gelinlik giymesi için getirildiğinde, saklanmış olarak orada bekliyor olmak istiyordum.

Şapelin kapısından dışarı süzülünce iyice kısılmış gaz lambalarının çok az aydınlattığı koridorları gördüm ve yakın bir mesafede bir yetimhane yetkilisinin gıcırtılı ayak seslerini ve ardından dik başlı bir çocuğa yaklaşıp “Neden yatakta değilsin, ne yapıyorsun burada?” diye mırıldandığını duydum.

Hay Allah! Bir yetimhanenin hiçbir zaman tam olarak uyku da olmadığı anlaşıyordu. Ne büyük şans, geçen yaz ağabeyim Mycroft’u alt ediş maceram sırasında çoraplı ayaklarla sessizce yürümekte ustalık kazanmıştım. Olabildiğince çabuk ve sessiz bir şekilde yetimhane müdiresinin yakınından uzaklaştım, merdivenleri buldum, önce birinci kata, sonra ikinci kata çıktım ve eureka! Karanlıkta, tavan arası odasının kapısına vardığını düşündüğüm dar bir merdivenden çıktım.

Kapı elbette kilitliydi.

Ama neyse ki basit, eski moda bir mandalı olan, nasıl açıldığını bildiğim cinsten bir kilitti. Bunu hallettim, kapıyı açtım, içeri girdim, kapıyı sessizce arkamdan kapattım, sonra zafer duygusuyla şapelden yanımda getirdiğim mumu yaktım. Mumu yukarı kaldırdığımda gördüğüm...

Hepsi toz içinde olan ahşap sandıklar, boş bir kuş kafesi, kırık tahta atlar ve benzeri şeylerdi.

Çöktüğüm, korkunç bir andı bu. Nasıl rezil bir yanlış yaptığımı anlayamadım. İlk kez yanlış akıl yürütüyor değildim. Ne de olsa aptal bir kızdım, bu işlere uygun değil...

Saçmalama, Enola. Düşün.

Düşündüm ve böylesine büyük bir binada birden fazla çatı odası olacağını düşündüm. Tekrar denemeliydim, hepsi bu.

Öyle de yaptım ve sonunda başardım. Nazik okuyucuma takip eden birkaç saat boyunca yaptıklarımı ve birileriyle nerdeyse yüz yüze geldiğim durumları anlatmayacağım, yalnızca nihayet şafakta, büyük bir rahatlama ile kendimi doğru yerde buldum; ayıklanmış bir oda, temizlenmiş, silinmiş, fırçalanmış, parlatılmış. Tuvalet masası, boy aynası ve birkaç sandalye olan bir oda.

Ve bir kirişe asılı olup yerdeki su birikintisine kadar sarkan hayalet gibi bir etki yaratan beyaz bir şey.

Bembeyaz. Kirlenmesin diye bir çarşafı örtülmüş, bu ürkütücü, hayalet gibi şey neredeyse iki metre boyunca uzanan kristal boncuklu dantel kuyruğu ile muazzam bir gelinlikti.

Yakınında benzer bir şekilde boncuklarla işlenmiş, bulut beyazı bir duvak asılıydı.

Ve hemen yanında gördüğüm en tuhaf, beyaz bir çift ayakkabı duruyordu –daha ziyade terlik– üstleri ince deriydi ve zarif bir şekilde şekillendirilmişti ama dolgulu tabanları kibar hanımların bazen sokağın çamurundan kurtulmak için kendilerini yükseltmek amacıyla giydiklerine benziyordu. Hatta daha da yüksekti. Giyeni yerden en az on santim yükseltecek tabanlar. Bu ayakkabıları giymek, cambazların kullandığı tahta ayaklar üzerinde yürümeye çalışmak gibi olurdu.

Anlayana kadar bir dakika geçti: Ne kadar kurnazca! Gelini gizlice kösteklemenin ve aynı zamanda onu bu pahalı gelinliğin içinde daha yaşlı, daha uzun ve daha görkemli görünmesini sağlamanın bir yoluydu bu.

Dünyada sadece okumak, çizmek, düşünmek ve iyi şeyler yapmak isteyen zavallı Leydi Cecily, hayatını Vikontes Otelia ve Barones Aquilla'nın şüphe götürür insafı altında mı yaşayacaktı?

"Zalimler," diye mırıldandım. "Hainler. Bunları kesin alt etmek gerekir." Benim bahtsız Leydim mutlaka kurtarılmalı.

Ama öncelikle zamanı gelene kadar saklanacak bir yer bulmalıydım.

Ve endişelerimin en küçüğü olacağını düşündüğüm bu gereklilik, en zahmetli olanına dönüştü. Mumumu söndürdüm ve soğuktan sonra cebime koydum; uzun ve leylek gibi olan vücudum aynı kolaylıkla gizlenebilecek miydi? Çatı penceresinden vuran şafak ışığında yukarıya, aşağıya baktım ama o çıplak tavan arasında saklanacak hiçbir yer yoktu. Arkasına sürünebileceğim bir koltuk yok, gardırop veya başka büyük bir mobilya yok, arkasına saklanacak perdeler yok, masanın üzerinde bir masa örtüsü bile yok.

Orada uluorta öyle dururken, çatı merdivenlerinden çıkan ayak seslerini duydum.

Kahretsin! Şimdi ne olacak?

Sadece tek bir ihtimal vardı, o da istemeyerek kabul ediyorum ki sunak mumları ve vaftiz suyuyla uğraşırken etkisinde kaldığım duygudan çok daha kötü bir şekilde beni iğrendiren bir ihtimal. Nedenini söyleyemiyorum, çünkü güzel kıyafetleri severim ve bu gelinlik, örtüsünü kaldırıp baktığımda gördüğüme göre prenses kıyafeti gibi kat kat oluşu, kabarık kolları, zarif dantelle kaplanmış

pırıltılı ipek kumaşıyla mükemmeldi. Yine de bembeyaz o görüntü beni dehşete düşürdü. Önce biraz tereddüt ettim ancak kapının önünde birisinin sesini duyunca önce derin bir nefes aldım sonra kararlı ve azimli bir şekilde denize atlıyormuş gibi, duvarda asılı elbisenin içine, ağır boncuklu eteklerinin altına daldım. Boğumlu eteğin içinde elimdeki bohçayı sarkıtıp ayaklarımı kuyruğun onları gizleyeceği şekilde yerleştirdim. Sonra hareketsiz kalınca, gelinlik etrafımı yeterince doğal bir şekilde kapattı.

Ya da öyle olduğunu umdum diyeyim.

Birden fazla ayak sesi duydum; odaya birkaç kişi giriyordu. Ağır bir şey düşmüş ya da bir yere vurmuş gibi bir gürültü ve ardından “Pekâlâ, Jenkins, burada bir sorun çıkartabileceğini sanmıyorum. Ağzındaki bağı çıkarabilirsin,” diyen otoriter bir kadın sesi duydum.

Cadalozlar, cadılar, şeyler, şirret kadınlar –hiçbir isim yeteri kadar güçlü gelmiyordu– onun ağzını mı *tıkamışlar*? Leydi Cecily’ye bir göz atmak, ne durumda olduğunu görmek için, gelinliğin beline yakın bir fermuar yerinden baktım ama çok başarılı olamadım. Bölük pörçük bir şekilde şunu gördüm:

Leylak ve krem rengi drapeli orantısız bir popo. Bu Vikontes Otelia olmalıydı.

Süslenmemiş tek bir milimi bile olmayan güvercin grisi ipek kumaştan özenle hazırlanmış giysisiyle birincisine oldukça benzeyen başka bir kişi: Büyüleyici Aquilla.

Sade çiçekli etek üzerine bağlanmış beyaz dantel önlük; günlük giysileri içinde bir oda hizmetçisi.

Üçü de arkasına saklandığım gelinlikten uzakta, odanın diğer tarafında belirgin bir şekilde sandalyeye yığılan dördüncü bir kişi-

ye döndüler. Bu kişiye ilişkin görebildiğim sadece limon sarısı bir renkti. Kendisini Bayanlar Tuvaleti'nde ilk gördüğümde Cecily'ye giydirmiş oldukları o berbat çan etekti bu.

Hem acıma hem de zaferle karışık bir sızı hissettim; solak küçük hanımım Sherlock Holmes'ün tahmininden çok daha fazla yürekliydi. Belli ki direnmekten vazgeçmemiştii.

Konuşan (dantelli, fırfırlı, kıvrımlı, kabarık, farbalalarla süslü, saçaklı, boncuklu, kurdeleli, baştan aşağı bakımlı) Aquilla'ydı ve şimdi de devam ediyordu. "Elinden geleni yap, Jenkins. Bizim sunaktaki çiçeklere bakmamız lazım. *Sen...*"dedi sandalyedeki limon sarısı isyankâra, "suratını düzelt yoksa ayakkabıların yanı sıra ayaklarını bir de birbirine bağlarsınız ve sonrasında yemek de yiyemezsiniz; geri kalanımız senin düğün şöleninin tadını çıkarırken sen bizi izlersin. Yürü Otelia. Kısa süre sonra geri döneceğiz," dedi. Bunu, ikisi birlikte kapıdan ipek hışırtıları içinde çıkarken Jenkins'e söyledi.

Onlar çıkınca Cecily'yi tamamen görebildim. Sandalyesinde başı önünde, virgül şeklinde yığılmıştı, her zerresinde bir umutsuzluk görünüyordu. Onu en son gördüğümde bu yana çok daha zayıf görünmese de –her şey bir yana onu ölümüne aç bırakamazlardı– yine de biraz küçülmüş gibi görünüyordu. Yüzü daha kırılgan ve küçük, gözleri daha gölgeli duruyordu. Onu böyle görünce, dudaklarımı acımasızca ısırdım, peki ya artık gerekli güce sahip değilse?

"Şimdi, Bayan Cecily," diye ikna etmeye çalıştı hizmetçi Jenkins "bazen insan kötü şeyler yaşarken de olumlu taraflarını görmeye çalışmalı. Şimdi, bu portakal çiçeği ve mersinlerden oluşan, tatlı minicik kurdelelerle süslü buketle ne kadar güzel görüneceğinizi düşünün... Leydi Aquilla'nın buketiniz için aldığı güzel, hatta hari-

ka kurdeleleri gördünüz mü?” Hizmetçi, odanın öteki tarafına geçerek, birisinin yere bırakmış olduğu büyük bir şapka kutusunu aldı, sandalyeye koydu, kapağını kaldırdı ve içine bakmak için eğildi.

Dikkati tamamen oraya yönelmişti.

Benim için bir fırsat.

Ceplerimden birinden tuhaf pembe yelpazeyi çekip çıkardım. Sonra, gelinliğin içinden fermuar aralığını açtım ve Leydi Cecily beni tanıyıp neden burada olduğumu anlayabilsin diye yelpazeyi işaret olarak çene hizamda tutarak kafamı dışarı çıkardım.

Bir de baksa!

Baktı. Hareketlerim onun kafasını kaldırmasına ve bana bakmasına neden oldu. Bir kez daha, bakışlarımız bir araya gelip kilitlendiğinde elektrik çarpmış gibi hissettim –eminim ki bu şartlar altında onun için bir şok olmuştu; büyük, kara gözleri inanılmaz derecede açıldı.

Bihaber hizmetkârı işaret ederek, ses çıkarmadan ağız hareketleriyle “Onu uzaklaştır,” dedim.

Hizmetçi onunla kalmak için kesin emir almışken Cecily’nin bunu nasıl yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fakat gizlenmek için kafamı elbisenin bembeyaz içine geri çekene kadarki sürede, mükemmel bir başarıyla görevi başardığını gördüm; basit bir şekilde sandalyesinden kayarak, bayılmış gibi görünerek yere yığıldı.

“Bayan Cecily?” diye hizmetçinin seslendiğini duydum. Ardından hareket ederken çıkan sesleri ve panik hâlinde bağırışlarını duydum. “Bayan Cecily! Bayan Cecily, uyanın! Aman Tanrı’m! Amonyak tuzu! Doktor! Yardım edin!” İyi kalpli Jenkins odadan fırladı.

Onun dışarı çıktığını duyduğum anda, kabuğunu kıran bir keklik gibi gelinliğin altından dışarı fırladım ve kapıyı kapatıp,

hizmetçi çılgınca çatı merdivenlerinden aşağıya koşarken kilidin içindeki anahtarı çevirdim.

“İşte!” diye fısıldayıp, Cecily’ye dönerken yüzümde oldukça muzafer bir sırıtış olduğunu hissediyordum.

O hâlâ yerde hareketsiz yatıyordu.

Tanrı’m, bu yalnızca akıllıca yapılmış bir numara değildi. Gerçekten bayılmıştı.

Ya onu ayıltamazsam?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AMA YANINA ÇÖMELDİĞİMDE, CECILY HAFİFÇE İÇİNİ çekmeye başladı, gözlerini kırptı ve sonra açtı, bakışları yüzüme sabitlenirken neşeli bir şaşkınlık içersindeydi. Büyük bir merakla “Enola?” diye fısıldadı.

Gerçek adımı böyle söylediğini duymak beni alışık olmadığım bir şekilde etkiledi. Duygusallıkla tutuldum kaldım, ne hareket edebildim ne de konuşabildim.

“Enola?” Elleri bana doğru uzandı. “Yine sen, bu mümkün olabilir mi?”

“Hişştt.” Dokunuşu beni ağlatacaktı ama işimi yapmam gerekiyordu. Kendimi hareket etmeye zorlayarak, her zaman yanımda taşıdığım güçlendirici şekerlerden almak için elimi ceplerime daldırdım, birini açtım ve ona verdim. Ağzına koydu ve canlandı –ama sanırım şekerden çok benim varlığımdan dolayı– oturdu ve ayakkabılarını çekerek çıkarmaya çalıştığını gördü. “Kaçabilmen için seni gizleyeceğiz,” dedim ona yumuşakça ama net bir tonla vurgulayarak, “Anlaştık mı?”

“Anlaşmak mı? Elbette, gizemli arkadaşım!” Ayağa fırlayan Cecily berbat eteğini, ondan kurtulmak için yırtmaya başladı. Bu

lanet şey de bluzu gibi arkadan bağlanmıştı elbette; üst sınıf kıyafetlerin gereklerinden biri hizmetçinin yardımı olmadan kendi kendine giyilememesidir. Ben eteğin düğmelerini koparırcasına açtıktan sonra o üstündeki elbiseleri çıkarıp yere atarken, gelinliğin altına bıraktığım bohçayı almak için koştum.

Önceki gün öğleden sonra “Peggy”ye “Seni bir yetim yapacağız,” diye verilen, içinde kaba bir çift deri ayakkabının da olduğu giysi bohçasını.

“Evet, ben de bir yetim olabilirim!” Cecily’nin narin yüzü parladı –ne kadar sevinse de Harikalar Diyarındaki Alice ile uzak yakın bir benzerliği yoktu– ve giysileri kaptı.

Giysi çıkını açmak ve kıyafetleri onun üzerine giydirmek için ben de acele ettiğimden bu basit işleri yapmak fazlasıyla zorlaştı; Cecily ve ben birbirimize engel olmaya başladık. Dahası, ona söyleyecek şeylerim vardı. “Bay Sherlock Holmes’ü hatırlıyor musun?”

Neşeli bir şekilde “Ağabeyin!” diye cevapladı.

“Tanrı’m!” Nefesimi kesmişti. “Umarım kimseye söylememişsindir?”

“Tabii ki hayır. Sen de benim karakalem çizimlerimden kimseye bahsetmedin değil mi?”

Cevap almak için sorduğu bir soru değildi. Yapmayacağımı biliyordu. Gülüşümü gizlemeye çalışarak acele ettim. “Annen, Bay Holmes’ü senin için tuttu. Kendisi ailesinin yanına, şehir dışına gitti. Seni annene Holmes götürecektir. Lanet olası çoraplar!”

Ona kahverengi elbiseyi, kahverengi pötikareli pamuklu kumaştan önlüğü, kalın zebra çizgili çorapları ve kullanışlı (çirkin) botları giydirmek sonsuza dek sürmüş gibi geldi. Fakat gerçekte, sadece birkaç dakika geçmiş olmalıydı çünkü saçlarını beyaz fır fır başlığın içine sokmaya çalışırken bile hâlâ gelen kimse yoktu.

Uzun, parlak, kalın, kaygan saçları elimden kurtulup duruyordu.

“Bu işe yaramayacak,” zamanın azaldığının farkındaydım ve hırslanmaya başlamıştım. “Bu kadar harika saçlarla nasıl bir yetim gibi görüneceksin sen?”

“Kes gitsin!”

“Vaktimiz yok!” Yine de şapka kutusundan makası aldım –kurdele gibi küçük şeyleri kesmek için bir makastı ama işe yaramak zorundaydı– ve kulaklarının seviyesindeki parlayan buklelerini kesmeye başladım.

Henüz kesmeye başlamıştım ki ikimiz de çatıya çıkan merdivenlerden bize doğru gelen ayak seslerini duyduk. Cecily bir geyik gibi ürkmüştü.

“Hareket etme!”

Sabit durdu ama “Enola, yaptıkların için teşekkür...” demeye başladı.

Delilenmiş bir şekilde uzun saçlarını kesip, koyacak başka bir yer olmadığı için ceplerime koyarken “Hişt. Ses çıkarma,” diye fısıldadım.

Birisi, muhtemelen Jenkins, kapı tokmağını çevirmeye çalıştı, sonra “Kilitli!” diye bağırdı.

Ancak çoğu insanın yaptığı gibi, tokmağı cıvatasını çıkaracak gibi sarsmaya devam etti.

Ya barones ya da vikontes –her ikisinin de sesi birbirine çok benziyordu– “Çekil oradan,” diye buyurdu. “Seni kuş beyinli, kandırmış seni.” Sanki birisi zavallı Jenkins’i merdivenlerden aşağı itmiş gibi bir takım gürültüler geldi. Aynı zamanda o sert ses, “Cecily!” diye bağırdı.

Bu, Cecily’yi yerinde zıplattı. “Hişt,” diye fısıldadım, hâlâ boyunun arkasındaki saçını bir kulağından diğerine doğru kırpmaya devam ediyordum. “Ön taraftaki saçlarını yüzüne indir.”

Cecily dediğimi yaparken, tokmak yeniden sarsıldı. “Cecily, kapıyı aç ve içeri girmemize izin ver,” diye bağırdı kız kardeşlerden biri.

“Derhal aç!” diye çığlık attı diğeri.

Böylece birbiri ardına devam ettiler. “Cecily! Nankör velet!”

“Bu kapıyı aç yoksa seni ağır şekilde cezalandırırım!”

Vesaire.

Ancak kısa bir süre sonra nağmelerin akışı değişti. Bir tanesi “Başka bir anahtar olmalı,” dedi. “Jenkins, çabuk git bul onu!”

Aman Tanrı’m.

Ama neredeyse bitirmiştım. “İşte oldu,” diye fısıldadım, Cecily’nin alnına dökülen kalın bir tutamı makasladım. “Bitti.” Bir kez daha başlığı kafasını geçirdim ve gerçekten de benden bir karış daha kısa boyu, ayağına büyük gelen ayakkabıları ve üzerine büyük gelen kıyafetiyle tatlı, küçük bir yetime dönüşmüştü. Kırpık saçları, özellikle alnını kapatan gür saçları, onu neredeyse Cecily Alistair olarak tanınmaz hâle getirmişti. “Muhteşem!”

Gülümsememe karşılık veremedi; korkudan koskocaman açılmış gözleri nasıl kurtulacağını anlamak istercesine bana kilitlenmişti. “Ama Enola, şimdi ne olacak? Ben nasıl...”

Gerçekten de düşman sesleri kapının hemen dibinden gelirken kaçışını nasıl sağlayacaktık?

Teyzelerden biri “Kapıyı kırmak için erkekleri çağır!” diye cıyıkladı.

“Ve çabuk ol!” diye bağırdı diğeri.

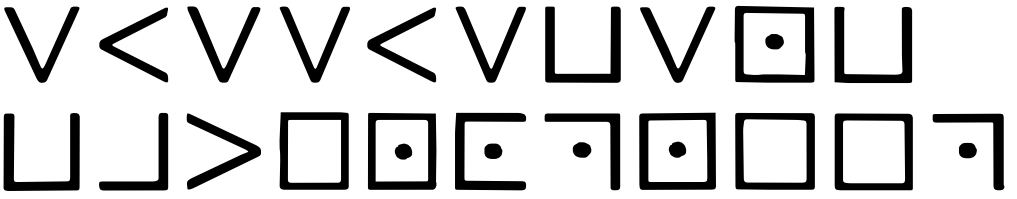
“Tamam hanımım. Tamam efendim.” Jenkins’in sesi aşağı inerken kayboldu.

Cecily hıçkırmamak için dudağını ısırırdı.

“Güven bana,” dedim ona, gelinliğin asıldığı olduğu yere yönelirken. Gelinliği askısından indirirken üzerindeki örtüyü yırttım ve cup diye kendi üstüme geçirdim.

Cecily’nin gözlerinin daha da büyümesinin mümkün olabileceğini düşünmezdim. Ama daha da büyüdüler ve gül goncası ağzı koskocaman bir O şeklini aldı.

“Sana zaman kazandırmak için,” diye fısıldadım. “Al.” Gelinliğin içindeki pamuklu elbisemin cebinden her şeyin başarısız olması durumunda alternatif bir plan olması için üzerine şu şifreyi yazdığım tuhaf pembe yelpazeyi çıkardım:

Leydi Cecily’ye “Kapının arkasına saklan,” talimatını verdim. “Hepsi içeri girdiğinde, dışarı çık. Bahçe kapısına git, bunu göster,” –ona yelpazeyi verdim– “Bay Holmes ya da arkadaşlarından biri seni bekliyor olacak.”

Bu arada çatı katındaki merdivenlerde yeniden ayak sesleri duyuldu. “İşte yedek anahtar hanımefendi,” diye bağırdı dışarıda titrek bir ses.

Gelinliğin arkası boyunca uzanan sayısız inci düğmeleri ilikle-meye zaman yoktu. Sadece duvağı kapmaya ve kafama geçirmeye yetecek kadar zamanım vardı, kendimi Cecily’nin oturduğu sandalyeye atarak yüzümü duvağın kat kat hareli tülüyle örttüm.

Anahtar kilidin içinde döndü.

Sandalyede kambur olarak durduğum ve gelinliğin içine gömüldüğüm sürece, ne kadar uzun olduğumu göremeyecekler ve böylece şüphe etmeyeceklerdi –çoraplı ayaklarımı beyaz eteğimin altına saklar ve duvağın tülünün kıvrımlarını parmaklarımın arasına sıkıştırarak ellerimi kucağımda tutarken öyle olmasını umdum.

Kapı çarpılarak açıldığında iki cadalozun sesi bir arada “Cecily!” diye gürledi. Daha sonra, yine benzer şekilde koro hâlinde, ancak tonlama değişmiş olarak “Cecily?” diye tekrarladılar.

Süt rengi tül öyle kalındı ki iki yaşlı kadın ve sindirilmiş hizmetçi içeri girip yarım daire oluşturarak bana baktıklarında yüzlerindeki ifadeleri seçemedim. “Kıyafetini giymiş,” dedi bir tanesi hayret etmiş tonda.

Onları ve arkalarında, merdivenden aşağı inmek üzere parmaklarının ucunda odadan çıkan küçük bir yetim kızı zar zor görebiliyordum. Cecily kaçarken, dikkatleri üzerimde tutabilmek için üst bedenimi ilginç bir şekilde ileri geri deli gibi sallamaya başladım.

“Cecily, kes şunu.”

“Neden elbiseni kendin giydin? Her yerini buruşturmuşsun. Ayğa kalk.”

Bunun yerine, bir çeşit sinir kasılması numarası yaptım.

“O garip seğirmeyi kes, Cecily! Senin sorunun ne? Sana bir bakayım.” Biri tülü kaldırmaya çalıştı.

Sıkıca tuttuğum için kaldıramadı elbette. Cecily’nin şu ana kadar ne mesafeye ulaşmış olabileceğini değerlendirmeye çalıştım. Kesinlikle alt kata inmiştir, muhtemelen kapıya da gelmiştir, bahçeyi mi geçiyordur acaba?

“Cecily! Bırak o tülü!” Kız kardeşlerden biri duvağın tülünü elimden kurtarmaya çalıştı.

“Yapma, Otelia, yırtacaksın. Londra’daki en iyi tül bu!”

“O zaman bıraktır!”

“Cecily!” Aquilla beni her iki kolumdan çürütecek gibi acıtarak kavradı. “Söylediğini yap.”

Dediğini yapmak yerine, gerçekten acınacak bir şekilde kıvranmaya başladım.

“Cecily!” İki birden beni omuzlarımdan kavrayıp, sarstılar, tam istediğim gibi; beni istedikleri kadar hırpalasınlar. Tek zorluk, tacizlerine karşı inatla sessiz kalmak, sesimin duyulmasına izin vermemektir. Beni ne kadar uzun süre hırpalarlarsa o kadar iyiydi, Cecily’ye kaçmak için o kadar daha zaman kalırdı.

Ancak bir erkek sesiyle durdular. “Onun sorunu ne?” Yanılıyorsam baronun sesiydi bu.

Hem barones hem de vikontes, böylesine erkeksi bir müdahale karşısında soylu bir tarzda ciyaklayarak, ona döndüler. Muhtemelen Aquilla “Dagobert! Bramwell!” diye cırladı. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Tanrı’m bana yardım et, ikisi birden mi? Evet, tülün altından, süslü elbiseleri içinde iki karaltıyı seçebildim.

“Jenkins kapıyı kırmamız gerektiğini söyledi,” dedi baron. “Cecily sorun mu çıkarıyor?”

“Sanırım çıldırdı!”

Barondan korkup deli taklidi yapmak benim için oldukça basitti. Sandalyemde ileri geri sallanmaya yeniden başladım ve bu sefer acınacak şekilde inilti çıkardım.

Barones devam etti, “Önce bayıldı ya da numara yaptı, sonra bizi dışarıda bırakıp kapıyı içerden kilitledi ve sonra da gidip gelinliği kendi başına giymiş; şunun hâline bak! Başını şey gibi sallaya sallaya...”

Merganser baronesi aniden durdu ve konuşmaya devam ettiğinde, sesi bir kriz anında kontrolü ele almış birinin tonundaydı. “Jenkins, papazı buraya getir.”

“Tamam, Leydim.” Bahtsız hizmetkârın uzaklaştığını duydum.

“Bramwell, gel gelinin yanında dur.”

“Neden bahsediyorsun sen anne?” diye sordu kurbağa suratlı kişi.

“Dediğimi yap! Kızın durumunu görmüyor musun? Ve daha da kötüye gidecek; Onu bu hâliyle şapele taşırız diye mi düşünüyorsun? Hayır, tören bekleyebilir; sizi burada ve şimdi evlendirmeliyiz.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BARON, “HARİKA BİR FİKİR! HA–HA!” DİYE GÜRLEDİ.

Ve o korkunç an kendimi gelinliğin beyazında gizlemek konusundaki içgüdüsel isteksizliğimin nedenini anladım. Bunun *evlilik bağı* kelimesinin *bağ* kısmı ile ilgisi vardı. Hapsolmuş. Fena hâlde, geri dönüşü olmaksızın tuzağa düşmüş...

Saçmalama, Enola. Tek başına da bunun üstesinden gelirsin. Düşün.

Her ne kadar olayların beklenmedik bir hâl almasından korkmuş olsam da öncesinden daha kötü bir durumda olmadığımı düşündüm. Bir noktada ivedi bir şekilde buradan ayrılmalıyım, hepsi bu. Hepimiz papazın gelmesini beklerken ve ben, delirmiş gibi görünmek için kıvranıp sallanarak, sızlanarak ve inleyerek elimden geleni yaparken bile, duygu ve düşüncelerimi çelişkili bir şekilde o kadar sakinleştirdim ki, garip durumuma rağmen kendimi hoş bir şekilde muhtemelen unutulmaz bir sahnenin seyrine dalmış buldum. Kardeşim Sherlock gibi, ara sıra tiyatro yapmayı çok seviyorum. Beni “kabul ediyorum” demeye zorlayacakları ana kadar bu delirmiş rolümü sürdürmeye karar verdim. O anda son derece açık seçik olarak “kesinlikle kabul *etmiyorum*” diyecek ve son-

ra –hepsi büyüleyici Bramwell'i reddettiğim için şok ve şaşkınlık içinde kalmışken– büyük bir gurur ve kararlılıkla sandalyemden kalkacak, üzerimdeki kılığı çıkaracak ve ağır adımlarla yürüyerek oradan uzaklaşacaktım.

Ya da daha gerçekçi olanı, tazi gibi koşacaktım.

Ayakkabısız mı?

N'apalım. Cesur olmak lazım; yap ya da öl. Şimdiye kadar Cecily çoktan kaçmış olmalı –bir yandan vücudumu salları, titretir, homurdanır ve daha iyi etki bırakmak için ara ara hızla solurken içinde bulunduğum çıkmazı değerli hâle getiren düşüncelerim bunlardı. Gelinliğin, şimdiki modaıa uygun, boncuk kaplı, çelik gibi sert yüksek bir yakası vardı ve bu “köpek tasmaı” –bu sözde evlilik için çok uygun– kepçe kulaklarımı tahriş ediyor ve titre-memin ve sallanmanın yanı sıra acıyla tıslamama neden oluyordu. Performansımın ikna edici olmasında o işkence tasmaının da kısmi payı vardı.

Jenkins papazı içeri getirdiğinde adam “Bu çok anormal,” diye söyleniyordu.

“Ne durumda olduğunu gördünüz mü?” diye sordu Aquilla.

“Eee, evet, anlıyorum da...”

“Ne kadar iyi ödüllendirileceğini de anla, ha–ha! Ve işini yap!” diye böğürdü çok iyi tanıdığım ses.

Birisi, muhtemelen Jenkins, kokulu bir çiçek buketini kucağıma koydu ve çiçeklerin bir kısmını sallanan başıma ilıştirirken diğ-leri etrafta dolanıı birkaç sandalyeyi kenara iterek yerlerini aldılar, bu arada birbirlerine yüzüklerin kimde olduğunu soruyorlardı. Aquilla'nın sığıı güder gibi –korkunç diliyle– adeta kamçıladığı papaz şaşırtıcı şekilde kısa bir süre içinde, işini yapmaya koyuldu.

“Çok değerli misafirler” diye başladı, “Bugün burada bu adam ve bu kadının kutsal evlilik törenine katılmak için toplandık...”

Mübarek biz kaçın kurasıyız. Sallanmaya ve kasılmaya devam ederek sıramı beklerken, papazın monoton sesini dikkatle dinledim.

“Burada bulunan herhangi birinin, bu erkeğin evlilik bağıyla bu kadınla bir araya gelmesine itirazı varsa, şimdi konuşsun...”

Hepsi oldukça rutin. Hiç kimse bir şey demedi.

“...ya da sonsuza dek sessizliğini korusun.”

“Birkaç neden söyleyebilirim,” diyen görkemli bir erkek sesi duydum koridordan.

Başlar davetsiz misafire döndüğü için heyecandan çıkardığım o küçük haykırış fark edilmedi. Baron, “Sen de kimsin?” diye sordu.

Ama ben onun kim olduğunu zaten biliyordum. Olası davetsiz misafirlerin en kötüsü, hepsinden daha fazla korktuğum, yaşamımı mahvetmek için dünyada en fazla gücü sahip kişi.

Şimdi de sürprizimi mahvediyordu.

Gerçekten de hayal kırıklığına uğramış aşırı gururun yapamayacağı şey yok; o anda korku duygularımın yerini müthiş bir hunç aldı. Öfkeyle, ayağa kalkar ve duvağı kafamdan çekip çıkarırken, “Mycroft,” diye bağırdım, “lanet olsun, neden beni...”

“Birincisi, en önemlisi olmasa da, gelin olması gereken kişi o değil.” Mycroft, diğerlerinin çığlıkları ve nidaları arasında aynı bilgiçlik taslayan ses tonuyla, gözünü kırpmadan konuşmaya devam etti.

“...rahat bırakmıyorsun ki!” Ona doğru hiddetten çıldırmış bir şekilde koştum ve iki elimi bir kaya fırlatıyormuş gibi kaldırarak, gelin duvağıını onun kafasına doğru fırlattım.

Ne yazık ki, onun silindir şapkadan yeleğe kadar beyaz dantel ve tülle kaplanmış görüntüsüne hayran hayran bakmak için dura-

madım. Eminim görüntüsü çok şaşırtıcıydı. Ama duvağı fırlatırken onun yanından kaçıp gitme sağduyuma kavuştum. Kollarımı aşağı indirince üzerimdeki gelinlik bir tomar hâlinde yere düştü. Duvaktan kurtulduktan sonra Mycroft'un ayağının bu tomara takılmasını umdum. Düşmesini ve iri vücudunun bir kısmının yaralanmasını diledim. Kavgacı baronun onu burnuna bir yumruk atacağını umuyordum. Sherlock, benim bu lanet olası ağabeyime beni nerede bulabileceğini söylemiş olmalıydı. Ondan nefret ediyordum. Her ikisinden de. Tavan arasındaki merdivenlerden aşağı koşarken neden hıçkırarak ağladığımı bilmiyorum.

Arkamda bağırışlar yükseldi. "Yakalayın!"

"O lanet kızı durdurun!"

"Enola! Bekle!" Mycroft'un emreden sesi.

Cevap olarak tekrarlayamayacağım şeyler mırıldanırken, merdivenlerden aşağı koştum ve çoraplı ayaklarımla kaydım, neredeyse düşüyordum. Düşmemek için merdivenin tırabzanına tutununca –yolun geri kalanını o sağlam, cilalı tahta tırabzandan aşağı kayarak gitme fikrini oluştu bende. Öyle yaparak ikinci kattan uçarak indim –bir grup yetimin yanından geçerken şaşkın, hoş yüzlerini bulanık da olsa hafızama kaydettim– birinci kata, sonra zemin kata indim. Beni takip eden ayak sesleri kayboldu, yetimhane sakinleri üst katta kalmıştı; koridordan geçerken kimse yoluma çıkmadı –askılara asılmış mantolar ve başlıklar vardı; her birinden bir tane kaptım– ve ön kapıdan dışarı çıktım.

Avluyu çevik adımlarla geçerken, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim, mantoyu –lacivert renkli basit bir şey– omuzlarıma geçirdim ve darmadağınık saçımı aynı şekilde basit, eski moda koyu mavi, muhtemelen bir yetimhane müdiresinin pazar günleri taktığı başlığın altına sakladım.

Bu arada, kapıdaki bekçi kulübesinde çok yaşlı ve soluk benizli bir adam oturmuş, çenesi kahverengi poplin gömleğinin göğsüne düşmüş uyukluyordu. Ona ancak iyice yaklaştığımda uyandı ve bana boş gözlerle bakarak, sisli yaşlı beyniyle kim olduğumu ve nereden geldiğimi merak ederek inceledi.

Ağzını soru sormak için beceriksizce açtığında, ona en keskin aristokrat sesimle, yetimhane kurulunun bir üyesiymişim veya belki de mütevellilerden biriymişim gibi, "Towheedle, yine uyukluyorsun. Yazıklar olsun. Aç kapıyı," dedim.

Zavallı adam, bunun için yerinden fırladı.

Sonra, "Bu tarafa topallayan uzun boylu bir beyefendi geldi mi?" diye sordum.

Başını salladı, reverans yaptı, kâkülünü çekti. "Evet, şey..." Bana "hanımefendi" mi yoksa "Leydim" mi desin bilemedi.

"Kız onunla mı gitti?"

"Pembe yelpazeli küçük kız mı? Evet, şey..."

"Teşekkürler, Towheedle, hepsi bu kadar."

Gerçekten öyleydi. Hepsi. Her şey tamamdı.

Cecily Alistair için tamam. Saçları tekrar uzayacak, aynı şekilde kendisi de büyüyecek, kendisiyle barışacak, dünyadaki yerini bulacak; ama önce ve en önemlisi, sevgi dolu annesine tekrar kavuşacaktı.

Ah, böyle bir anneye sahip olmak.

Yetimhaneden ayrılırken, muhterem kapı bekçisinin ayağımda ayakkabı olmadığını fark edip etmediğini umursamıyordum. Artık önemli değildi. Birkaç dakika içinde, beni East End'e götürecek olan metroya taşıyacak bir arabaya bindim. Kaldığım yere varınca tamamen hak ettiğim bir dinlenmeye kavuşmak ya da daha doğrusu yorulan sinirlerimi rahatlatmak için yatmayı istiyordum.

Ancak, kendimi ön kapıdan içeri atarken, beni gördüğü anda koyun gibi sevimsiz bir ses çıkaran Bayan Tupper ile karşılaştım. “Bayan Meshle! Size ne oldu böyle?”

Sorusu büyük ölçüde retorikti, sağırlığı, şükürler olsun ki ayrintılı bir cevap vermemi engelledi. Bununla birlikte, zavallı kadın, yukarı kalkmış, itiraz eden ellerimi cevap olarak görmedi ve beni ocağın yanındaki koltuğa oturtturarak, berbat durumdaki ayaklarımı sokacağım bir leğen sıcak su; bir kâse zararlı olsa bile besleyici karaciğer ve arpa çorbası getirdi ve fazlasıyla cana yakın bir monologa başladı: “Kendinizi bu durumlara nasıl soktuğunuzu bir siz bilirsiniz, karışmak bana düşmez, izin verin şu zavallı saçlarınızı ben tarayayım. Yaralı ayaklarınız için de merhem ve sargı bezine ihtiyacım var. Eminim, ayakkabılarınızı gidip zavallı dilencinin birine vermişsinizdir. Kendinize biraz daha fazla özen göstermelisiniz ama Londra’da daha iyi kalpli başka biri de yok. Kendinizi nasıl böyle tamamen haşat ve hurda hâle getirip önlüğünüzü parçaladığınızı anlamıyorum. Şimdi çorbanızı için. Biraz ekmek tatlısı var, zavallı kuzucuk, nerdeyse açlıktan ölecekmiş, ben sizinle ne yapacağım?”

Ama ne yapacağını çok iyi biliyordu aslında ve nihayet ona teşekkür ettiğimde sıcak yatağımdan odamın kapısını kapatıp çıkışını izliyordum. Gıcırdayan ayak seslerinin merdivenlerden indiğini duyduğumda, sıcak bir şeylerle beslenmiş, banyo yapmış ve giyinmiştim, yaralı ayaklarımın bakımı yapılmıştı ve ağrıyan kalbim de daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Biliyor musunuz, oldukça ihanete uğramış hissediyordum kendimi, çünkü Sherlock, Mycroft’a nerede olduğumu söylemişti ama tepkimin çok çocukça olduğunu, uykuya dalmak için uzanırken fark ettim; Sherlock yalnızca algıladığı şekliyle görevini ya-

pıyordu ve bana başka hiçbir şey için söz vermemiştir. Ailemizin saklambaç oyununu kardeşim adil oynamıştır.

Ağabeylerim. Mycroft da kendinden makul bir şekilde beklenmeyen hiçbir şey yapmamıştır, yine de can sıkıyordu. Nasıl biri olduğu, annemden çok onun suçu değildi.

Ohh, anne.

Bayan Tupper bugün bana annelik yaparken, gerçek annem neredeydi?

Nergis suda çiçek açtı, çünkü onda hiç yoktu.

Krizantem, camda açtı, çünkü onda bir taneyle.

Sarmaşığın tüm filizleri aradı durdu bulamadı.

Arkaya gizlenen zambak neydi?

Şeklindeki kafiyeli bilmeceme henüz bir cevap gelmemiştir. Elbette cevap beklemek için henüz çok erkendi. Belki bugünkü *Pall Mall Gazette*'te vardı. Gözlerimi kapatırken, biraz kestirdikten sonra göz atarım dedim kendi kendime.

Fakat cevabımı alsam bile, bunun ne yararı olurdu? Annemin hayatında beni hiç yıkadığını, yaralarımı sardığını, beslediğini ya da saçlarımı taradığını hatırlamıyordum...

Gözlerim açıldı, boş tavana bakarken başıboş gözyaşlarım şakaklarımdan süzüldü.

Pekâlâ. Uyuyamayacaktım. Gözyaşlarımı silerken iç çekerek kalktım, kendime bir tomar büyük boy dosya kâğıdı ve bir dizüstü masası buldum ve çizmeye başladım.

Bir yetim çizdim, çünkü kendimi öyle hissediyordum. Sonra Leydi Cecily'yi tam bir yetim olarak çizdim çünkü baba sevgisine

sahip olmayan bir kız, benim gibi hissediyor olmalı. Hassas yüzünü ve parlak gözlerini ayrıntılandırırken, hangi yönlerden onu ruhum olarak hissettiğimi ve onu bir daha hiç görmeyi beklemezken şimdi gördüğümü düşündüm. Bu nedenle, belki birkaç yıl içinde, büyüdüğümüzde birbirimizi daha sık görebileceğimizi ve belki birlikte eskiz yapacağımızı ümit edebilir miydim?

Bu arada, Sherlock, onun güven içinde annesine kavuşmasını sağlayacaktır mutlaka. Ağabeyimi düşündüğümde kendimde tuhaf bir eksiklik hissederek, onun uzun bedeninin çabucak bir karikatürünü çizdim ve boş kalbimin dolduğunu ve ısındığını hissettim.

Mycroft'un sırası. Onu şişkin yeleşini örten bir gelinlik duvarıyla canlı bir şekilde çizdim. Beni güldürdü.

Gülümsemem için başka bir neden bulabilmek umuduyla, daha sonra kestane rengi muhteşem saç modeli ve üzerinde mükemmel ve alımlı şapkası ile oldukça zarif ve güzel bir kadının resmini çizdim: kendimi, mavi bir gezinti elbisesi giymiş, oldukça pahalı bir peruk takmış, yüzümü pudra ve boyalarla gizlemiş ve süslenip püslenmiş olarak, artı bir de elimde şemsiyeyle. Vallahi güzel ama – ama bu benim tamamım değildi. Kendimi bir çöp toplayıcısı, sonra ucuz sahte bukleleri olan mutlu kadın Ivy Meshle olarak ve sonra ezilmiş bir melon şapka ile sokak çocuklarının en mükemmel örneği olarak çizdim.

Bu böyle devam edip giderdi. Annemin bir portresini çizmeliydim.

Yeni bir dosya kâğıdı aldım, denedim ama yapamadığımı gördüm. O anda onun özelliklerini gözümün önüne getiremedim.

Bunun yerine, kadın kafasına ait farazi ana hatlardan yola çıkarak, diğer özellikleri yakıştırdım.

Genç ama akıllı sabit gözler.

Düz burun.

Güçlü çene.

İlginç bir ağız. Mona Lisa gülümsemesi.

Ağabeyim Sherlock'tan pek farklı olmayan sivri bir yüz, yoksa tamı tamına... benimki mi?

Korktum. Gerçekten ben miydim? Enola?

Daha önce hiç kendimi çizememiştim. Neden şimdi yapabiliştim?

Kendi çizdiğim bakışım benden gerçeği istiyordu.

Çünkü itiraf ediyorum –keşke sadece kendime etsem– Mona Lisa'nın neden bu kadar garip bir şekilde gülümsediğini biliyordum. Şüphesiz onun da benimki gibi bir annesi vardı. Annemi aramayacağımı biliyordum. Hiç arar mıydım bilmiyorum ama en azından şimdi değil. Beni görmek istediğini hissedene kadar ya da hissederse.

Ama onu bir daha görsem de görmesem de ben Enola'ydım.

MAYIS, 1889

IVY MESHLE, "DR. RAGOSTIN" İÇİN ÇALIŞMAYA GERİ döndükten birkaç gün sonra, "Dr. Ragostin'in" müşterisi olan generale hitaben aşağıdaki mektubu keyifle kaleme almaktadır:

Sayın Beyefendi,

Dr. Ragostin, kayıp savaşı anınızı, yani, amputasyon işlemini yapan cerrah tarafından inzalananmış olan bacak kemiğini Paddy Murphy adlı araba sürücüsünden kurtardığını bildirmekten memnuniyet duyar. Bay Murphy söz konusu kemiği avam arkadaşlarına sergileyip cüzi bir mali kazanç sağlamak amacıyla duygusal bir ilişki yaşadığını belirttiği üçüncü kat hizmetçiniz aracılığı ile ele geçirdiğini itiraf etmiştir. Adı geçen Paddy Murphy hakkında koruşturma yapmak isterseniz, onu tutuklatmak üzere Serpentine

Ahırlarına bir memur gönderebilirsiniz. Bu arada, bacağınız Dr. Ragostin'in korumasındadır ve daha önce kararlaştırulduğu üzere ödemeyi yaparak istediğiniz zaman aldrabilirsiniz. Dr. Ragostin, size yardımcı olabildikleri için mutluluklarını bildirmek isterler.

Saygılar,

Leslie T. Ragostin, Ph.D.

Bayan Ivy Meshle'a dikte ettirilmiştir.

“Sevgili Mycroft!” Büyük dedektif Sherlock Holmes, kardeşini Baker Street 221b’nin kapısında görünce içtenlikle şaşırır zira Mycroft resmi çalışma ofisi, kendi evi ve Diogenes kulübü arasındaki alışlagelmiş yörüngesinden neredeyse hiç sapmaz. “İçeri gel, bir puroyla bir bardak sherry iç, olmaz mı? Seni hangi rüzgâr attı buraya böyle? Acil bir durum mu var?”

“Hayır, rüzgâr değil de sadece huzurumu bozan bir hava akımı diyelim,” diye homurdanır Mycroft, en rahat koltuğa yerleşirken.

“Sana yardımcı olabilir miyim?”

“Bu konuda şüpheliyim, çünkü onun gitmesine izin verecek kadar aptalca davrandın.”

“Ah.” Sherlock uzun parmaklarını eksantrik pipo tütünü kabına, Acem tabakasına sokmak için arkasını döner. “Kız kardeşimizden söz ediyorsun. Ben ha-ha olayının sonunu öğrenemeyecek miyim?”

“Belki ben gelin duvağı olayının sonucunu öğrendiğimde öğre-nirsin. Bu arada Cecily Alistair nasıl?”

“Annesi ve annesinin ailesinin bakımı altında, çok daha iyi. Leydi Theodora’nın kendisi ve kızı için, kızının Jekyll–ve–Hyde tarzı ruh hâlleri konusunda oradaki psikiyatlara danışmak üzere Viyana’ya bir gezi planladığını duydum.”

“Ya... Onun çift kişilikli olduğunu mu düşünüyorlar?”

“Muhtemelen.” Sherlock, şöminenin önündeki kilimin üzerinde dururken, en sevdiği lületaşı piposunu, yere biraz tütün saçarak doldurur.

“Görücü usulü bir evlilik buna bir çare olmazdı zaten. Neredeyse gerçekleşiyordu.”

“Hayır, öyle değil.” Sherlock, bu mevsimde şöminede ateş olmadığından piposunu yakmak için alevi içine çekerek bir kibrit çakar. “Enola ve ben durumu kontrol altına almıştık ve senin orada işin yoktu; sana uzak durmanı söylemedim mi?”

“Sevgili Sherlock, sana kaç kere söylemeliyim? Enola’yı *korumalıyım* düşüncesiyle hareket ettim. Kız kardeşimizin Vikont Inglethorpe, Baron Merganser ve onların zorlu eşlerini tek başına kandırmaya çalışması düşüncesi seni ürpertmiyor mu? Yardım etmeye çalışmaktan başka bir seçeneğim yoktu.”

“Enola’nın müdahaleni yardım olarak algıladığından şüpheliyim.” Pipo içmek Sherlock’u sakinleştiriyor gibi görünmemektedir; odayı bir baştan bir başa arşınlamaya başlar, uzun bacakları sayesinde bunu birkaç adımda yapabilmektedir.

Mycroft sert bir şekilde “Onun ne algıladığı önemli değil, çünkü onu kendisinden biz, onun ağabeyleri, korumazsak kim koruyacak?” diye cevaplar. “O gün Witherspoon yetimhanesinde ona yardım etmek istiyordum, şu anda da istediğim gibi.”

“Şu anda mı?” Sherlock tuhaf bir endişeyle ağabeyine bakmak için duraklar. “Neyin peşinde şu an?”

“Bak, bilmiyorum. Ondan hiçbir haber almıyorum. Ama şöyle bir şey var.” Mycroft yeleğinin cebinden bir gazete kupürü çıkarır ve erkek kardeşine uzatır.

“Oh.” Sherlock kupürü okumaya gerek duymadan geri verir, çünkü zaten her gün *Pall Mall Gazette*’te görmektedir:

**Nergis suda çiçek açtı, çünkü onda hiç yoktu.
Krizantem, camda açtı, çünkü onda bir taneydi.
Sarmaşığın tüm filizleri aradı durdu bulamadı.
Arkaya gizlenen zambak neydi?**

Mycroft, kalın kaşlarının altından Sherlock’a bakar. “Aynanın arkasına gizlenmiş olan *nedir*, Sherlock?”

“Hiçbir şey. Yalnızca yüklü bir miktarda para, ihtiyacı olursa diye bir bankaya yatırdım. Neden?”

Mycroft soruyu başka bir soru ile cevapladı. “O ilanı paraya ihtiyacı olduğu için mi verdiğini düşünüyorsun?”

“Sanmam. Atıldığı bir sürü macerada arabacılara yeterince cömert davranabildiği anlaşıyor. Aynanın arkasında ne olduğu konusuna gelince, yalnızca merak ettiğini sanıyorum.”

“Ama bu kadar güçlü bir merak niye?”

“Niye olmasın? Merak akılla el ele gider ve akıl ise ailemizin özelliği.”

“Bir kadında akıl ha? Hah. Saçma, Sherlock, kız kardeşimizin annemize bir çiçekli mesaj daha göndermesinin altında yatan duygusal bir şey. Bu ilandan ne elde etmek istediğini sanıyorsun?”

Büyük dedektif kaşlarını çatmış bir hâlde hareketsiz durarak ağabeyine bakar ama cevap vermez.

Mycroft da ona cevap vermek için fırsat tanımaz. “Enola’nın ne umduğunu biliyorum ve ona bunu vermemizi öneriyorum.”

“Seni takip edemiyorum.”

“Sherlock, bu yeterince basit. Kız, onu terk eden annesine çok bağlı; Enola, annesinin şefkatine ihtiyaç duyuyor. Aynanın arkasında bulmayı umduğu şey bu: Annesinden sevgi dolu bir mektup. Ve biz ona bunu sağlayabiliriz.”

Sherlock Holmes lüle taşı piposunu üfleyip ağabeyine bakarken birkaç saniye geçer. Sonra soru sormak yerine, “Bunu bir yem olarak kullanarak tuzak kurmaktan bahsediyorsun,” ifadesinde bulunur.

“Onu medeni toplumun sınırları içerisine geri döndürmek, uygun bir eğitim sağlamak, geleceğini garantiye almak için gerekli bir şey bu.”

“Bunlar ulaşılması arzulanan hedefler olsa da, sevgili Mycroft, Enola ile dost olmanın yolu onu kandırmaktan geçmiyor. Ona yalan söylemeyeceğim.”

“Sherlock! Bana yardım etmeyeceğini mi söylüyorsun?” Beklemediği bir öfke dalgası Mycroft’u ayağa kaldırırken, Sherlock sakince yerine oturur.

“Bu doğru.” Sherlock Holmes masasına uzanır ve büyük boy bir dosya kâğıdı alarak defalarca katlar. “Üstelik ben senden önce davrandım. Yarınki gazetelerde benim yazdığım bir cevap göreceksin. İşte sakladığım kopyası.” Katlanmış kâğıdı odanın karşısındaki ağabeyine atar. Mycroft yakalamayı başardığı kâğıdı açar ve okur:

E.H.: Zambak řu anda senin adına Shropshire Kraliyet Bankası'nda yatan para idi. Üzgünüm seni daha mutlu eden bir cevap veremiyorum. Ortak dostumuz C.A. cesur yardımın için sana çok teşekkür ediyor, ben de öyle.
En içten saygılarımla, S.H.

Mycroft Holmes mesajı bir süre inceledikten sonra başını kaldırıp ifadesiz bir yüzle bakar.

“Pekâlâ,” der soğuk bir şekilde, “demek böyle olacak.”
Oldukça nazikçe, “Evet, öyle olacak,” der Sherlock.